Dănuţ Ungureanu
Ploi târzii

Apărută în foileton - XII părţi
http://www.srsff.ro/2009/11/ploi-tarzii-xii-%E2%80%93-danut-ungureanu/

Fragmentul de la început şi până la capitolul
10. Prietenul Daniel Ayana
a apărut şi în Antologia "La orizont această constelație" (1990) - ed. Albatros, editor Lucian Hanu

„La mijlocul de drum al vieţii noastre m-am fost găsit într-o pădure-adâncă pierdusem drumul drept prin văi sihastre”.

(Dante, Infernul)

În ultima decadă a secolului, companiile au trecut la redistribuirea lumilor noi, preluând definitiv controlul politico-administrativ al zonelor de interes. A fost un proces dificil, marcat de tensiuni şi conflicte, care au scris una dintre cele mai sumbre pagini ale istoriei moderne. Analiştii o numesc „deceniul însângerat”, dar, desigur, ei nu se referă la sângele companiilor.

O dată ratificat Acordul de la Verde Pianura, dispărea orice barieră între interesele corporatiste şi resursele de materii prime aflate până atunci sub protecţia unui pact de neintervenţie pe care chiar semnatarii lui îl considerau depăşit. Majoritatea celor 135 de planete locuite au trecut peste noapte pe listele prospectorilor. Un adevărat remake al legendarei Goane după aur a lăsat urme de neșters în istoria civilizaţiilor. În capitolul introductiv al lucrării sale „Intersecţia Verde Pianura”, Max Rainer exprimă plastic schimbarea radicală care a urmat: „Dintr-o dată, scrijelind poleiala de operetă eroică a cuceririi universului, omenirea a descoperit dedesubt că saltul hiperspaţial era, de fapt, afacerea mileniului.”

Mai întâi, cargourile au debarcat echipele de prospecţie. Acolo unde s-a făcut contactul cu populaţiile native, au fost chemaţi experţi din toate domeniile civilizaţiei. Pentru a evita complicaţiile care ar fi compromis viitoarele exploatări, s-a declanşat cea mai vastă operaţiune de manipulare din istorie. I s-a spus „abordare”.

PARTEA ÎNTÂI.

Dicţionar.

Alba – vieţuitoare enigmatică, neclasificată.

Braţ-arc – Anomalie genetică, modificare anatomo-fiziologică reversibilă a braţului drept, care se petrece la începutul sezonului de vânătoare a albei, din doi în doi ani taieni.

Câine – mamifer asemănător carnivorelor din familia canidae. Trăieşte în sălbăticie, dar nu departe de locurile unde se stabilesc „mâinile”, în haite de 8-10 indivizi.

Judecător – conducător al „mâinii”, acel membru al grupului care ia cele mai multe decizii; este pregătit şi repartizat, ca şi ceilalţi, de o structură ierarhică superioară.

Mână – structură, grup, formă de agregare familială specifică civilizaţiei de pe LFSP 77. „Mâna” este compusă din cinci indivizi, ale căror însuşiri/trăsături se transmit şi se păstrează genetic. În structura extrem de rigidă modificările de număr, componenţă ori atribuţii nu sunt permise.

Şnur de noduri – scriere alcătuită din combinaţii de noduri simple sau complexe, înşirate pe o sfoară, de obicei împletită din fibre vegetale.

Tai – pasăre măruntă, cu penaj brun-cenuşiu; prin extensie, „Lumea Păsării Tai”, „continentul Tai”. Numele vine probabil de la sunetele pe care le emite; zboară, foarte rar.

Tuc – arbust asemănător plantelor din familia Cannabaceae. Extrem de răspândit în sălbăticie, adaptat unor mari variaţii de ambient, tucul este cultivat în preajma gospodăriilor pentru calităţile fibrei şi rădăcinilor sale.

Vită – semivertebrat ierbivor, parţial domesticit. Organism de mari dimensiuni, cu alcătuire simplă, adaptat perfect tuturor formelor de relief.

Vis plin – vis colectiv al „mâinii”, având o componentă premonitivă; V. P. joacă un rol important în deciziile

judecătorului şi ale indivizilor; semnalat mai ales înaintea evenimentelor importante; poate fi indus şi prin consumarea unei infuzii de tuc.

1. Dante despre al doilea vis plin.

La început, noi le-am spus străinilor numele noastre adevărate. Însă ei le-au schimbat cu altele, poate mai frumoase acolo de unde veneau, mai uşor de ţinut minte, ori cu înţelesuri mai adânci: Judele. Dante. Mamaca. Ţăranul. Moacă. Ne-am deprins cu ele, ne-au plăcut cum sună şi după un timp nu le-am mai folosit pe cele vechi.

Aşadar, mie îmi ziseseră Dante. Eu povestesc.

Cearta a pornit cu visul plin de-acum câteva nopţi, al doilea de când noi alcătuim această mână. Primul se petrecuse în ceasul plecării lui Uran. Fusese un judecător priceput. Se îmbolnăvise de ceva vreme şi a avut destul timp să-şi caute urmaş. Aşa că, atunci când a simţit sfârşitul, înlocuitorul său era deja gata să ni se alăture.

Iată cum stau lucrurile:

Uran murise în zori. Noi, restul, ne-am trezit în acelaşi timp. N-am schimbat o vorbă fiindcă din visul plin aflaserăm deja că judecătorul nu mai e. Când ştiu toţi acelaşi lucru, ce rost are să flecăreşti pe seama lui? În visul plin, Uran mai era doar o umbră slabă, aşadar am ştiut că se stinsese încă înainte să ne trezim.

Moacă spune:

— Frate, dacă şefii ăi mari ar fi vrut să ne despartă, ne despartă pân-acum. Eu, în vis, l-am văzut pe „ăla” venind prin grădină, pe sub tufele de tuc.

Nu numai el, ci şi noi ceilalţi, spunem deocamdată „ăla”, vorbind despre urmaşul lui Uran, căci nu-i cunoaştem numele. Moacă vorbeşte aiurea, ca o brută ce este, şi în vremea asta tot

ascute la cuţitele lui. Le încearcă tăişul, unul câte unul, pe limbă. Din cauza lor, într-un târziu va vorbi peltic, sau deloc, prea aproape însă de sfârşitul vieţii ca să-i mai pese.

Ţăranul, care şi-a mai revenit după moartea lui Uran (crezusem c-o să se prăpădească şi el, de inimă rea), îl ia peste picior. Nu-l înghite pe Moacă. Vede în dânsul pe unul care distruge tot ceea ce inşi ca Ţăranul însuşi zămislesc. Moacă o recunoaşte bucuros, dar – adaugă, ce vină are el? Aceasta-i este viaţa, pentru asta a fost adus pe lume, pentru asta a primit îngăduinţa să vină la mâna noastră. Este, la un loc, războinic, vânător, asasin. Iar Ţăranul? Pe scurt, Ţăranul e meşterul care alcătuieşte ori drege totul prin casă şi prin curte, omul câmpului, trudind în toate cele şase sezoane ale anului, semănătorul, secerătorul, paznicul vitelor.

Şi-apoi, să-i dăm bătăuşului un strop de merit: câte dintre plăsmuirile Ţăranului, unele de-a dreptul stranii, cele mai multe însă trebuincioase, ar rezista dacă nu le-ar ocroti Moacă? Trupul său e brăzdat de cicatrice, pe când toate bunurile Ţăranului şi ale noastre, apărate de fratele mirosind a fiară, n-au nici măcar o zgârietură.

— În visul meu, i se opune Ţăranul, „ăla” venea printre pietre, nicicum pe sub tufele de tuc. De altfel, cum poţi tu să ştii care-i tucul şi care nu? Se rupe mai uşor când îl calci în picioare? Continuă el veninos.

Acum, nici în visul meu, acela pe care-l aşteptam toţi nu venea pe-acolo, dar mai bine-mi ţin gura, înainte de a aprinde cu flacără ceea ce deocamdată doar mocneşte.

Se bagă şi Mamaca în vorbă, ruşinoasă. În visul ei, „ăla” nici nu venea prin grădină, ci cădea o dată cu ploaia, de sus. (Asta e Mamaca. Pentru dânsa, ceea ce e de soi nu ia naştere pe pământ, vine din cer. Când îi dăm pace, pune de mâncare şi ţine casa întreagă, să nu se facă bucăţi. Nu vede mai mult decât

întunecimea acoperişului, doar rareori un petic de văzduh, căci şi dacă munceşte în ogradă o face de asemenea cu privirile plecate. Tot ce e important, cu adevărat important pentru viaţa ei, se află în pământ, în vasele printre care trăieşte zi şi noapte, ori prin împrejurimile cărora Mamaca nici măcar nu le ghiceşte întinderea. Atunci cum să nu fie încredinţată că orice schimbare ce urmează să se petreacă o să vină musai din cer?)

Oricum, halal vis plin, fiecare cu vedenia lui. Încercăm să ne învoim măcar în ce priveşte înfăţişarea „ăluia”. Zugrăvim din vorbe un tânăr, bătrân, blond, roşcat şi ngricios, înalt, scund, gras, slab, frumos, pocit. „Ăla”.

Până la urmă, îi zicem şi noi Judele, cum l-au numit străinii.

N-o să sufle nimeni o vorbă despre cine este, de unde vine, ce i s-a întâmplat până să ajungă aici. Nu e nici politicos, nici folositor. Oricum, am aflat tot ce era de aflat despre el, din ce ne-a spus cel dinaintea lui, Uran. În douăzeci de zile îl cunoşteam mai bine decât mă cunosc pe mine însumi. Fiindcă tot am adus vorba despre acest gând care mă bântuie uneori, sunt bucuros că nu mă cunosc îndeajuns, că mă surprind de câte ori îmi stă în putinţă. Unul care nu se mai surprinde pe sine nu mai are nimic de aşteptat.

— Judele ăla e tot ca Uran? Întreabă Moacă, între două vânători.

Ce-i al lui e-al lui, când are o întrebare prostească nu se fereşte.

— Nu, zice Ţăranul dispreţuitor, e un cuţitar, ca tine. Vine să-ţi vadă cuţitaşele.

Abia îi despărţim, Mamaca şi cu mine.

— Dante, îmi zice Mamaca gâfâind (zbătându-se, Ţăranul i-a făcut pe gât o vânătaie pe cinste) dacă vine „ăla”. Ăăă. Judele. La noapte îl mai primesc pe Moacă la mine?

Mă uit şi mă prinde duioşia. În toate săptămânile de când s-a dus Uran, singură Mamaca, în umilinţa ei atotcuprinzătoare, ne-a ţinut pe toţi laolaltă, despărţindu-l pe Moacă de Ţăran, liniştindu-mă pe mine, chemându-ne la ea, pe rând.

— Cred că da, o mint. Să vedem ce zice şi Judele. De-acum el hotărăşte pentru noi.

Ei încearcă şi deseori izbutesc să mă târască în micile lor preocupări, când eu am atâtea altele de gândit, când am nevoie să-mi acordez şi să-mi încordez mintea. Pentru asta am fost adus pe lume. Fiecare a fost adus pe lume pentru ceva.

Tot ce ne trebuie ca să trăim iese din mâinile Ţăranului. Dacă noaptea dormim adânc e fiindcă Moacă sperie tot ceea ce ne-ar putea speria. Eu le dau târcoale tuturor, cu gândurile aiurea, în alt an, poate cel trecut, poate cel ce vine, altă zi, poate una care nu mai răsare niciodată. Eu sunt visătorul. Nu ştiu de ce au nevoie de mine. E şi asta o vâltoare de gânduri în care mă scufund uneori şi abia izbutesc să ies la suprafaţă, fără suflare.

Dar ne-adunăm înăuntru, în odaia tuturor, unde Mamaca face cald şi amestecă bucatele, are tot timpul, pentru fiecare, moliciune blândă. Am făcut toţi un pact, şi înainte şi după plecarea lui Uran, trebuie să trec peste neplăcere, peste amestecul lor în mine şi amestecul gândurilor mele cu muncile lor impure, dacă vrem să supravieţuim, să nu ne risipească şi pe noi viaţa, ca pe alţii.

2. O seară plăcută la „Check Point”

Nu trecusem probabil nici măcar de al treilea rachiu când mi-am auzit numele strigat din celălalt capăt al încăperii, pesemne din miezul acelei nebuloase de fum, alcool pur vaporizat şi chirăituri, pe care mă străduisem s-o evit. M-am prefăcut că nu aud nimic şi am părăsit tejgheaua barului, în căutarea unei mese libere. Vine un moment în viaţa oricărui

bărbat adult, când trebuie să se aşeze la locul lui.

— Hei, Ayana! Daniel Ayana!

Am ocolit un grup de prospectori ţepeni de beţi, care se ciorovăiau cu privire la direcţia în care s-ar fi putut afla ieşirea, şi m-am prăbuşit într-un scaun. Constatând că din sticla pe care o arestasem nu se pierduse nici o picătură, mi-am zis că e una dintre acele seri care promite.

Atunci îşi făcu apariţia, înotând literalmente prin fum, Chau Chien, un şobolan uriaş travestit în om, ba şi mai rău, în xeno-expert, coleg de grupă cu mine, descendentul unor vietnamezi de treabă, dar mult mai prost mumificat, peste veacuri, decât ei.

— Băi Ayana, îmi zbieră, ca de la profesor la profesor, proptindu-se în tăblia mesei ca să mă împroaşte mai precis cu firimituri de tutun, ce puii mei te dai aşa mare? Adeca îţi cădea cocoşelu' dacă beai un păhărel cu colegii savanţi?

Adevărul e că deborda de eleganţă. I-am răspuns la fel de manierat.

— Dă-te jos de pe masa mea, gnom vomitat de maimuţa beată, ia-ţi tentaculele la spinare către buda din care-ai ieşit. N-o să risipesc nici o moleculă din această preţioasă licoare cu supermanii tăi retardaţi de pe Krypton.

Profitând de cât îi trebuia ca să asimileze termenii, am sorbit pe îndelete o înghiţitură de rachiu. În cele din urmă, sinapsele lui rare dar uzate descifrară sensul discursului.

— Profesore! Mă înjură, încercând să mă apuce de gât.

Am împins tăblia mesei, cu genunchiul, în podoabele pământeşti ale xeno-expertului. Asta l-a încovoiat suficient cât să-i arunc în ochi, cu părere de rău, restul de rachiu din pahar. Judecând după urlet, n-avea să se mai apropie de microscop cel puţin o lună.

Speram că-mi voi continua seara liniştit, după ce aveau să-l

evacueze cu mătura şi făraşul pe Chau-cel-chior, dar era scris în stele că distracţia nu se sfârşea aici. Din norul de alcool şi fum se năpusti răcnind o hoardă de savanţi de-ai Companiei, chercheliţi, însetaţi de sânge de profesor.

— L-a omorât pe Chien!

— Nu-l lăsaţi să scape!

— Pe el, băieţi!

Unii dintre aceşti „băieţi” erau laureaţi ai legendarului Nobel, dar în mod sigur nu pentru pace. Am spart două nasuri şi am făcut ferfeniţă o ureche. În slăbănogul pe care l-am scuturat din spinare, pe când mă trăgea cu ambele mâini de păr, l-am recunoscut pe reputatul istoric Imad Gadi. Cred că m-a recunoscut şi el, căci mi-a arătat triumfător, de pe podea, una dintre şuviţele smulse. Brusc, mi-am dat seama că-mi trebuie o diversiune ca să părăsesc câmpul de bătălie.

— Un rând de la mine pentru toată lumea! Am zbierat.

Fu o năvală generală spre rafturile cu sticle, spre disperarea barmanului, care scoase de sub tejghea un baston de modă veche şi începu să-i altoiască pe oamenii de ştiinţă. Am socotit că mă pot retrage demn, luând ca pradă de război sticla de rachiu. Doi prospectori se înţepeniseră în cadrul strâmt al uşii, dar asta nu era o problemă fără soluţie pentru o somitate ca mine. Drumul spre ieşire era liber.

Atunci, de sub masă, vietnamezul pricinos îşi înfipse dinţii în pulpa mea. Am ţipat şi l-am pocnit peste fălci cu piciorul valid, ceea ce păru să-l convingă că n-a ales abordarea potrivită.

— Ciao, Chau! I-am aruncat în zeflemea.

În sfârşit, afară, în noaptea răcoroasă, ca o compresă rece pe frunte.

— Totul în regulă, dom’ profesor?

— Nici că se putea mai bine, Boxer. Ceva deosebit în timpul patrulei tale?

— Mă duc la „Check Point”, dom’ pofesor. Nişte zurbagii s-au încăierat la un pahar în plus.

— Neamuri proaste, Boxer, neamuri proaste.

— Aşa e, dom’ profesor. Nu e toţi domni ca dumneavoastră. Ei, lasă că le-arăt eu încăierare.

Şi se duse spre locul faptei, agale, fără să se grăbească, o sută de kilograme de muşchi imposibil de înlăturat, de evitat. Întunericul îl înghiţi lent. Mi-am dat seama că nici măcar Nobelurile nu-l vor putea opri. Ştiinţa nu face doi bani în comparaţie cu viaţa adevărată.

Iată de ce am mai luat un gât zdravăn de bourbon şi am pornit spre coteţul meu, fluierând vesel.

Sunt Daniel Ayana, profesor, şeful catedrei de xeno-civilizaţii la Universitatea Lumii Noi, din Siam. Am 42 de ani, trăiesc singur. De ani buni sunt suficient de celebru şi suficient de bogat ca să nu mă mai frământ cu privire la ce va urma. Pentru mine, acest „va urma” nu e mai mult decât suma nopţilor de petreceri şi a dimineţilor în care mă voi strădui să-mi amintesc cine este tipul încercănat din oglindă.

Până mai ieri, editorii îşi smulgeau lucrările mele cele mai banale, revistele se programau pe doi ani ca să-mi ia un interviu, iar academiile mă îngropau în titluri şi distincţii. Iată de ce s-a iscat o adevărată tevatură când, peste noapte, m-am îmbarcat pe unul dintre cargourile Companiei şi am întins-o prin cea mai apropiată poartă de salt, unde-a-nţărcat Big-Bang galaxiile, lăsând în urmă glorie, bani, confort.

În uluiala lor, au mers până acolo încât m-au bănuit de impostură, diplome falsificate, plagiat. Au urmat, ţinând luni în şir pagina întâi, crima, apartenenţa la o sectă religioasă, terorismul şi chiar demenţa. Poveşti din cele mai ridicole au fost scornite pe seama mea, iar viaţa mi-a fost exfoliată, strat cu strat, până la cele mai personale şi intime detalii. Au dezgropat

fără nici un fel de scrupule chiar şi ceea ce, chiar şi în lumi mai barbare decât a noastră, ar fi trebuit să rămână îngropat definitiv. Şi au călcat totul în picioare.

În cele din urmă, cei mai vicleni reporteri de investigaţie au fost trimişi pe urmele mele, ca să adulmece ştirile de senzaţie. Dar Compania i-a ţinut la păstrare o vreme şi i-a trimis înapoi cu coada între picioare, aşa că cititorii nu s-au bucurat de „cutremurătoarele dezvăluiri despre profesorul Ayana”.

De ce am plecat totuşi? Ce m-a făcut să arunc la tomberon lucruri care pentru mulţi dintre semenii mei rămân vise niciodată transformate în realitate? Să fi fost vorba de criza bărbatului aflat la vârsta a doua? Ori teama de plafonare, setea de a încerca lucruri noi, de a descoperi lumi încă prea puţin cunoscute? Să fi fost răni niciodată destul de vechi, care se deschid din când în când şi dor mai tare decât la început? Neguri ale memoriei, de care încerci să scapi fugind oriunde, chiar şi la capătul universului, cu toate că nu poţi fugi nicăieri de tine însuţi, decât poate în adâncurile unei sticle de tărie?

Nu vreau să vorbesc despre asta.

La 14.30 fix, ora locală, potrivit antichităţii de pe perete, am intrat în biroul lui Hector Kalymnakis, şeful de operaţiuni al Companiei pentru LFSP 77. Personal, n-am mai întâlnit vreodată un ins atât de gras şi atât de nepăsător faţă de propria greutate. Mormăi un salut, cu gura plină de praline de pe piaţa neagră, şi-mi făcu semn să mă aşez oriunde. Ca şi cum aş fi găsit un loc decent în cocina aceea.

— Nu sunt, la urma urmei, decât un om, mi se plânse.

— Semeni tot mai puţin cu unul, l-am avertizat, rămânând în picioare. Lasă dramele, Hec, şi zi-mi repede care-i treaba.

Nici nu voia altceva.

— Cercetaşii au identificat o „mână” la o sută de kilometri est, în perimetrul Noul Aragon. N-ar strica să dai o fugă acolo,

să vezi ce-i cu ea.

— Noul Aragon? N-aş merge nici la picnic în plictiseala aia. Am deja două „mâini” în studiu şi una dintre ele are nişte obiceiuri de-a dreptul fascinante. Crede-mă, ţi-o spun ca profesor, chiar dacă n-ai prea dat pe la şcoală.

— Ai fost deja înlocuit în ambele cazuri. La ora asta, Boca îşi face bagajele.

Oftă ipocrit şi-şi şterse degetele de ciocolată pe marginea hărţii care-i acoperea masa. Dezgustător.

— Mă presează şefii cei mari, Daniel. Înţelege-mă. Poate că „mâna” asta nu are nimic interesant, dar locul în care s-au stabilit arde.

L-am privit o secundă şi nu mi-am putut stăpâni rânjetul de satisfacţie.

— Cam atât despre interesul ştiinţific, nu, Hec? Prospectorii au găsit pesemne ceva în ograda nenorociţilor ălora.

— Ăăă, hm. Da, e un zăcământ gras sub dealurile alea. Se vede clar din satelit. Compania vrea să înceapă forajele în cel mai scurt timp. Şi te vor pe tine să desţeleneşti locul, profesore, îl vor pe cel mai bun.

N-aş fi putut să spun că nu-mi place cum se gudură.

— Când trebuie să fiu acolo?

Se uită din nou la ceas, ceea ce însemna deja un răspuns.

— Peste mai puţin de 16 ore, adică mâine dis-de-dimineaţă. Nu e nevoie să mai treci pe la Kubitshek, l-am pus la curent.

— Prea bine, am zis şi fiindcă nu mai era nimic interesant de văzut prin jur, m-am îndreptat spre uşă.

— Stai puţin, Daniel!

M-am răsucit spre el. Îşi vârî degetele în cutia de pe birou şi îmi întinse un pumn de praline pe jumătate topite.

— N-ai mai pomenit aşa ceva. Le-a trecut aseară prin filtre

un mus de pe vasul de aprovizionare. Tineretul din ziua azi.

Am privit degetele năclăite de ciocolată.

— Timeo Danaos et dona ferentes, am declamat şi am ieşit, lăsându-l cu gura căscată.

II.

La 6.15 a.m., un cercetaş mă scoase pe poarta vestică a taberei şi porni cu peste o sută de kilometri la oră. Ierburi de tot felul zburau în trombă de sub perna de aer, făcându-ne să semănăm cu o tornadă în miniatură. Le-am repetat piloţilor coordonatele văgăunii în care trebuia să ajungem, iar ei clătinară din cap sincronizaţi, indulgenţi ca doi tineri cumsecade care trebuie să ducă un boşorog la plimbare prin parc. M-am lăsat pe spătarul fotoliului şi am conectat translatorul, hotărât să-mi completez cunoştinţele de taiană o dată cu somnul de dimineaţă. Frânturi de vise mi-au dat târcoale, dar nimic coerent nu s-a închegat din aceste fantasme. Şi, din cauza beţiilor recente, câteva cuvinte taiene mi s-au întipărit în memorie incorect.

M-am trezit buimac. Unul dintre piloţi mă scutura cu blândeţe.

— Ajungem în zece minute, dom’ profesor.

Peisajul se schimbase radical. Locul stepei fusese luat de lunca fluviului Taisa. Goneam în întâmpinarea undelor mâloase, galbene, iar pe celălalt mal alternau dealuri şi văi înguste.

— Uite! Făcu pilotul.

Dinaintea cercetaşului fugea un stol mare de păsări tai, răsărit de nicăieri, zece, poate cincisprezece mii de făpturi brun-cenuşii, alergând toate în aceeaşi direcţie. A trebuit să încetinim, fiindcă protejatele soarelui Aldan nu-şi schimbau direcţia, şi în doar câteva secunde ne-am aflat în mijlocul stolului.

— Taie motoarele! Strigă unul dintre piloţi. Dacă înghiţim orătăniile astea, aici rămânem!

Cercetaşul amuţi, dar continuă să înainteze pe motoarele electrice care roteau turbina. Totul se întunecă în jurul nostru, pe măsură ce străbăteam norul însufleţit. Un murmur uriaş ne înfioră. Nici un alt sunet, nici un strigăt.

Am mai mers astfel câteva zeci de secunde, apoi stolul se sparse, cotind într-o altă direcţie. Foşnetul miilor de aripi scăzu treptat, se stinse.

— Vadul.

Însemnările lui Daniel Ayana.

Studiul xeno-civ „Shake hands”

LFSP 77 – Noul Aragon.

Data 03.04.087 „Mâna” repartizată mie este una comună, cu cinci „degete”.

„Mâinile” se aşează în locuri alese cu grijă, cuprinzând toate elementele prielnice: un deal, câmpia, o apă curgătoare, pădurea.

Iar în cazul de faţă, nici că se putea ceva mai bun. Câmpia le îngăduie culturi primitive şi vânat din belşug. Fluviul înseamnă apă bună de băut, peşte, trestie, lut pentru vase şi cuptoare. Pe deal se refugiază când Taisa îşi părăseşte albia. Din pădure îşi iau cele cu care-şi clădesc casele, şi apoi nenumărate fructe şi rădăcini.

Au tot ce le trebuie ca să trăiască fericiţi, cum se spune, până la adânci bătrâneţi (orice ar însemna asta pentru ei) şi aşa va fi câtă vreme Compania nu se va hotărî în privinţa zăcămintelor de sub răsadurile lor de legume. Când scormonesc pământul, taienii se bucură doar de argila roşie, ori verde, pentru ulcele şi strachini.

Dante despre judecător.

Uite că a sosit Judele.

Simt ceea ce uneori numim „emoţie”. Eu ştiu că o am, spre deosebire de ceilalţi, Moacă, Mamaca, Ţăranul, care plâng şi râd

fără să-şi dea seama de ce, amestecă lacrimile de durere cu acelea de fericire, într-o boască groasă. Numai eu distilez lacrimile, doar eu le ştiu rânduiala şi le picur separat în căuşele sufletului meu, fiecare cu rostul ei.

Se agită cu toţii prin curte, puţin mai sensibili la trăirile mele decât piatra pe care-şi ascute Moacă tăişurile.

— Păi. Bine v-am găsit, zice Judele.

(„Păi”? Mă mir în gând)

— Bine-ai venit, judecătorule, răspund.

Nici din parte-mi „judecătorule” nu e ceea ce pare. E doar protocol. Îi dau apă din puţul Ţăranului. Îşi spală mâinile, tălpile goale, ceafa, tâmplele. Rupe turta Mamacăi, mestecă zgârciurile unei vietăţi vânate cândva. Moacă e prietenos, dar, judecând după iz, prada s-a lăsat răpusă anul trecut. El nu deosebeşte bucatele proaspete de stârvuri, însă Judele înţelege asta. A mai avut de-a face cu astfel de vânători. Îi preţuiesc stăpânirea de sine, când gustă.

— Aveţi un loc frumos aici, spune.

Îi fac semne lui Moacă, şi el se duce să vâneze ceva mai de soi. Cu asta, am comis deja o impoliteţe. De-acum, doar Judele ar mai fi trebuit să poruncească. Din clipa în care s-a aplecat ca să intre, a încetat să fie oaspete.

Un pământean în Noul Aragon.

Am trecut apa în acel loc, însoţit de unul dintre piloţi, ca la manual. Pe celălalt mal am găsit o luncă bogată, care continua până departe, preschimbându-se în câmpie. Peisajul părea lucrat anume pentru o carte poştală pe care s-o iscălesc şi s-o expediez acasă, cu primul cargou. (Care „acasă”? Cui s-o trimit?) Dealurile, de-o parte şi de alta a spaţiului deschis, ascundeau văi umbroase, împădurite. Erau rămăşiţe din Codrii Marelui Ocol, imenşi, nepătrunşi către apus, care se poticniseră însă de piatra

dură a Înălţimilor Volnovoz.

Aproape că ieşisem din apă, când pilotul mă apucă de braţ. La numai câţiva metri de malul lin al Taisei, înşiraţi ca la inspecţie, taienii ne aşteptau liniştiţi. Cel puţin asta a fost prima mea impresie. Purtau cele mai bune straie ale lor: mantaua de piele albă, tăbăcită, scufii vegetale, jambiere multicolore, botinele fine, cu vârful întors în afară. Asta ne-a dat de înţeles că venirea noastră e un eveniment important, bine văzut. În chip firesc, pilotul luă mâna de pe tocul armei şi improviză un salut. Niciunul din cei cinci nu-i răspunse.

Am înaintat la rândul meu. Eram cu cel puţin zece centimetri mai înalt decât omul în uniformă, ceea ce le atrase atenţia. I-am privit pe rând, ghicindu-le fără greutate poziţia în cadrul „mâinii”. Aceasta e femeia care ţine laolaltă firile atât de potrivnice ale celorlalţi, o mamacă aproape trecută, totuşi puternică, harnică, atât de răbdătoare şi de încercată, cu toate astea speriată de mine. Aici, cu moaca brăzdată de tăieturi vechi, sub liniştea căreia se întrezăreşte încordarea – războinicul. El şi pilotul se ghiciseră şi se cercetau acum pe îndelete, înregistrând fiecare amănunt preţios, fără s-o arate. Celălalt, crăcănat, cu braţele ca nişte butuci şi ceafă puternică, ţăranul care nu-şi găseşte niciodată odihna, copleşit de munci şi nemulţumiri. Un altul, cu ochii pierduţi, dus dintre noi, întors către bogăţia dinăuntrul său, robul propriilor gânduri.

Iar la urmă de tot, acesta care-mi întoarce fără nici un fel de împotrivire privirea şi face un pas către mine, întinzându-mi mâna într-un salut pământean greşit executat. Cu palma în sus. Judecătorul.

Vorbeşte şi îl înţeleg perfect. Faţă de primele mele contacte cu o „mână”, sunt acum capabil să depistez unele subtilităţi ale pronunţiei.

— Pe Aldan, bine ai sosit la noi, străine, zice zâmbind.

Deşi te-am cunoscut în urmă cu ceva vreme, am uitat care este numele tău.

Asta e o mică minciună, însă aşa se face. Aşadar, suntem deja în rutină.

— Dani, îi răspund, cum am făcut-o pentru toţi ceilalţi. Caut în memoria ataşată cea mai potrivită pronunţare. Numele meu. Este Dani.

— Atunci, bine ai sosit la noi, Dani, zâmbeşte iar judecătorul „mâinii”.

Am să-i zic „Judele”.

Însemnările lui Daniel Ayana.

Studiul xn-civ „Shake hands”

LFSP 77 – Noul Aragon.

Data 12.05.087

Îl cunoscusem pe Jude puţin înainte de fi trimis să se alăture „mâinii” din Noul Aragon. După debarcare, nişte şefi taieni ne îngăduiseră să-i iscodim pe câţiva dintre cei ce urmau să alcătuiască „mâini”. Iar întâmplarea a făcut ca unul să fie chiar el. Apropierea s-a realizat astfel mai iute decât estimările.

Judecătorii sunt inşi comunicativi şi respectuoşi, practici – dar prea puţin imaginativi. Au fost crescuţi să nu se abată din tiparele probate vreme de decenii, ori poate secole, şi chiar viclenia lor, când e pusă la treabă (nu se poate să n-o remarci), e una pragmatică, premeditată, fără nimic spontan.

De reţinut, într-o posibilă evaluare, mult mai târziu, când toate acestea vor fi luat sfârşit într-un fel sau altul: l-am întrebat pe Jude dacă, după ce se va fi alăturat „mâinii” sale, trecutul avea să mai însemne ceva pentru el. Mi-a explicat politicos că în alcătuirea „mâinii” există unul anume ales pentru a face şi asta: a-şi aminti despre cele ce au un trecut. Uneori, când judecătorul ia o decizie necesară tuturor, cele ce nu mai sunt se pot dovedi de folos. „Bine, am spus, mi-ai povestit despre aceştia, dar

dumneata? Dumneata îţi vei aminti viaţa dinainte de a te alătura „mâinii „? O să mai însemne ea ceva?” Judele a privit spre mine, apoi prin mine, şi a răspuns: „Cine poate şti?”

Am întors pe toate părţile aceste vorbe confuze, hotărând în cele din urmă că ele nu sunt decât tertipuri ale unuia scos din schemele obişnuite.

3. Dante despre prima hotărâre.

La această judecată, pe care o povestesc, Uran, dusul dintre noi, ar fi răspuns îndată şi toată lumea ar fi fost mulţumită. Însă Judele cugetă îndelung. Aşa, fiecare îşi închipuie că, brusc, cel mai important lucru din lume este sânul moale şi cald al Mamacăi.

— Da’ de ce, frate, se duce Moacă şi noaptea asta la Mamaca? Se revoltă Ţăranul, după ce Judele a hotărât împotriva lui. Am muncit azi de nu-mi mai simt spatele! Văd numai cercuri roşii în faţa ochilor! Buricele degetelor mă ustură! Vream să mă frece niţel pe încheieturi.

Care va să zică femeia îl aşteaptă să-l aprindă, iar el vrea să-l frece niţel pe încheieturi. Ăsta-i Ţăranul.

— De ce se duce Moacă, iarăşi? Întreb şi eu, curios.

Atunci Judele ne răspunde că în curând s-ar putea să fie război. Mamaca trebuie să aducă pe lume tot mai numeroşi din sămânţa lui Moacă. Şi sezonul ăsta, şi celălalt şi cine mai ştie câte. Nu se întrezăreşte nici începutul, nici sfârşitul. Va fi nevoie de mult mai mulţi războinici decât până acum, când treceam apele Taisei prin două-trei vaduri, şi ne încăieram, mai mult în glumă, cu alte „mâini”, să le luăm o vită, nişte oale crăpate, ori mai ştiu eu ce.

Şi încheie, simţind nevoia să ne explice lucruri ştiute.

— Suntem ca degetele mâinii.

Dar a spus-o cu aşa o toană a glasului, că parcă a vrut să-şi arate admiraţia. Şi fiindcă nu se întâmplă de multe ori să aud

asta, mă grăbesc.

— Cum „ca degetele mâinii”, judecătorule? Degetele sunt toate la fel. Sunt eu la fel cu Ţăranul? Sunt eu la fel cu Mamaca?

— Degetele nu sunt toate la fel. Unul arată ceva. Unul poartă inele. Unul se închide peste lemnul suliţei şi-o ţine.

— Iar eu cu care deget mă asemuiesc? Voi, judecătorule, măsuraţi mereu ceva cu altceva. Când vă lasă puterile, când ieşiţi din ceea ce e luminos şi limpede, spuneţi „ca”. Viaţa e „ca” un fir de aţă, moartea e „ca” o cădere în fântână, noi suntem sunt „ca” degetele unei mâini.

Am grijă să pară că glumesc. Judele nu se supără, chiar îmi surâde amuzat. Atunci, pe locul lăsat liber de el vin cuvintele şi întrebările mele, şuvoi. Cu cât tace el mai mult, cu atât mă revărs eu, înecând totul.

— Cine sunt, Jude? Zic. Unul care plăsmuieşte nimicuri? Sau unul care pierde vremea lui şi pe a altora, cu închipuiri?

Judecătorul nu mai zâmbeşte.

— Cine poate şti? Spune el.

Însemnările lui Daniel Ayana.

Studiul xn-civ „Shake hands”

LFSP 77 – Noul Aragon.

Data 33.18.087

Membrii „mâinii” îşi zic rareori „oameni”, când vorbesc despre ei înşişi. Îi aud spunându-şi pe nume (aproape imposibil de reprodus – cu toate cursurile intense de pronunţare, nepotrivite ca rezonanţă chipurilor şi caracterelor). Celor ce nu sunt de faţă şi despre care nu ştiu mai multe, ei le zic „aceia”, „ceilalţi”, „unii”. Când eu însumi nu mă aflu lângă dânşii, deşi am insistat ca Dante să-i înveţe pe toţi numele meu, să le câştig mai uşor încrederea, devin pesemne tot un „acela”.

Este şi acesta unul dintre conceptele acelea vagi, alunecătoare, îngreunând comunicarea mea cu ei. Un alt

impediment, care mă amuză de fiecare dată, este neputinţa taienilor de a pronunţa „ce”, „ci”, „ge” sau „gi”. Ei nu contopesc cele două sunete şi le pronunţă „che”, „chi”, „ghe” sau „ghi”. O dată, ca să-mi facă plăcere arătându-mi că se străduieşte să-mi înveţe limba, Dante mi-a spus: „Dani, orichine e binevenit în lumea noastră, căci putem învăţa cheva de la orichine.”

Aşa că, decât să mă întorc de fiecare dată cu spatele, ca să-mi ascund râsul isteric „che” mă cuprinde, prefer să vorbim în limba lor, pe care translatorul mi-a inoculat-o în orele de somn…

Dante:

Şi de fapt, cui i-ar folosi să se întrebe zi şi noapte cine este cu adevărat, ce înseamnă el în această lume? Câtă vreme nu ştii, pur şi simplu, orice încercare de a iscodi nu e decât pierdere de vreme. Ca Mamaca, femeia care nu mai poate fi stăpânită când o apucă poftele vorbei. Pot să-i şed în preajmă ceasuri la rând, ascultând bolboroseala fără sfârşit, în vreme ce roboteşte mecanic, cu ochii goi, fără să mă vadă. Este o ieşire din sine, inconştientă. Ea spune: „Amestecă, amestecă bine! Până apune soarele să fie bucatele ca apa, ca uleiul, ca mierea! S-a pornit şi vântul, uite! Acum o să se usuce ierburile.

Şedeam o dată pe malul Taisei, acolo unde vuiesc pietrele zi şi noapte, pe nisip. Amestecă, amestecă vârtos! Şedeam în nisip, culcată, iar nisipul mă învelise de-a binelea, cât mă mişcasem. Şi era fir lângă fir, strălucitor, căci ieşiseră şi lunile roşii, amândouă, fir lângă fir, pe pielea umedă, un fir de nisip pentru fiecare firimitură de trup.

Amestecă, amestecă bine! Să fie bucatele ca mierea, ca nisipul. Să fie cum e coaja drumurilor vechi, după ce o înfierbântă bine soarele o zi întreagă. Un fir de nisip, o firimitură de trup.

Moacă e dus să-şi caute prada. Ţăranul îşi vede de-ale lui.

Până ce-i va aduna din nou Judele, să hotărască lucrurile cum se cuvine (să fie ca pământul uscat, ca piatra, ca fierul!)

Se simte că vine ceva. Până şi Dante geme în somn, cu obrazul cufundat în pântecele meu, când răsună râsetele străinilor, dincolo, departe. Se aud o dată sau de două ori în fiecare noapte.

Amestecă bine! Eu spun că Ţăranul n-o să termine niciodată de alcătuit lucrurile pe care le visează Dante.”

Însemnările lui Daniel Ayana.

Studiul xeno-civ „Shake hands”

LFSP 77 – Noul Aragon.

Data incertă.

Intuisem corect punctul vulnerabil al „mâinii”: acest naiv, aşa cum sunt mai toţi cei care se dedică gândurilor începând cu o vârstă destul de fragedă. Am ales bine. Convorbirile cu el, tolerate de Jude, primite cu maximă indiferenţă de ceilalţi, mă duc, pas cu pas, către inima grupului doar în aparenţă gregar.

Încercam, de pildă, să-i înfăţişez lui Dante cum stau lucrurile, acolo de unde vin eu, între un bărbat şi femeia lui. M-a ascultat în tăcere, o vreme, abţinându-se să-mi pună întrebări, cum face de obicei. Nici măcar pentru a-i lămuri un cuvânt sau altul, căci a învăţat unele vorbe din limba mea cu o repeziciune incredibilă, ca şi cum doar le-ar fi uitat. Altminteri, trebuie să se înţeleagă cu una sau alta dintre cele peste o sută de „mâini” risipite de-a lungul cursului cartografiat al Taisei, fiecare stăpânind un dialect propriu.

„Tu spui, a reluat Dante, că prea puţin din ceea ce stă între mine şi femeie este atracţie şi afecţiune. Mai întâi: ea nu este femeia mea. Ea îşi aparţine sieşi. Şi nouă fără a fi a vreunuia anume. Şi doar din când în când mă lasă să fiu părtaşul tainelor ei.

Ascultă ce caraghios spui tu: „facem dragoste.”, „am făcut

dragoste”. Cum adică „facem, am făcut. „? Adică am cioplit un lemn, am zidit o casă? Dacă zici că această „dragoste” este o stare extraordinară, poate cea mai preţioasă din întregul lumii, de ce spui atât de lipsit de respect şi vulgar „facem dragoste”? De ce nu zici „trecem prin dragoste”, „ne îmbăiem cu dragoste”, ori „plutim în dragoste”?

Îmi place rezonanţa trupurilor noastre, chimismul lor când schimbă între ele tot ce se poate schimba. Pentru mine e important însă, dincolo de plăcerea cărnii, conştiinţa faptului că-i provoc femeii plăcere. Şi peste toate, acela că-mi îngăduie să ating lumile cele mai ascunse ale fiinţei sale, în care doar ea are îngăduinţă. Ce altă dovadă de dragoste pură îmi trebuie, când ea împarte cu mine ceea ce, în ordinea firească, îi aparţine doar ei?”

Aşa este Dante. Stupid, îmi zic, păstrând răutatea sub tăcere, acest „îi aparţine doar ei”, din moment ce, cam tot la două nopţi, un altul se prezintă la aşternut, după programare? Un soi de grafic, privind frecvenţa lunară a vizitelor la Mamaca, se înfăţişează astfel:

Ţăranulşase ori şapte vizite pe lună.

Moacă – de asemenea, şase sau şapte vizite.

Judele, Dante – una – două vizite.

Mi-am însemnat în minte, alături de gândurile lui, şi întrebări delicate, pe care nu am îndrăznit să i le pun la momentul potrivit, dar de care nu am să-l iert în cele din urmă, când nu voi mai avea pentru ce să-l menajez. Dincolo de legătura subtilă care simt că se ţese între noi, sunt legat mult mai strâns cu legăturile semenilor mei din Companie. Orice contract trebuie respectat.

4. Dante, despre locuri.

Avem o vale frumoasă, punct. Oamenii simpli, ca Moacă, Ţăranul, ori Mamaca, aud asta de mii de ori. Cei mai răsăriţi, de

rangul Judelui (sau Uran), de pildă, încearcă uneori, cu imaginaţia lor slabă, peisaje de prost gust, totuşi destul de exacte. Ei spun: „Văile verzi, dintre dealuri, pe unde răzbate fluviul care se varsă în marea albastră fără sfârşit, mărginesc o câmpie întinsă, năpădită de ierburi. La capătul câmpiei se înalţă, stâncoase, cu măruntaiele la vedere, marile Înălţimi Volnovoz, vinete, reci, însingurate”. Multe sunt vorbe învăţate pe dinafară, care odinioară le-au dat ceva de rumegat, să le ocupe minţile.

Eu cred însă că un om este locul în care trăieşte. Şi asta mă mâhneşte peste poate. Sufletul trăieşte într-un singur trup, dar omul ar trebui să fie el însuşi oriunde.

Când se despart doi oameni care au stat împreună, cel care pleacă se va întoarce la cel care rămâne tot aşa ca într-un loc în care a fost fericit; iar locul nu-i poartă pică, va fi fericit din nou acolo. Acolo va trăi şi poate-şi va sfârşi viaţa. Se mai cheamă oare că a trădat atunci când s-a îndepărtat, pentru o vreme?

La fel şi cu iubiţii despre care povesteşti, Dani, care pleacă de lângă cel iubit, dar în cele din urmă se reîntorc, se cheamă oare că au trădat? Cel care a aşteptat trebuie să-i întoarcă spatele celui care se întoarce? Nu poţi refuza fericirea, chiar dacă ţi se pare că ea vine prea târziu. Mai cred că între doi care sunt împreună unul dă întotdeauna mai mult decât celălalt, nu se poate altfel.

Însemnările lui Daniel Ayana.

Studiul xeno-civ „Shake hands”

LFSP 77 – Noul Aragon.

Data 08.05.087

Din fericire, ei nu ştiu ce este aceea ţară, deşi unii o intuiesc. Percep locurile, cu o individualitate distinctă şi dintre cele mai simple: locuri frumoase şi locuri urâte, locuri primejdioase şi locuri pline de promisiuni, locuri în care au fost şi locuri prin care n-au ajuns ori nu vor ajunge niciodată,

locurile lor, locurile altora. O înşiruire nesfârşită de locuri, dar o ţară? Dante pronunţă cuvântul, imitându-mă, însă înseamnă el pentru noi acelaşi lucru? Mi-e din ce în ce mai limpede că nu.

Astfel, trecerea noastră dintr-un spaţiu într-altul se face cu cea mai mare uşurinţă, fără a întâmpina o rezistenţă importantă. E ca şi cum, în momentul în care nu ne mai aflăm în apropiere, încetăm pur şi simplu să mai existăm. Va fi simplu, totul atât de simplu?

Ultima informare de la şefii lui Kalymnakis e destul de sumbră, dacă te osteneşti să citeşti printre rânduri. „Planificarea activităţilor pe termen mediu şi lung va include, ca procedură de rutină, considerarea unor metode de abordare cu grad de agresivitate”. Ştiu prea bine ce ascunde această vorbărie oficială atât de ridicol-preţioasă. Miroase a încăierare de la o poştă.

Dincolo de dealuri, prospectorii au găsit iarăşi colibe. Şapte sau opt, risipite pe culmile ca o brazdă de uriaşi. Au trimis cercetaşii să afle cine trăieşte sub acoperişurile de frunze şi ei au descoperit aceleaşi grupuri de patru bărbaţi şi o femeie.

„Mâinile” cultivă pământul, sporadic, şi cresc animale uriaşe, blânde, al căror nume ar putea fi tălmăcit prin „vite”. Fiecare „mână” îngrijeşte patru-cinci vite, ori mai multe. În preajma gospodăriilor se pripăşesc haite de câini, foarte puţin domesticiţi.

Cum spuneam, bărbaţii se duc pe rând la femeia lor, dar nu merg chiar în fiecare noapte şi adesea o fac doar pentru a dormi adânc, lângă trupul cald, întărit de treburile care nu se mai sfârşesc. Din când în când, se nasc copii pe care „mâinile” nu-i cresc. Sunt duşi într-un loc obscur, care ar putea avea, cândva, o oarecare însemnătate. Ei revin mai târziu, ca adulţi, să se alăture „mâinilor”, potrivit însuşirilor fiecăruia. Nu ştim însă ce se petrece în tot acest timp.

O vorbă despre cele ce se scriu.

Dante: „Acest lucru, căruia tu îi spui „carte”. Cum se naşte el, cum trăieşte? Este mai mult decât forma plină sub care se înfăţişează ochilor şi degetelor noastre, asta pare limpede. Dar este oare mai mult şi decât ceea ce emană paginile, cuvintele?

Daniel: „Aşez mai întâi literele, apoi cuvintele şi în cele din urmă rândurile, rând după rând. Când s-a umplut o pagină trec la o alta, apoi la următoarea şi tot aşa. Încă trei, încă cincisprezece. Paginile se adună una câte una.”

Dante: „Pare simplu. Dar ai putere să mergi mai departe, să nu te gândeşti în nici o secundă că undeva ai aşezat greşit o literă, un cuvânt, un rând ori mai multe, o pagină? Cu cât se adună mai multe, cu atât şansele să fi ales cea mai proastă soluţie sunt mai mari. Cu toate acestea nu te opreşti, nu te întorci, mergi mai departe.”

Daniel: „Şi dacă m-aş întoarce? Dacă aş alege pagina din mijloc, rândul al şaselea şi aş schimba unul dintre cuvinte? Ar fi aceasta o altă carte? Ar schimba cuvântul schimbat toate celelalte cuvinte din jurul său? M-aş simţi eu gata pentru o nouă prefacere? Şi-apoi sfârşitul. Cine îmi spune când se termină, cine îmi dă dreptul să scriu acolo „sfârşit „?”

Dante:”. Văd acum bine că acest „carte „este o întâmplare periculoasă, o zonă ameţitoare, ca un vârtej. Atât de instabilă sub tălpi, atât de latent schimbătoare.”

5. Însemnările Petrei Ianthe.

Studiul xeno-bio „Shake hands”

LFSP 77 – Tanganyika.

Data 28.05.087 „Ştiu, fişierele astea nui jucărelele mele, Kubiţă, da ce să fac dacă mia fost lene să deschid altele noi pentru perversiunile caremi trec prin cap când mă gândesc la tine? Fac mişto, băi!

Acu să nu zici cam trecut pe-aici şi nu miam meritat raţia pe săptămâna asta, ai în anexă măsurători exacte şi complecte la

„mâinile” din Tanganyika asta. Le spun antropologice doar să vă fac vouă pe plac, că altfel numa oameni nam măsurat eu acolo.

Ca să ai şun rezumat, să nu te uiţi ca moaca la şefi, când teo chema să povesteşti datele, fi antenă, câţi scurtez ca pentru tine:

Băieţii care iau decizii ori gândesc sunt în plaja 190-195 cm şi 65-70 kg, slăbănogi, perimetru toracic redus, variaţie mică în timpul inspirului, o circumferinţă craniană normală.

Ăilanţi doi, care îşi petrec zilele prestând activităţi fizice sunt nişte brute haioase, la 170-175 cm, cca 70 kg, sistem muscular hipertrofiat, cap mic da tare, supercutie toracică, tot tacâmu.

Femeia (că aţi sărit toţi când iam zis femela), 160-165 cm, 65 kg, masă musculară, lactaţie redusă (ştiu că eşti dezamăgit), perfect construită pentru la cratiţă, da nui plâng eu de milă.

Kubiţă, aş mai sta cu tine, mi-e somn de crăp, am făcut şase incursiuni ieri şi azi, aranjează tu rapoartele şi semneazămă. Sunt deşteaptă şi frumuşică şi nai cemi face cât ai fi tu de şef.”

Însemnările lui Daniel Ayana.

Studiul xeno-civ „Shake hands”

LFSP 77 – Noul Aragon.

Data 35.08.087 „O dată pe an (acest interval aproximativ mi-a fost sugerat de către Dante, totuşi prea puţin priceput la socoteli), este vânată o vietate solitară, care apare în preajma aşezărilor din văi, ieşind poate din Codrii Marelui Ocol.

Anul taian e împărţit în cinci sezoane: sezonul păsării tai, sezonul câinilor, sezonul albei, sezonul ploilor şi sezonul ploilor târzii. Sezoanele se întrepătrund şi uneori îşi schimbă dimensiunile.

Descrierile albei sunt numeroase şi vagi. Ai zice că nu e altceva decât un mit, dacă fâşii din blana ei fină n-ar spânzura în

straiele bune ale taienilor. În fine, din spusele lor am încropit o schiţă destul de aproximativă, o vieţuitoare de talie potrivită, amintind de căprioarele care populau odinioară pădurile pământene, alb strălucitor, cu capul frumos proporţionat, purtând întipărită pe chip o expresie dintre cele mai umane.

Când începe sezonul albei, arcaşii „mâinilor” fac pace şi se strâng la sfat, pe unul din dealuri, două nopţi, pentru a-şi împărţi prada viitoare. Nimeni altcineva nu e primit în locul unde chibzuiesc aceşti vânători. Se văd doar flăcările focurilor pe care le-au aprins, iar vântul mai aduce în puterea nopţii frânturi de vorbe, rareori râsete. Toate sunt învăluite într-un geamăt continuu, grav, suma sunetelor pe care le emite fără încetare fiecare dintre vânători în această perioadă. Poate să fie şi un sunet ritual, de neînlocuit în asemenea prilej, dar în bună parte trebuie înţeles prin durerea ce însoţeşte, o dată pe an cum am mai spus, metamorfoza braţului drept al fiecăruia dintre ei.”

6. Moacă despre vestirea vânătorii.

„La început, braţul drept mă doare mai jos de încheietura rotundă a cotului. Într-o noapte mă trezesc tremurând ca de frig, ameţit. Ameţit alunec din culcuş şi încerc pe bâjbâite să găsesc ieşirea. Stelele parcă-mi săgetează ochii. Lunile, amândouă, mă asupresc.

Mă clatin, izbindu-mă de pereţii casei. Ceilalţi se sperie. Fiorul din braţ, aşa, cum simţi atingerea unei frunze ude, creşte prinzând vârfurile degetelor, pielea, îmi îngheaţă sângele în vine. În cele din urmă, mă strecor afară şi mă rostogolesc pe iarba arămie. Ţăranul, Mamaca, mormăie şi sâsâie, nedumeriţi încă. Somnul îi moleşeşte.

Încerc să adorm la loc, pe răcoare. Atunci braţul îmi tresare ca şi cum ar fi un animal sub săgetarea primei dureri, vie şi limpede – un fulger de vreme rea. Îl ridic în bătaia lunilor roşii, deasupra ochilor, cum fac când vreau să mă feresc de o lovitură.

Dacă-mi rotesc umărul, ceva scârţâie acolo, înăuntru, poticnit. Văd mugurele, urât încolţit lângă cot, zvâcnind, crescând. Şi ţip de frică, fără să-mi aduc aminte că asta a mai fost, ţip mereu, până ce Dante mă trezeşte zgâlţâindu-mă. Abia îi văd faţa aproape de a mea.

„Nu-i nimic, nu-i nimic.”, îmi zice. „Visai că din braţ îţi creşte un arc. Şi aşa stau lucrurile cu adevărat. Nu mai ştii? E semn că în curând eşti gata pentru vânătoarea albei”.

Ştiu eu mai bine decât el toate acestea. Numai că mă iau cu multe alte treburi şi de la o vânătoare la alta nu mi le amintesc limpede. Din când în când mi le aminteşte Judele, atunci când mă împiedică să-mi cioplesc arc de lemn. Ce lemn bun creşte în pădure şi ce bine mi-aş face treaba cu el.

Încă ceva. Dante nu le spune niciodată celorlalţi că în somn mă zvârcoleam şi gemeam şi fruntea mi se acoperise de sudoare. În gândurile mele, îi mulţumesc mereu pentru asta”.

7. Dante despre frumuseţea uciderii albei.

„Alba părăseşte ierburile şi se rostogoleşte la poalele copacilor de-o vârstă cu părinţii părinţilor ei. Trestiile de lumină, crescute prin acoperământul frunzişului, lunecă pieziş pe luciul blănii, scânteind uneori. Aerul din preajma scorburilor are consistenţa apelor încreţite de valuri, în adâncurile cărora mijesc contururile unor peşti fosforescenţi. Pădurea întreagă pare năclăită de întuneric gros. Aici suntem la hotarul cu Codrii Marelui Ocol.

Alba poate să-şi închipuie mult mai multe decât Moacă. Gândurile ei sunt mai numeroase şi mai întortocheate decât ale acestui vânător-soldat-asasin la nevoie. El însă o priveşte parte mirat, parte mânios. Nu vede decât o albă ca toate albele, tăvălindu-se de nebună la marginea pădurii, fără să se teamă de braţul lui, batjocorindu-l adică. După o vreme, alba se apropie de el. Braţul-arc se înfioară parcă puţin, însă deocamdată cade

neputincios la loc, ca o bucată de lemn pentru foc.

Până departe lucesc stins meandrele panglicii de apă a Taisei, ascunse pe alocuri sub ramurile gemene ale hăţişului. Când se învolburează norii vineţi, ca şi cum s-ar prăbuşi din înaltul cerului, fără zgomot, şi se pornesc să bântuie vânturile, răsună a singurătate vocile arcadelor de poduri, durate de Ţăran şi alţii ca el, peste care nu trece nimeni, niciodată. Arcade deasupra apelor. Vânătorii se încumetă de-a dreptul prin undele care le ajung la piept.

Stoluri subţiri ca aţa mai trec în zbor tremurat, lepădându-şi umbrele peste drumurile năpădite de ierburi. Drumurile cui vor fi fost înainte de a fi ale noastre? De unde vin ele şi încotro se pierd n-am putea să spunem. Pe deasupra lor trec zilele umede ale ploilor ori cele galbene-fierbinţi ce usucă glasurile şi fac să curgă globul străveziu al ochiului. Pe deasupra foşnesc şi nopţile limpezi, aducând cu ele uitare. Totul respiră deodată linişte şi viaţă şi moarte, împreunate.”

8. Moacă în fierbinţeala vânătorii.

„Începe astfel. Un glas îmi spune: „Vânează iepurele mort de frică, ascuns în încâlceala ierburilor! Jupoaie-l, dă-l afară din acoperământul său de blană, perpeleşte-l pe foc viu, mănâncă-l! Aruncă-i oasele într-o văgăună, într-o scobitură!” „Omoară pasărea care vâsleşte prin aer în preajma ta, prea încet, prea neştiutoare! Aceasta nu e ocrotită, precum tai, de Aldan – astrul de foc, doboar-o! Doboară-i trupul umed, adu-i ochii miraţi, proşti, mai aproape de picioarele tale! Smulge-i penele, trece-o prin foc viu, mănânc-o!” „Împinge pe vârful săgeţii porcul, dropia, alba. Înghesuie pulpa, greabănul, pântecele, şira spinării. Dă-le focului viu, mănâncă-le!”

Iar eu dau ascultare glasului.

Aşteptam ghemuit sub frunza umedă. Din când în când respiram o dată, fără să privesc, căci marginea de pădure mă

ameţea. Îmi scosesem cingătoarea şi o atârnasem în crenguţele elastice de deasupra. Strângeam în dinţi prima săgeată. Mă răzbiseră foamea şi umezeala, dar braţele îmi năduşiseră de încordare.

Încerc să mă mişc puţin fără să fac zgomot. În picioarele strânse sub mine s-au înfipt sute de ace. Pe sub pielea spinării mi se zbuciumă încolăciţi şerpi. Nu pot să mă întorc. N-am tras nici măcar o săgeată. E lumină. Vântul bate. Chiar dacă mă duc acum înapoi nu trebuie să dau socoteală nimănui. Dar dacă am hotărât că rămân, atunci aşa o să fie.

Muşc un fir de iarbă mai fragedă.

Pe urmă, ceva mişcă în faţă şi puţin spre dreapta. Încremenesc cu gura căscată, nu mai respir, doar ochii aleargă când spre hăţiş, când spre înăuntru.

Mă las pe un genunchi, adulmec liniştea care a înghiţit tufişurile, potrivesc săgeata pe coardă. Braţul-arc mă doare puţin. Dintr-o margine zdrenţuită a aşternutului de nori a coborât peste mine o rază de soare tăioasă ca o lamă. În spatele meu aleargă cu salturi mari rotocoale de ierburi încâlcite”.

9. Dante, încă o dată.

„Din pădure a ieşit alba, alunecând deasupra ierburilor, pe picioare subţiri. Pe blană îi jucau iar ape răcoroase şi aerul îi prefăcea răsuflarea în abur.

De încordare, lui Moacă i-a ţâşnit din ochiul mijit o lacrimă. „Cu o lacrimă deschizi ploaia care va urma uciderii mele” s-a trezit gândind alba, întâlnind subţirimea ochilor de vânător, pitiţi în spatele braţului-arc şi a penajului strunit în coardă. Tot în clipa aceea, Moacă a depărtat arătătorul de mijlociu, dând cale liberă săgeţii.

Săgeata s-a dus şi s-a oprit în carnea albei. Alba a primit-o firesc.

Moacă începuse să strige şi să ţopăie, bătându-se peste

coapsă cu braţul-arc, mândru de isprava lui. Cingătoarea i se încurcase printre picioare.

A rămas departe o vreme, bolborosind descântecul cuvenit, prin care alba era legată pentru totdeauna de sufletul său războinic.

Când s-a apropiat de marginea hăţişului, alba murise. De altfel, şi-a dat seama Moacă, murise imediat, fără să sufere, fără să înţeleagă prea bine ce i se întâmplă. Marginea de pădure întinsese după trupul ei braţe încolăcite de ramuri şi frunze, însă acum nu-l mai puteau ajunge.

„Pe Aldan, mare mai e!” se minuna dându-i roată. S-a opintit tremurând, sub trupul albei, a pus-o pe umeri. A înmuiat restul săgeţilor în sânge, sânge călduţ, ştiind că asta va atrage pe vârfurile lor vieţile albelor viitoare.

Îl privesc ascuns în spatele unor tufe, cum pleacă, pe sub zdrenţele de nori prevestind o nouă furtună. Silueta saltă ritmic, îndepărtându-se, iar pe umerii ei saltă şi alba cuminte, cuminte acum.

Aşa îi sunt de limpezi şi de frumoşi ochii, ca nestematele spălate de ploi târzii. Vrei să-i atingi uşor în amurg, ca să le simţi cu vârfurile degetelor răceala sticloasă. Vrei să-ţi abaţi asupra lor boarea călduţă a respiraţiei, să le simţi jarul adus la suprafaţă de privirea dezvelită din adânc. Vrei să-i săruţi, poate, nu să săruţi sprâncenele, nu arcul delicat al orbitei, nici genele, ci să-ţi laşi umezeala buzelor pe oglinda lor, neîncreţită de vânturi şi s-o abureşti. Şi pleoapele nu te lasă.”

10. Prietenul Daniel Ayana.

De la bun început am exclus varianta de a-l aborda pe Jude. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi opintit să rostogolesc un bolovan uriaş la deal. Îndată ce aş fi încetat să-l împing, bolovanul s-ar fi prăvălit înapoi, peste mine, neavând ce să-l sprijine. Judele nu

are convingeri care să fi încolţit singure, în sine. Mecanismele sale de aplicare a „ceea ce se cuvine” funcţionează fără greş, verificate generaţie după generaţie, iar convingerile sunt arbori uriaşi plantaţi de aceste generaţii. Nici măcar nu pot gândi să mă pun cu ele.

Cu totul altfel stau lucrurile cu Dante, acest visător care hoinăreşte la voia întâmplării pe reţelele gândurilor, fanteziilor şi închipuirilor sale, năvoade în care a prins întreg universul. În el pot sădi propriile mele seminţe, germenii unor idei care-mi vor folosi. Iar Judele nu ia aproape niciodată o hotărâre fără să-l consulte.

Şi totuşi.

Fiindcă ei nu alcătuiesc propriu-zis o „familie”, iar femeii nu i se îngăduie să fie mamă decât câteva ceasuri, îmi este greu uneori să-l prind pe Dante în plasa trăirilor omeneşti aşa cum o ţesem noi.

Îi cer să se gândească la mine ca la un prieten, dar mă împotmolesc curând în propriile mele explicaţii, căci această noţiune îi este străină şi stranie. Nu cuvântul „prietenie”, fireşte, pe care a învăţat să-l pronunţe perfect în trei secunde, ci semnificaţia lui. Şi, de fapt, Dante nu percepe vorbe atât de aride. Acolo unde eu spun „semnificaţie”, el simte tulburare pură, stârnită de ceea ce se află în adânc şi nu poate fi exprimat.

Aşadar mă copleşeşte cu întrebări, iar eu sunt din ce în ce mai incapabil să-mi apropii înţelegerea lui. Parcă m-aş îndepărta, patinând neputincios, împotrivindu-mă din răsputeri şi zadarnic, călcâiele alunecă sub mine, asta este. Observând ce dificultăţi am în a-i zugrăvi sintagme precum „prieteni pe viaţă”, „prietenul la nevoie”, ori „prietenul prietenului”, încep să mă îndoiesc că ele îmi sunt suficient de palpabile mie însumi.

— Cum îi priveşti tu pe aceia lângă care trăieşti, cu care împarţi totul, ori pe ceilalţi semeni ai voştri, de prin văi, când vă

bucuraţi împreună, cum te gândeşti tu la ei?

Iar Dante:

— Cum te gândeşti la copacii aceştia lângă care stăm ferindu-ne de soare, cum te gândeşti la peştele pe care l-a prins Moacă, l-a fript Mamaca şi îl mâncăm noi doi? Sunt copacii prietenii noştri care se cunosc la nevoie? Este peştele prietenul tău. Ăăă. pe viaţă?

Sunt prea vechi, prea bun în ceea ce fac, pentru a mă teme că voi da greş ca profesionist acolo unde eşuez deocamdată ca om. Instinctele, experienţa, m-au scos întotdeauna la liman. În cele din urmă, o sclipire mă va ajuta să descopăr calea prin care să mi-l supun pe acest visător.

11. Plictisul, cel mai bun prieten al omului.

Bântuim prin această lume de paisprezece luni şi nouă zile, iar mentenanţa încă n-a aranjat ca maşinile de cafea să ne servească altceva decât lichidul de culoarea mâlului şi gust pe potrivă. Adică, aruncă o privire, la începutul zilei, în adâncurile ceştii şi-ai să ştii imediat despre ce vorbesc.

Altfel, gaşca e veselă şi competentă. Când ne strângem dimineaţa în sala mică, zece – doisprezece inşi, ţâşnesc glumele ca stolurile de păsări tai, din toate direcţiile. E ora mea preferată.

— Dani, îmi strigă Petra, din colţul opus al mesei, iar ai făcut-o, frate, singur în debara?

Şi ceilalţi râd sincer de această prostioară, iar eu mă alătur lor, închipuindu-mi ce faţă boţită am. Chiar îmi place această Petra-din-colţul-opus-al-mesei, cea dintâi şi poate cea din urmă savantă analfabetă pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Un geniu al xeno-biologiei pentru care gramatica, ortografia, punctuaţia, nu sunt decât viruşi buni de eradicat. Iar la Petra toate orbitează invariabil în jurul sexului. Poate mâine sau poimâine mă voi întâlni cu ea în debaraua amintită.

Apoi plictisul începe să coboare peste noi, dens, prăfos,

descurajant. De paisprezece luni şi nouă zile nu s-a schimbat nimic, rutinele curg invariabil, analize, rapoarte, ajustări, alte analize. Ne-am adaptat perfect acestei lumi unde nu se petrece niciodată nimic.

— Da’ unde-i Chau? Am întrebat pe la mijlocul şedinţei.

Nu că mi-ar fi lipsit vietnamezul, cu faţa lui de şobolan arogant. Nicolas Kubitshek, coordonatorul grupei, făcu o pauză de efect.

— E plecat câteva zile în sud, zise. A fost chemat la o anomalie: „mâna” cu şase degete.

Toţi cei de faţă îşi manifestară invidia şuierând, plescăind, tuşind. Ar fi dat orice să-i ia locul vietului.

— N-am alte informaţii, ne reteză Kubitshek elanul. N-aveţi grijă, ne povesteşte el cu lux de amănunte când s-o întoarce.

— O „mână” cu şase degete? Judele lor o fi arestat vreo fetiţă, râse Petra.

— Într-o debara privată? Am zis.

Veselia era în toi, cu greu ne-am potolit, revenind la plictisul nostru cel de toate zilele. În fine, după patru ore de tortură, se refăcuseră sarcinile şi toată lumea se risipi, la lucru.

— Daniel, zise Kubitshek, rămâi puţin, te rog.

M-am oprit în pragul uşii. Petra trecu făcându-mi cu ochiul, şi chiar am avut senzaţia că s-a aplecat un pic, ca să mă atingă cu umărul. Până şi geniile xeno-biologiei rămân, în fond, tot femei.

— Cum merge treaba? Mă întrebă coordonatorul.

— Care treabă? Am rânjit, iar el roşi vizibil.

O figură acest tinerel. Ţine în mână ditamai savanţii, dar roşeşte la cele mai inofensive glume. Iar când Petra îl împuşcă peste masă cu una din ocheadele ei mai mult decât grăitoare, dă în bâlbâială.

— Daniel, zise, am făcut o analiză a rapoartelor tale din ultimele trei săptămâni.

— Hei, am râs, pentru greşeli de ortografie nu-i nevoie să mă ţii după ore.

— Serios. Voiam să te întreb. Ştiu că nu e nimic, dar trebuie să consider orice posibilitate.

Chibzui câteva clipe.

— Acel. Cum îi spui tu? Da, acel Dante.

— Ce-i cu el?

— Regăsesc frecvent în informările tale discuţiile voastre. Şi abordaţi teme generoase: prietenia. Ăăă, hm. Dragostea.

— Fireşte. Sunt subiecte standard de abordare. Prezente în orice manual, şefu'. Sau mă înşel eu?

Acest „şefu' „, care probabil îmi exprimase destul de bine iritarea, ar fi trebuit să-l facă mai prudent.

— Nu mă înţelege greşit, Daniel. Eşti o adevărată legendă. Mi-am dat toate examenele după cărţile tale.

Asta ce naiba mai înseamnă? Că mi-a cam trecut vremea?

— Puştiule, am zis încălcând protocoalele, n-o mai da după vişin. Spune ce-ai de spus.

El oftă şi atunci mi-a apărut limpede că m-a adus unde voia.

— E vorba că toate conversaţiile cu acest Dante au o puternică implicare emoţională din partea ta, Daniel. N-am cum să nu remarc că nu el ţi se confesează ţie. Aş zice că mai degrabă tu eşti acela care îi faci cele mai multe mărturisiri.

— Crezi că mi-am găsit un duhovnic în colţul ăsta de lume? Am zâmbit fără veselie.

— Nu ştiu ce să cred, Daniel, răspunse grav. Nu aşa se pune problema în cazul unui profesionist ca tine, dar mi-e teamă că lucrurile au depăşit abordarea obişnuită.

— Asta însemnând.?

— Asta însemnând că în paralel cu manevrele tale de abordare, pare posibil, repet, pare posibil, ca Dante să încerce la rândul său să te. hm. Să te.

Trebuie să recunosc că m-a lăsat cu gura căscată.

— Sunt propriile tale însemnări, se replie el iute. În majoritatea cazurilor tu eşti acela care deschide subiectul, tu îi povesteşti. Am senzaţia că nici nu asculţi ce-ţi răspunde, preocupat mai degrabă de propriile mărturisiri. Parcă ai vorbi într-o oglindă, încercând să reflectezi ceea ce se află în interiorul tău.

Prinse privirea mea scandalizată şi se grăbi s-o dreagă.

— Scuze pentru clişeu. Dar nu pot ignora toate astea.

Am făcut eforturi să mă liniştesc.

— Deci crezi că Dante mă manipulează? Cu toată pregătirea şi experienţa mea, pot fi manipulat de un ins într-un stadiu de civilizaţie timpuriu feudală?

Nu-l dădusem gata. Mă privi adânc şi naiba să mă ia dacă n-am zărit acolo, în apa ochilor săi spălăciţi, o scamă de compasiune.

— S-ar putea să nu fie numai asta. Spune-mi. Ce simţi tu cu adevărat pentru acest Dante? Este el cumva. hm. Prietenul tău?

M-am dus aţă la „Check Point” şi am început să pun bazele acelei stări euforice care se numeşte „beţie”. Petra trecu pe-acolo două ore mai târziu, când eram deja suficient de blindat ca să nu-mi mai feresc privirile de la spectacolul decolteului ei, generos din toate punctele de vedere.

— Te caut de-o viaţă, îmi spuse fără multe fasoane. Excursia mea pe teren s-a decalat cu o zi. Decât să zaci în gaura asta, hai la mine, să-ţi verific reflexele motorii.

Chiar şi aşa, cherchelit, vedeam limpede unde bate, aşa că am cerut nota de plată cât ai zice peşte.

Este visul meu acesta, blestemul meu cu care trăiesc nedespărţit, care mă va însoţi până la sfârşitul nopţilor. Şi ştiu că e un vis şi nu fac nimic să mă trezesc, rămân acolo, ca să prelungesc cât pot de mult dulceaţa acestor clipe.

Ne hârjonim toţi trei pe plajă, alergând încoace şi-ncolo, ţipând. Bruna se aşează turceşte în nisip şi-l ia în braţe pe micul bătăuş, care se smuceşte să scape. Eu mă întind pe burtă, aproape. El dă din picioare spre nasul meu. „Stai cuminte, Leni!” spune Bruna. Şi Leni se linişteşte pe loc, mângâiat de glasul mai blând decât briza mării de lângă noi.

„Nu-i aşa că n-ai să mai pleci?” mai spune Bruna, de data asta privindu-mă în ochi. Iar eu dau din cap că nu. N-o să mai plec de lângă tine. De lângă voi.

E linişte şi pace şi ne ajungem nouă înşine pe deplin. Stăm întinşi pe spate, unul lângă altul, privim în cer. Acolo sunt miliarde de miliarde de stele, însă acum e lumină şi nu se aude ce spun. Din când în când, micul bătăuş face un înger, mişcându-şi braţele, şi atunci îmi azvârle nisip în urechi. „Fii cuminte, Leni”, adie dinspre buzele Brunei. Iar îngerul de nisip adoarme.

„Acum noi o să plecăm”. Se iau de mână şi se îndreaptă spre ţărm. Ar trebui să mă reped după ei, să-i împiedic cumva, să zbier că se duc spre moarte. În loc de asta, mă rostogolesc pe o parte, cu tâmpla sprijinită în palmă, ca să-i privesc îndepărtându-se. Apa le scaldă gleznele. Apoi valurile le cuprind genunchii, şoldurile, umerii. E de ajuns să clipesc o singură dată şi nu-i mai văd.

Apoi îmi revin încet, lângă trupul minunat al altei femei, despre care până acum o lună nu aveam habar că fiinţează în universul cunoscut.

În vreme ce-i explorez cu vârfurile degetelor pielea sub care unduiesc şerpii muşchilor, Petra îşi exprimă dispoziţia

romantică aşa cum ştie ea mai bine:

— Ia dă, băi, o ţigară!

Şi mă învăluie în vălătuci groşi de fum, dincolo de care o zăresc ispititoare.

— Mai facem una? Îmi propune.

Îi explic cât pot mai blând (întotdeauna am fost de părere că un bărbat gol e de două ori mai vulnerabil): trebuie să mă pregătesc de plecare. „Mâna” mea, înţepenită lângă meandra dublă pe care-o face fluviul în poarta Noului Aragon, se pregăteşte de ritualul vânătorii. Aşa ceva nu poate fi ratat.

— Tocmai, cască Petra. Una mică, să-ţi poarte noroc la vânătoare.

Ei, cine sunt eu, la urma-urmei, să contrazic un xenobiolog strălucit?

În fine, suntem gata să ne despărţim.

— Dani, mă iscodeşte, dacă ai probleme cu labagiul de Kubitshek fă-mi doar un semn, frate. Un fost gagic de-al meu a ajuns mare ştab. E de-ajuns să-i pun o ţâţă sub nas şi-l bagă pe Kubiţă în numărătoare inversă.

Râde, râd, o sărut, îmi toarce în braţe. După care, din senin, mă lipeşte de perete cu un brânci şi o şterge rapid, pe jumătate dezbrăcată. Petra-analfabeta-din-colţul-opus-al-mesei.

Eram pe cale să încarc nişte recuzită, cu care să le iau ochii lui Moacă, Ţăranului, Mamacăi. Câteva cuţite Schnitt, seminţe de bostan brazilian, un şirag de mărgele. Dispecerul mă găsi şi-mi transmise să mă prezint urgent la sala mică. M-am dus agale, pregătit pentru încă un meci cu Nicolas Kubitshek. E genul căruia ideile bune îi vin mai târziu.

În încăpere se adunaseră toţi şi-şi dădeau cu presupusul. Kubitshek apăru după câteva minute, mai alb la faţă decât de obicei. Ne privi îndelung, fără să scoată o vorbă.

— Toate abordările se supendă pentru o durată

nedeterminată, zise în sfârşit.

Şi adăugă ceva, dar cu glas atât de firav încât un ţânţar strănutând l-ar fi acoperit fără probleme.

— Hă? Cum? Îşi încordară oamenii atenţia.

— Tocmai am fost anunţaţi. Reluă coordonatorul, pierdut. Chau Chien a dispărut acum patru ore. În timp ce aborda o „mână” atipică, la 150 de kilometri sud.

Nimeni nu vorbi. Doar Imad oftă adânc şi ăsta a fost singurul semn de simpatie pentru şobolanul uman Chau.

— S-a instituit „Allegro-Forte”. Tot personalul trece la dispoziţia structurilor militare.

O zi din viaţa lui Moacă.

Acest Dani ne spionează de când a venit. Să fi fost după mine, jur pe Aldan, ar fi dispărut fără urmă chiar din prima zi. Judele zice însă că în căutarea lui ar fi venit o sută, poate o mie de străini. Şi?

Dar dacă ar fi călcat greşit pe marginea râpei, dacă s-ar fi scăldat într-un loc prea adânc, dacă s-ar fi apropiat prea mult de câini? Nu, Judele nici nu vrea să audă de toate astea. Ei, atunci, bun venit.

Mă trezesc în zori, cercetez cursele, văd ce s-a prins în năvod. Când mă întorc, doar Judele şi Dante sunt încă înăuntru, petrecându-şi vremea cu vorbe. Vorbele sunt ceva care nu foloseşte prea mult, cu toate astea foarte numeroase. Până şi Mamaca şi-a pornit treburile bodogănind. Ea mormăie tot timpul, i se pare că n-o ascultă nimeni. Ţăranul repară ceva, mereu ceva fără mare însemnătate. Astăzi, de pildă, cioplește o creangă groasă, cu care vrea poate să proptească colţul dinspre fluviu al colibei. Cu ce ar fi făcut asta, te întreb, dacă n-aş fi lucrat eu minunăţia asta de toporişcă pe care nici măcar n-o ţine cum trebuie? Cu toate astea, abia dacă mă învredniceşte cu o privire şi aia în zeflemea. Măcar el tace, da’ tot mă scoate din

sărite.

Mă duc în spatele colibei, să-mi rânduiesc ale mele. Asta îmi ia două-trei ceasuri bune, fiindcă sunt multe şi atât de frumoase încât nu mă pot stăpâni să nu le privesc pe rând, ridicându-le în bătaia soarelui:

Suliţa. O dată mi-a scăpat viaţa de furia unui urs roşcat, peste care dădusem din întâmplare. N-am ezitat nici o clipă, am proptit doar lemnul lung în pământ şi matahala s-a înfipt singură în vârful ascuţit. Zece zile ascuţisem la el.

Cuţitul Mare. Acesta e prietenul meu, tovarăşul meu, fratele meu. L-am făcut dintr-o singură vână de fier, într-o noapte. Ţăranul dădea la foale, fiind prea prost ca să ticluiască un cuţit ca acesta. Pe Marele îl simt cald şi sigur pe spinare, în teacă, ziua – când alerg prin ierburile câmpiei, noaptea – când mă zvârcolesc în somn, căci şi atunci am de purtat lupte. Luptele mele nu încetează nicicând. Marele a răpus antilopa, tigrul alb, pisica sălbatică, dar i-a pus pe fugă şi pe cei de pe malul celălalt, când se lăcomiseră la cursele mele. Noastre.

Securea, Cuţitul Mic, ţepuşele, stelele mortale de aramă. Toate sunt vii şi au nevoie de mine, să nu le omoare rugina ori uitarea. Nu e nimic mai rău pe lume decât nemişcarea în care cad tăişurile, oricât m-ar contrazice Ţăranul, Mamaca. Fiindcă nemişcarea tăişului se transmite braţului care-l ţine, iar nemişcarea braţului duce la nemişcarea „mâinii”. Lumea noastră va muri în somn, şi asta mă scoate din sărite.

Că tot veni vorba de Mamaca. Îi dau târcoale să-mi iau mai înainte măcar o firimitură din ceea ce mi se cuvine.

— La noapte, nu uita, femeie, zic încruntat. Să fii pregătită!

Iar ea nici nu se sinchiseşte de încruntarea mea. Parcă zemurile pe care le dă în clocot ar fi mai însemnate decât frământările războinicului! Rândul meu vine de câteva ori pe lună şi atunci măcar ar trebui să se prefacă bucuroasă. N-o să-mi

spună acum că Ţăranul se descurcă mai bine decât mine, care am ucis ursul, darămite o femeie trupeşă. Cât despre Dante, ori Judele, aceştia se duc la ea şi mai rar. Atâta pagubă.

Vreun ceas, după ce mi-am făcut ordine, exersez. Cum spuneam, rugina nu trebuie să se aşeze pe fier sau pe braţ. Rotesc suliţa, o arunc în aer, o prind, când cu o mână, când cu cealaltă, sar şi lovesc de mai multe ori momâia, străpungând-o adesea dintr-o parte în alta. Apoi Marele ţâşneşte singur din teaca de pe spate şi face minuni. Parcă nici nu i-aş strânge prăselele în pumn, e viu. La urmă, îmi arunc stelele de aramă, ţintind capul şi pieptul momâii, după care mă opresc lac de sudoare. Judele i-a cerut Ţăranului să-mi confecţioneze câte două momâi noi în fiecare sezon, dar el se mărgineşte de la o vreme să mi le cârpească pe cele vechi. Mă scoate din sărite.

Acest Dani m-a iscodit în câteva rânduri cum fac un lucru ori altul, cum duc la capăt o lovitură cu suliţa, ori mai ştiu eu ce. Mai întâi că nu e făcut să fie războinic, aşa că la ce bun să-i arăt? Şi-apoi eu, eu ce-aş putea învăţa de la el? I-a arătat Ţăranului cum să scormonească mai bine prin mocirlă, a deprins-o pe Mamaca să prepare marafeturi de-ale lui. Până şi lui Dante i-a arătat ceva care flutura în vânt, ca sute de fluturi mari, care înseamnă vorbe. Alte vorbe.

Dar mie nu are ce să-mi arate, afară doar, poate, de arma cu care a venit o dată, la început. A fost singura oară când l-am înţeles, că nici eu nu m-aş fi dus singur printre străini, de nebun, fără nimic pe mine, fără o piesă. Spânzura la subsuoară, într-un ham, plină, tare, neagră, mică. Din cât era de tare, neagră şi mică mi-am dat seama că e belea. El nu m-ar fi lăsat să pun mâna pe ea, eu nu m-aş fi coborât să i-o cer. Oricum, n-aş fi luat-o s-o încerc nici să mă fi rugat. Ce ucide de la mai mult de treizeci de paşi, în afara braţului-arc, n-are strop de onoare. Noroc cu Ţăranul, care, cât e de prost, uneori le dibuieşte de

nu-ţi vine să crezi. I-a dat ocol străinului, a ciocănit bucata de fier din ham, a mirosit-o, ar fi şi gustat-o. „Arde şi taie, nu? Cu puterea din butoiaşele astea, nu?” a întrebat, iar Dani a dat uimit din cap. Mă scoate din sărite.

Când intră soarele în nori şi bate vântul din direcţia prielnică, mă duc să vânez prin pâlcurile de pădure din văile ce duc spre Volnovoz. Intru în hăţiş ca o umbră, oasele mele sunt totuna cu crengile copacilor, alunec peste iarbă fără s-o ating, fără să fac zgomot. Şi întotdeauna adulmec prada înainte ca ea să mă adulmece pe mine. Trebuie să mă apropii să-l împlânt pe Marele în beregata pisicii, altfel se face nevăzută. Sau se fereşte şi mă taie cu gheara. Are şi dânsa Marele ei.

În sfârşit, la căderea serii petrec două-trei ceasuri pândind, pe malul fluviului, ori prin tufele de la hotarul câmpiei. Dacă nu pândesc în fiecare seară, poate că într-o noapte o să vină printr-un vad, sau târâş, îmbrăcat cu ramuri stufoase, unul Moacă de la o altă „mână”, să ne curme vieţile. După el, o dată deschisă calea, or să ne ia locul. Cine? Alt Judecător, alt Ţăran, altă Mamaca.

Pândesc seară de seară, surd la batjocura Ţăranului. Şi-i văd pe ceilalţi, potrivnicii mei, dincolo de apă, ori la cealaltă margine de câmpie, pândind la rândul lor. Stăm ascunşi în vizuinele noastre, nu ieşim niciodată să facem vreun semn. Eu îi văd pe ei, ei mă văd pe mine.

O zi din viaţa Ţăranului.

Ce fac eu? Adică ce fac eu? Uite ce fac:

Dreg zidul împrejmuitor (pe care singur l-am ridicat într-un sezon al câinilor) ori de câte ori îl macină vijeliile sau ploile târzii. Zidul ăsta e nenorocirea mea, de-aia l-am şi pus primul. Îl visez şi noaptea. L-aş lăsa să se dărâme de tot, la ce ne foloseşte? Dacă ăia de peste apă vor să vină peste noi, nu se împiedică ei de nişte bolovani. Dar de câte ori aduc vorba

despre aşa ceva, şi Judele şi Moacă sar ca arşi. N-ai fi crezut că ei doi pot avea ceva împreună.

Apoi, tai lemne în pădure. Asta înseamnă de mâncare în fiecare zi şi căldură când ploile îţi pătrund oasele. Aleg un trunchi potrivit, nu foarte gros, dar destul de vârstnic ca să ardă bine, să aprindă foc bun. Scuip în palme şi-i trag prima secure. Nici nu mă bucură, nici nu mă întristează geamătul lui. Fiecare cu ce-i este scris. Mai mult mă apasă gândul că dintr-o clipă-n alta o să-mi sară în spate vreo dihanie. Aşa că stau cu un ochi pe trunchi şi cu unul pe hăţiş. Nu e uşor să aduci lemne din pădure. Nimic din ceea ce fac eu nu este uşor. Uşor este să strici.

Mai departe. Dacă noaptea nu ne rupem picioarele prin troacele ogrăzii, nu ne băgăm degetele în ochi, ori nu ne culcăm îndată ce s-a stins Aldan, e fiindcă aprindem lumânări din seul pe care l-a strâns Mamaca de la vite, le răsucesc fitile din sfoara de tuc, cârpesc lămpile cele vechi, fac altele noi, din lut. Din lut frământ şi blidele care-i trebuie femeii. Uneori îi strecor printre ele unul mai acătării, la care am zăbovit, ca să fie mai binevoitoare. Şi ce crezi? Acela e cel dintâi pe care-l sparge.

Ce-ar mai fi? Sap puţuri nu prea adânci, să dau de apă, când seacă albia cea mare a Taisei. Ridic cumpăna, întocmesc ciutura, limpezesc apa cu o mână de pulbere de la poalele Volnovozului. Iar înainte să vină ploile, merg la vale, în cotul fluviului să tai trestie pentru acoperişul colibei. Trestia putrezeşte cu vremea, se înnegreşte, se spulberă în vânt. Într-o bună zi va trebui să născocesc ceva şi pentru asta.

Am ridicat două cuptoare, din lut galben, lipite unul de celălalt, le-am întărit în carnea lor cu ţesătură de ramuri aduse din codru. Numai acolo, pe lizieră, căci cine s-ar încumeta în adâncuri, doar acolo cresc aceste ramuri spinoase, care se pot îndoi în fel şi chip, împletindu-se. În cuptoarele mele coace Mamaca turtele. Eu coc ulcele pentru de toate şi chiar cuţitele

lui Moacă, să se călească. El nu ştie cum s-o facă, eu râd, îl scot din sărite.

Mân vitele la câmp, să pască. Uneori trei, alteori patru, după cum se nimereşte anul, mai sărac ori mai bogat. Pentru asta trebuie ca mai întâi Moacă să se înţeleagă cu şefii haitelor, în graiul lor, să ştie că sunt vitele noastre, nu unele din sălbăticie, să nu ni le răpună. Câinii sunt cruzi.

Jupoi animalele vânate de Moacă şi pun pieile la uscat, cu sare, şi fiertură din coajă de stejar. Din ele coase Mamaca haine şi încălţări pentru toţi.

Merg în câmpie şi pe dealuri, aleg cele mai vânjoase tufe de tuc. Le scot cu grijă din locurile lor, cu destul pământ ca să ţină rădăcina mare, le aduc în spinarea unei vite cât mai aproape de gospodăria mea. Noastră. Aleg un loc potrivit, nici prea însorit, nici prea umbros, nici prea umed, nici prea uscat, sap gropi. Sădesc tucul, am grijă de el ca de ochii din cap. Tucul dă multe.

Iată ceva care îi place cel mai mult Judecătorului: o dată pe an, el şi cu mine luăm merinde pentru două zile şi ocolim întregul ţinut. Pun semne peste tot, pe locurile noastre, să se ştie că aici vieţuim noi. Unele dintre ele trebuie reînnoite mai des, căci şi alţii vor să-şi pună semnele lor.

Şi mai împletesc şnururi nesfârşite de sfoară, niciodată nu este de ajuns. Cu câtă sfoară iese din mâinile mele, aş putea să împletesc o scară până la lunile roşii care luminează noaptea. Sfoară pentru ţesăturile şi cusăturile Mamacăi, pentru laţurile şi cursele lui Moacă. Chiar Dante îmi cere necontenit, pentru scrierile lui. Zi şi noapte, el îşi prinde gândurile în noduri.

Da, e adevărat, şefu’ Dani m-a învăţat pe mine cum se face o cazama, dintr-o bucată lată, subţire, de fier, pe care a înfipt-o într-un ciomag. Cazamaua asta e foarte bună la săpat. O înfigi în pământ, o apeşi cu talpa şi când smuceşti jumătate de groapă e

gata. Mi-a fost cam ciudă. Câte am scornit eu la care nimeni nu s-a gândit şi uite că nu mi-a trecut prin cap să scornesc cazamaua asta, care e un lucru foarte simplu, cel mai simplu.

Şefu' Dani m-a rugat să-i arăt cum se mână o vită. El credea, adică ştia de la el, de unde-o fi venit, că vitele se mână din afara lor, cu strigăte şi alergătură şi împunsături. Am râs de m-am prăpădit, l-am pus să mai zică o dată. Şi iar am râs de m-am prăpădit. Cum să stăpâneşti un animal, fie şi o vită, alergând ca prostul în jurul lui, strigând caraghios? Păi dacă nu afli ce se petrece înăuntru? De unde ştii că vrea să te asculte?

I-am arătat cum se mână o vită, dinăuntrul ei, cea mai mare, după care celelalte vin cuminţi unde vrei să le duci. Dar înăuntru cu mine nu l-am lăsat. Mai păţeşte naibii ceva şi nu mă mai scapă nimeni din furia Judelui.

12. Dante despre primele zile cu moartea.

Suntem pe drum de opt ceasuri. Trebuie să închidem un mare cerc, pentru a ocoli primejdia din faţa noastră. Ne urmăresc fără încetare aparatele lor zburătoare, până la care nici cea mai înaltă săgeată a fraţilor lui Moacă n-ar ajunge. Ne privesc, iar noi ne pitulăm pe unde putem, dar după o vreme e limpede că nu ne facem nevăzuţi. Iar aici, jos, câmpia e tot mai tulbure, văile tot mai aproape una de cealaltă. Lumea noastră se zbârceşte.

Înaintăm în pântecele vitei, ghemuiţi toţi cinci, pe câte un pliu, fiecare la locul său, împăcat cu ce trebuie să facă. Judele porunceşte din când în când, ascultând întâi cu atenţie ce-i spun eu. Întoarcem totul pe toate părţile. Tot ce-i bun, tot ce-i rău, ce e sigur, ce doar se spune.

Acum, în sfârşit, văd ei cine sunt eu, acum văd toţi ce-mi ticluieşte mintea când e silită. Eu sunt ţesătorul de vicleşuguri, fără de care o bătălie ca asta care vine nu poate fi dusă. Ştiu ce pot face şi ce fac străinii, fără ca măcar o dată să le fi cercetat

obiceiurile ori gândurile, fără să-i fi cunoscut cu adevărat. Mi-au ajuns lungile mele discuţii cu Dani, ca să intuiesc acum reacţiile lor rudimentare. Uneori, brutalitatea pe care o arată mă descumpăneşte. Nimic elegant, rafinat, în duşmănia lor faţă de noi. Dar oare e duşmănie?

Ţăranul – agitându-se în măruntaiele curate ale vitei, priceput, scuipând, înjurând, dibuindu-i metehnele, cele pe care n-a apucat să le înveţe, ori cele care s-or mai fi schimbat de când păştea liniştită la marginea ogrăzii. O îmboldeşte cu o desfăşurare necontenită de gesturi, scarpină ici, împunge dincolo, trage de un smoc, scutură cu dosul palmei câteva riduri cornoase, care împiedică vita să se încordeze cum trebuie pe direcţia bună.

Acest uriaş lipsit de şira spinării, dresat să ne ducă înăuntrul său fără să ne mestece, se simte bine. Şi câtă vreme se simte bine, nici un pericol, pentru noi, ori pentru cei de-afară. Când însă ceva irită vita, Moacă îl ajută pe Ţăran să-i îndrepte supărarea către ceilalţi. Ea suflă acei vapori otrăviţi, cu care, altfel, se apără de insectele ce-o sâcâie la asfinţit. Se va strânge în jurul maşinilor străine, astupând orificiile, pătrunzându-le pereţii groşi de fier, cu tentacule de neoprit.

La mică distanţă, ne urmează haitele de câini muţi, abia stăpâniţi să dea năvală în cetele de străini, stricându-ne socotelile. Îi înnebunesc nenumăratele mirosuri necunoscute.

Iar Mamaca, ce caută ea aici, cu noi? Ei bine, Mamaca se zbuciumă trecând de la unul la altul, ne dă tot ce trebuie, apă, iarbă de nesomn, peşte uscat, boabe. Ne şterge sudoarea, ne va îngriji rănile la nevoie, împarte apa.

Aşa trece a treia zi, aşa trece şi a treia noapte, cu foarte puţin somn şi multă, multă spaimă ascunsă.

Dimineaţa e cenuşie, jilavă, răcoroasă. Dacă aş porni pe jos spre coama dealului din faţă, după nici o sută de paşi aş fi ud

până la piele. Ierburile lungi mi s-ar încolăci în jurul picioarelor, încetinindu-mi paşii, iar seva lor ar urca rece, prin spaţiul dintre haine şi trup, până la umeri, mi-ar intra în suflet. Aş începe să tremur de frig, aş amorţi, poate aş leşina.

Dimineaţa e duşmănoasă, dar înăuntrul vitei ne e bine. Stăm înghesuiţi, unii în alţii, în întunericul călduţ şi ne întrebăm dacă şi celorlalţi, străinilor, le e la fel de bine în cutiile lor.

Ei pornesc către noi, împreună cu scamele de ceaţă ale începutului de zi, căci vântul este prielnic. Maşinile dispar mai întâi în valea dintre cele două dealuri, dar zgomotul le trădează apropierea. Apar pe creastă, întâi una, clătinându-se, apoi a doua, încă trei-patru. Vitele, ghemuite la poalele pădurii, încep să freamăte.

13. O amintire.

Într-o astfel de dimineaţă, venisem demult, cu judecătorul Uran, într-un asemenea de loc, să vedem care este hotarul la care o altă „mână” îşi începe aşezarea. Unde-şi aveau cele trebuincioase, de unde-şi luau apa, lemnele, poamele, unde-şi prindeau peştii, îşi săpau pământul, dădeau drumul vitelor să pască. Ţăranul ne urmase, scrijelind semne pe pietre, pe scoarţa arborilor. Dacă i-ai cere, ar lăsa semne până şi pe undele apei.

Acolo, sub o salcie atât de scobită că părea doar o iluzie de coajă şi rădăcini, a descoperit Uran câteva suluri de piele bine unse, legate strâns la ambele capete, ca apa să nu le pătrundă şi să le putrezească. Înăuntru am fi găsit şiruri lungi de noduri precise, scrieri ale înaintaşilor noştri, sfaturi, ori poveştile împrejurimilor, care ne ajută să ne cunoaştem între noi şi să ştim ce ni se cuvine din tot ce ne înconjoară.

„Nu desface şnururile aici, Uran, nu te pripi, judecătorule, m-am grăbit să-l prind de braţ, cu toată bruma de respect care se mai putea ţine într-un asemenea gest. Umezeala are să le strice. Mai bine să aşteptăm până acasă, le cercetăm acolo”.

Iar Uran, fără a mă lua în seamă, s-a desprins uşurel din strânsoare, a desfăcut sulurile şi a dat drumul în apă tuturor şnururilor, unul câte unul, ca şi cum ar fi povestit ce scrie pe ele. Nu spunea însă nici o poveste, doar le deşira şi le îneca pe rând, să fie sigur că apa n-o să le ierte.

Eu nu l-am întrebat de ce face asta. Judecătorii au fiecare pricinile şi purtările lor. Chiar dacă până şi mie, care sunt mult deasupra unuia ca Moacă ori Ţăranul, mi se par uneori de neînţeles hotărârile unui Uran, nu întreb nimic. Totuşi, la ne-întrebarea mea, el răspunde: „Aceste noduri au fost de folos la vremea lor, însă azi sunt rele”.

„Dar ai apucat să citeşti măcar unele? Ai aflat ce spuneau?” „Nu ştiu despre ce vorbeau şi nici n-am vrut vreo clipă să ştiu. Dacă aş fi făcut asta, molipsindu-mă, aş fi fost la fel de primejdios ca şi ele. Ce vreau să-ţi spun, şi ascultă-mă bine, este adevărul că astăzi trăim într-o cumpănă bună. Avem aici un echilibru. Când nu-l vom mai putea ţine, om mai vedea. Nu ne trebuie schimbare, schimbarea e otravă.”

14. Ultimul răgaz.

Nici nu s-a urcat bine soarele pe cer, nici n-au amuţit păsările tai, speriate de zgomotele nefireşti, nici n-am ieşit cum se cuvine de sub adăpostul frunzişului şi aceste maşini sunt deja peste tot în faţa noastră, deşi încă departe. Nu chiar atât de multe ca noi, dar mai iuţi şi mai viclene, cu întoarceri şi răsuciri neaşteptate, cu ocoluri şi iureşuri, aici dispărând fără înţeles pentru ochii noştri obişnuiţi să poposească îndelung pe lucruri, dincolo răsărind pe neaşteptate, surprinzând.

Oastea noastră e numai o linie nesfârşită de animale mari, mişcându-se greoaie, cu noi cu tot, cei ce ne-am putut strânge, până mai ieri risipiţi pe cuprinsul dintre poalele stâncoase ale Înălţimilor Volnovoz şi malul fluviului. Se spune că mulţi au venit chiar de la ţărmul mării pe care eu n-am văzut-o niciodată

şi nici nu cred că voi mai apuca s-o văd. Toată linia noastră e împânzită cu lănci mari, ieşind din carnea vitelor, împodobite la vârf cu stindarde.

Oastea lor, însă, e una de pâlcuri bâzâitoare, maşinării nemaivăzute care se mişcă spasmodic pe picioroange şi roţi. Îmi vine să râd când văd ce figuri face Ţăranul, ascunzând prost admiraţia pizmaşă faţă de aparatele străinilor. Dacă n-ar trebui să ne înfruntăm unii cu ceilalţi, pesemne ar da fuga să le ciocănească, să-şi vâre nasul peste tot.

Dar nu e vremea nici de râs, nici de iscodit.

Ceva nedefinit, în aer, ori în lumina de la Aldan, a înlemnit cele două tabere. Aşteptăm toţi un semnal care nu mai vine. Judele priveşte afară, printr-una din cele şase nări ale vitei, în direcţia în care, foarte departe, se va înălţa steagul nostru, cu pasărea tai brodată. Nu se ridică însă nici un steag.

Dar ei, ceilalţi, ei ce pândesc? Poate că sunt uluiţi. Au venit de multe ori să ne cerceteze, însă nu şi-au închipuit că până şi vitele vor însemna ceva, aici, pe câmpul de bătaie.

Nu mai suport liniştea aceasta.

Nu mai vreau să întreb.

Nu-mi mai trebuie adăpostul călduţ al vitei. O să ies afară, la aer, şi-o să alerg bezmetic unde-oi vedea cu ochii.

Dezamăgirea, când nu mai doare.

L-am văzut de foarte departe pe „prietenul” Dani, între ai lui, atât de departe încât fără privirea lui Moacă e imposibil să distingi trăsăturile. Acolo erau laolaltă bărbaţi şi femei, lângă maşinile lor, chibzuind poate cum urma să ne spulbere în ceasurile următoare; din pricina distanţei nu se deosebeau unii de alţii. Am ştiut totuşi că el este şi mi-am amintit că îmi povestise o dată despre aşa ceva. Nu e nevoie de ochi ca să-l ghiceşti de departe pe prieten, nu-ţi trebuie auz să ştii că se apropie. Iată, abia acum, când ne aflăm pe feţe diferite ale lamei

de sabie, pătrund vorbele lui despre „prieteni” şi „prietenie”, acum s-a declanşat ceva în mine, fără ca mai înainte să fi avut vreun semn că lucrurile se vor petrece aşa. Şi pentru asta, n-am ce face, îi mulţumesc. Să mulţumeşti nu e niciodată târziu, cu toate că, dintr-o clipă într-alta, ne vom repezi unii la alţii, turbaţi.

Faţă de ziua când Judele m-a pus în faţa adevărului, sunt mai descumpănit acum, când descopăr ce-ar fi putut să ne lege pe mine şi pe Dani. Atunci m-a durut, acum e un soi de amorţeală care împiedică durerea să se răspândească.

Numai gândul că „aceia”, între care şi „prietenul” Dani, s-ar pregăti nu doar să ne gonească, ci chiar să le ia unora dintre noi suflarea, mă dă peste cap. Sunt umilit şi uluit. Singură Mamaca, pentru că ea ne dă viaţă, e liberă să ne-o şi ia, deşi n-a făcut-o niciodată până acum. Nici măcar pentru Uran, când era limpede cum avea să se termine suferinţa lui. Ţăranul, de pildă, se aşteaptă ca atunci când n-o să mai poată săpa un puţ, când n-o să mai poată ţine în mână „cazamaua”, Mamaca să-i ia viaţa în somn, uşor. Nu ne-a spus-o, însă eu citesc în el foarte limpede.

Cineva, altcineva decât Mamaca, o va face fără să încuviinţăm la asta. Cine va lua viaţa mea, fără ca eu să i-o cer şi fără să fie Mamaca, mă va umili îngrozitor chiar în clipa morţii.

Ne-a lovit!

Un norişor se iveşte brusc pe maşinăriile de sub deal; se-aude un vuiet care ne zbârleşte părul pe mâini şi pe ceafă. La o azvârlitură de băţ, în faţa şirului, ceva se sparge în mii de cioburi, care se-nfig plescăind în carnea vitelor. Animalele noastre nici nu se sinchisesc, doar respiră prelung, abia mişcând. Acolo unde a căzut ce-a aruncat maşina, câmpul nu se mai zăreşte, de fum roşu ca sângele.

— Vrea să ne sperie! Zbiară Moacă.

După nor, pâlcurile de maşini au pornit, bâzâind tot mai tare. Vor străpunge şirul nostru, vor împresura fiecare animal în parte, încercând să-l doboare. Vor aştepta să ieşim la lumină, neputincioşi, să ne culeagă unul câte unul şi să ne trimită cine ştie unde.

— Vin încoace, spune Judele îngheţat, speriind-o pe Mamaca. Ea se ascunde cât poate în carnea vitei, ar vrea să fie totuna.

— Hai, Ţărane, ce mai aştepţi? Strigă iar Moacă. Mişcă vita, să ne repezim în ei, să-i facem bucăţi!

Judele îi face semn să tacă. Se uită la mine, vede cât sunt de liniştit. Sfatul de acum două nopţi, la care s-au adunat mulţi dintre cei aflaţi astăzi aici, a fost bun. Nu trebuie decât să aşteptăm. Maşinile sunt tot mai aproape, încă nu le vedem, dar zgomotul creşte asurzitor.

Ceea ce nu cunosc străinii ştie până şi Mamaca, deşi ea nu ridică ochii din pământ, să vadă lumea. Sub noi bolborosesc ascunse smârcurile, pe care n-au avut timp să le cerceteze cu atenţie, ori nu le-a păsat. În fiecare an, apele coborând prin miile de crăpături ale Înălţimilor Volnovoz se strâng sub scoarţa subţire a câmpiei, băltind aici cu lunile, până le înghite adâncul. E primejdie să baţi şesul, căci pământul se schimbă de la un ceas la altul, ba chiar mai iute, şi în fiecare clipă se poate deschide sub paşi. Crevase mai strâmte ca o lamă de cuţit şi lungi, nesfârşite, aleargă şerpuind în toate direcţiile, schimbându-şi drumul fără veste. Cine scapă un picior în asemenea capcană nu mai iese. Câmpia înseamnă moarte la această vreme. Doar vitele îşi târăsc pântecele moi peste ea, fără să se împotmolească.

Maşinile au ieşit din norul de fum roşu, căutând într-adevăr să ne împresoare. Atunci se ridică şi steagul păsării tai, iar Judelui nu-i scapă asta. Şirul nostru se sparge singur, ca şi cum năvala ar fi semănat panică. Iar ei vin voioşi, să culeagă. În

voioşia lor nici nu mai bagă de seamă când una, două, trei maşini dispar fără urmă. Cine stă să numere?

Bătălia se preface într-o hărţuială generală, vitele „fugind” peste suprafaţa smârcurilor ascunse, bâzâite fără încetare de aceste gângănii metalice. Ai noştri se împrăştie, se regrupează, se risipesc din nou. Maşinile roiesc vesele în jurul lor, deocamdată păstrând o distanţă sigură.

Dar iată că una dintre ele a îndrăznit prea mult şi vrând să ne lovească dintr-o latură n-a băgat de seamă râpa subţire. S-a răsturnat, iar acum se zvârcoleşte neputincioasă, încercând să se aşeze cum trebuie. Avem timp să ne apropiem pe acolo unde peretele de pământ a astupat gurile de foc.

Ţăranul plescăie din ce în ce mai mulţumit. Carnea vitei se strânge peste maşina care tuşeşte stins şi încremeneşte. Cu urechile lipite de pielea animalului nostru, ascultăm ţipetele celor dinăuntru, pe măsură ce aburul otrăvitor ajunge la ei şi-i atinge. Încet, se sting.

Nu suntem singurii care gustă acum dulcele-acrişor al victoriei. Şi dincolo, în cotul dublu al fluviului, unde o altă maşină de-a străinilor, prea grea pentru malul mâlos, s-a împotmolit, o vită i-a făcut de petrecanie. Şi, laolaltă cu ea, celor dinăuntru.

S-a scurs deja un ceas, poate chiar două. Nu ştiu cum, simţim deodată cu toţii descumpănirea care i-a cuprins pe aceşti străini atât de dornici la începutul zilei să ne gonească. Încă ne mai aleargă, ori îi alergăm noi pe ei, cine ştie – dar asta nu poate dura la nesfârşit. Abia acum, pesemne, îşi dau seama că mulţi dintre ei lipsesc. Oare unde sunt?

Dacă mă întrebaţi pe mine, numai mlaştina fără odihnă de sub scoarţa câmpiei le-ar răspunde, peste vreo sută de ani, când vor înţelege că ar fi trebuit să o înţeleagă.

E starea cea mai potrivită să ridic un cântec de mulţumire,

ca bărbaţii veniţi să se bată: „Câte degete strânse-ntr-o mână atâţia cusuţi din semeţie şi vână.

Câte stele şi stele pe râu, ori în cer atâţia străini se sting şi pier.

Iar la noapte foc aprins de femeie.

Iar la noapte foc aprins de femeie.”

Ceilalţi, chiar şi Judele, izbucnesc în râs, repetând cuvintele. „Iar la noapte foc aprins de femeie, iar la noapte foc aprins de femeie.”

Nici măcar nu mai privim prin nările vitei, ca să-i vedem pe străini plecând, bâzâitul din ce în ce mai slab al maşinilor ne spune asta. Au crezut că ne vor avea pe toţi până la sfârşitul zilei, însă e de-abia puţin peste amiază şi nu au nimic. E ziua noastră, nimeni nu poate pune asta la îndoială. E ziua noastră fiindcă sunt ţinuturile noastre şi smârcurile noastre şi toate ale noastre în jur.

Ce va fi mâine? Noi nu ştim, şi pesemne nici ei, dar cui îi pasă? Va fi o altă zi.

Deodată ceva ne-a plesnit din spate şi ne-a rupt. Bucăţi din adăpostul nostru viu s-au risipit peste tot, iar când lacrimile spală ţărâna care mi-a acoperit ochii, lângă mine zace gemând Ţăranul. A fost un tunet.

Stau întins pe spate, jumătate îngropat, nu mă pot mişca. Nu mă doare nimic, doar sub ţeastă ceva pulsează, iar pe faţă simt fierbinţeală. Sângele. Mai este acolo obraz? Unul dintre câinii înspăimântaţi vine şi mă linge pe ureche.

Moacă trece clătinându-se, la coada ochiului meu. Silueta lui e zdrenţuită, însă n-o pot confunda cu o alta. Scoate un mârâit continuu. Nu e nici furie, nici neputinţa ce-l rodea înăuntrul vitei, până să fim loviţi, ci sunetul care trebuie să-l smulgă pe el de la marginea morţii, pentru încă o picătură de viaţă, pentru luptă. Sunetul ăsta, învăţat încă din pântecele

femeii care l-a adus la lumină, pompează sevele vieţii în cele mai mici capilarii; e sunetul care-i bagă inima în spasme, să mai poată lovi o dată sau de mai multe ori, înainte de a fi doborât.

Mi-e peste putinţă să întorc capul, dar aud scrâşnetele şi scârţâielile maşinii care se apropie, fărâmând pietrele şi oasele prăbuşiţilor. Asta nu a plecat cu celelalte, îmi zic prosteşte. Moacă învârte cuţitele de zece ori mai iute decât se roteşte turela spre el. Însă lamele se rup, iar el e amestecat cu ierburile. Se va mai scula de-acolo?

Trec câteva secunde, un minut. Şi, da, se smulge din pământul frământat, se rostogoleşte, se ridică, tare de cap. Tare de cap până când noi toţi nu vom mai fi şi n-o să mai aibă ce să păzească.

Suntem risipiţi fără suflare pe liziera pădurii, dar din fiecare fărâmă a vitei pe care a răpus-o maşina va creşte alta, dacă-i rămâne destul timp. Mai devreme sau mai târziu, maşinile vor fi înghiţite toate. Ei nu înţeleg asta. Noi înţelegem, însă nu ştiu dacă vom apuca să ne bucurăm.

16. Zorii comandorului Malanian.

Nu mult după miezul nopţii, doi haidamaci dădură buzna în cort şi-mi puseră în vedere că am treizeci de secunde să trag ceva pe mine. Cerul se aprindea orbitor din când în când, de la un capăt la celălalt, pentru fracţiuni de secundă, însă ploaia, deşi stăruia în aer ca o apăsare sufocantă, întârzia.

Am fost dus la centrul de comandă şi părăsit pe o bancă. Prima oră se scurse greu, fără să se întâmple nimic. Nimeni nu veni să-mi vorbească. Spre ziuă, m-am întins pe lemnul tare, cu genunchii încrucişaţi, cerşind măcar câteva minute de somn. Atunci o mână mă scutură uşor.

— Daniel Ayana?

Zorii nu sunt spectaculoşi în această regiune de la hotarul cu zona Tanganyika, din pricina reliefului accidentat.

Întunericul începe să se dilueze la un moment dat, transformându-se într-un cenuşiu lipsit de bucurie. Ziua a stat ascunsă, poate într-una din văi.

— Domnule comandor, am spus, cu capul greu de nesomn şi gânduri, mi-e dificil să pricep la ora asta.

Comandorul Ivor Malanian căscă, dezmorţindu-se. Nu era cu mult mai înalt decât spătarul scaunului de pe care se ridicase. Însă nu mai avea nici o legătură cu omuleţul amabil care mă invitase la ceai în careul ofiţerilor, înaintea saltului spre LFSP 77.

— Ayana, îmi spuse, cu tonul cel mai blând cu putinţă, noi doi suntem dintre aceia puţini care ştiu bine cum se fac lucrurile.

— Vorbim totuşi despre lucruri diferite, nu? Am schiţat un zâmbet.

Mă privi amuzat.

— Întotdeauna ţi-am invidiat simţul umorului.

Eram prea obosit ca să-l mai contrazic. Şi prea obosit în general.

— Domnule comandor, am zis, din câte înţeleg îmi cereţi, nici mai mult, nici mai puţin, decât să trec în tabăra cealaltă şi să. Ăăă, cum îi zice? Să spionez pentru dumneavoastră.

Malanian se învioră deodată.

— Nu-ţi cer, protestă glumeţ. Îţi propun. Relaţia ta specială cu individul acela s-ar putea să ne fie de mare folos.

(O, cât îţi mulţumesc, tinere turnător Nicolas Kubitshek!)

— Ayana, simţi ca şi mine că treaba pute. Nici măcar eu, militar de carieră, nu mă pot obişnui cu gândul că va trebui, poate, să radem lumea asta. Până acum nu s-a-ntâmplat mare lucru, s-au prăjit câţiva de-ai lor, au otrăvit câţiva de-ai noştri. Încă mai putem opri tărăşenia. Să ştii, Compania are un mare respect pentru viaţă.

— Păi de-aia i-a şi spus „Life Favourable Small Planet”, am scăpat-o rânjind, dar el pretinse că nu mă aude.

— Aşa că nu pot trece cu vederea nici o soluţie responsabilă. Iar tu eşti unul din cei mai responsabili profesionişti de pe-aici.

Mă urmărise pesemne acţionând la „Check Point” şi pe urmă cu Petra Ianthe.

— Plasat în. Miezul problemei, ne-ai ajuta mai mult decât o poţi face acum, pentru a limita. Cum i-ai zis? Aha, această „încăierare prostească între ţărănoii lor şi-ai noştri”. Vezi? Continuă fără să mă ia în seamă. Asta numesc eu umor de calitate.

Am chibzuit câteva clipe, mai mult ca să fac o figură onorabilă, căci altfel simţeam destul de bine laţul.

— Domnule comandor, câteva întrebări.

— Vai de mine, Daniel, râse el, numai să nu fie de specialitate.

Am zâmbit chinuit.

— Mai întâi: de ce nu-i strângeţi cu uşa pe conducătorii „mâinilor”? Mă refer la cei mari, cei cu care aţi tratat iniţial condiţiile debarcării. În loc să-i supuneţi pe amărâţi ca Dante şi ai lui, unul câte unul, n-ar fi oare de ajuns să-i umflaţi pe seniorii lor, oricum mult mai puţini la număr?

Comandorul mă opri cu un gest.

— Prostii, Ayana. Ştii mai bine ca mine că asta ar declanşa un curent de fanatism pe care ne-ar fi imposibil să-l stăpânim. Şi-apoi. Ce te face să crezi că ceea ce se petrece acum n-are încuviinţarea unora dintre mai marii lor, pe care am avut bunul simţ să-i mituim?

Bănuisem, însă mi-a plăcut cum suna cu vorbele lui.

— Şi-atunci?

— Şi-atunci. Nimic nu e ce pare, dom’ profesor. N-am

crezut nici măcar o clipă că paiaţele astea conduc ceva cu adevărat. Sunt deşcă bătrână, nu mai pun botul. Chiar îţi închipui că ne-au primit atât de bine, atât de paşnic, fiindcă le-au plăcut mărgelele colorate ale Companiei? Ascultă-mă bine, Ayana.

Se aplecă spre mine.

— Undeva. Într-una din văgăunile astea de care sunt pline văile şi munţii. Undeva, în curul lumii ăsteia. Stau ascunşi aceia care stăpânesc cu adevărat tot ce mişcă în jurul nostru. „Aceia”. Ori poate „acela”. Scoate-mi-l din gaura lui, băiete, dă-mi-l în mână. Nu vreau decât să-i vorbesc, ca de la bărbat la bărbat.

Am găsit de cuviinţă să nu scot un sunet. Malanian se destinse.

— Şi străduieşte-te să pui întrebări serioase.

— O să fiu mai atent la numărul doi, domnule. De ce sunteţi aşa de sigur că or să înghită povestea mea? Aţi văzut ce-a păţit vietnamezul. Ce l-ar împiedica pe asasinul lor să-mi taie gâtul în semn de bun venit? Suntem în război, nu?

— Ei, făcu Malanian o glumă proastă, iar la război avem şi pierderi colaterale.

Îmi puse o mână pe umăr, cu un gest ce se voia liniştitor. Probabil se ridicase pe vârfuri.

— Până şi-un răcan ca mine cunoaşte suficient obiceiurile şi mentalităţile lor, încât să ştie că aşa ceva e imposibil, Daniel. Şi ai cuvântul meu c-o să fim cu ochii pe tine, nici la budă n-o să te duci nemonitorizat. Cât despre Chau. O să-l găsim, viu şi nevătămat, ai să vezi. Cine ştie unde-l ascund, ca monedă de schimb. Haida de. Nimeni nu-ţi va clinti un fir de păr câtă vreme judecătorul lor nu va hotărî asta. Şi n-o va hotărî, întâi ca să nu ne scoată cu adevărat din izmene, apoi fiindcă vei fi un prizonier preţios. Ca să nu mai vorbim de. Prietenul tău, înţeleptul foamei. El o să-ţi ţină partea.

Câteva secunde ne privirăm fără să spunem nimic.

— Ajungem astfel la întrebarea numărul trei, domnule comandor Malanian. Ce vă face să credeţi că n-am să clachez? La urma urmei, poate că Dante chiar îmi este un foarte bun prieten.

Ca un conducător de oşti, avea şi de data asta răspunsul. Izbucni în râs.

— Oh, Ayana, Ayana. Cât de bine-mi fac glumele tale.

Însemnările lui Nicolas Kubitshek.

Studiul „Shake Hands”

LFSP 77 – Noul Aragon.

Evaluări

001 Kruis Rafael, exp. Xn-geog. – 002 Ianthe Petra, exp. Xn-biol. – 003 Gadi Imad, exp. Xn-ist. – 004 Ayana Daniel, exp. Xn-civ.

— Iar la finalul sezonului tai a început abordarea „mâinii” din zona Noul Aragon. Potrivit protocolului, a repartizat nume de lucru, a stabilit un program regulat de vizite şi a acumulat vocabularul de bază al şedinţelor de asimilare rapidă.

005. Între performanţele profesorului Ayana cu „mâinile” precedente s-au concretizat rezultate excelente, breşe în tradiţia extrem de rigidă a taienilor. Unii au fost chiar de acord cu strămutarea, la începerea exploatării.

006. Dincolo de un simţ al umorului care frizează uneori bizarul, metodele profesorului Ayana se dovedesc eficiente chiar şi în acest caz, dezvoltat în condiţii dificile.

007. Progresele înregistrate de-a lungul abordării conţin o componentă aparent emoţională. Originalitatea expertului fiind însă de notorietate, nu putem exclude varianta unei premiere geniale.

008. Intuiţie, prezenţă de spirit, psihic puternic, inventivitate, carismă.

009. Putem conchide, din informaţiile analizate, că abordarea implementată de expert este în total acord cu procedurile şi cu interesele Companiei.

010. Probabilitatea ca profesorul să fi pierdut la un moment dat controlul abordării apare acum tot mai mică.

011 Chau Chien, exp. Xn – dispărut în acţiune, la data de. Profesorul Chau a fost unul dintre cei mai.

012 Tonkelaar Clara, exp. Xn – 013 Boca Feodor, exp. Xn – 014 Edan Lona, exp. Xn – Ce mare te dai, naşpete.

N-am spus nimic şi am continuat să-mi pun ordine în cele câteva lucruri pe care le lăsam în urmă. Nu luam prea multe nici cu mine, aşa că, dacă stai să te gândeşti, cu totul erau foarte puţine.

Petra continua să fumeze, fără jenă. N-o chemasem, venise singură şi acum nu mă simţeam în stare s-o dau afară.

— Trebuia să te bagi în căcatul ăsta, nu? Încercă ea o conversaţie plăcută.

— În care dintre ele? Am făcut nevinovat.

Veni să se proptească în faţa mea, scormonindu-mă cu privirea, ca şi cum aş fi fost unul dintre măsuraţii ei de peste dealuri şi văi. Cam nemulţumită de ceea ce vedea, îmi suflă fumul în nas.

— Nu face pe prostul cu mine, Ayana D., zise. S-ar putea să rămâi aşa. Am şi eu cârligele mele în grădiniţa comandorului.

— L-ai lăsat să se amuze cu jucăriile tale?

Zâmbi batjocoritor.

— Fii băiat deştept, lasă-i pe alţii să se joace de-a spionii. Avem destule de rezolvat aici, noi doi.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, am zis. Ţi-am explicat că sunt detaşat o lună – două la altă grupă. Un schimb de experienţă, sau aşa ceva. Eu lucrez pe bani, ţi-aminteşti? Unde mă trimite stăpânirea, acolo-mi mişc curul. Şi nu mai fi aşa

căpoasă.

I-am luat din mână hanoracul pe care hotărâse să mi-l facă bucăţi şi-am simţit că sub masca rânjetului tremura de nervi şi neputinţă. Am vrut cumva să-mi petrec braţul pe după umerii ei, iar ea, răspunzând adecvat gestului de tandreţe, îmi dădu un brânci, făcându-mă să-mi muşc limba.

— Bagă-ţi undeva vrăjelile, îmi sugeră. Abia aştept să mă car din locul ăsta, adăugă, reluând una dintre temele ei favorite.

Am aşteptat fără să zic nimic. Eram sigur că mai are multe de spus.

— Băi, ţie chiar nu-ţi pute?

— Te referi la prime? Am încercat o glumă.

Petra aprinse încă o ţigară.

— La început am crezut că-i un job ca oricare. Iau paraii, o pun cu un giugulant-doi, prospătură. Şi-mi fac meseria, în puii mei.

Tăcu vreme de un minut. Tocmai mă gândeam că a adormit în fotoliu, ceea ce nu m-ar fi mirat, având în vedere ritmul cu care pierdea nopţile. Atunci reluă melodramatic.

— Dani, locul ăsta nu e ceea ce pare.

— Cum adică? Toate-s în regulă din punctul meu de vedere.

— Pentru că priveşti de-aproape! Trebuie să vezi ansamblul.

Venind din partea ei, un asemenea efort de vocabular chiar că te punea pe gânduri.

— De paişpe luni îmi bat capul să pricep cum funcţionează lumea asta, biologic. Şi ştii de ce-mi bat capul, Ayana?

Nu, nu ştiam. Râse.

— Pentru că este prea simplă, fraiere! Câte specii de animale mai avem pe Pământ?

— Habar n-am.

— Câteva sute de mii, analfabetule. Astea după ce ne-am amenajat acolo o mare latrină. Acum vreo trei secole erau mult mai multe.

— Aşa. Şi?

— Şi câte trăiesc aici, în ungherul ăsta uitat?

— Mai puţine?

Mă fixă, rostind rar, ca pentru priceperea mea slăbuţă.

— Câteva sute. Nu sute de mii. Sute şi atât.

— Chiar? M-am mirat sincer.

— Chiar! Mare parte din ele asemănătoare celor pământene, iar altele scornite de vreun genetician dement.

N-am ştiut ce să spun. Mi-era complet indiferent.

— Asta ca să vorbim numai despre menajerie. Nu-ţi poţi imagina însă ce e în grădina de legume! Nouăzeci şi nouă la sută din speciile vegetale ne sunt familiare. Adică ce zic eu „familiare”, sunt de la noi de-acasă!

Am profitat de pauza minusculă pe care şi-o luă ca să inspire cu nesaţ jumătate de ţigară.

— Foarte bine, şi? Unde vrei să ajungi?

Mă privi cu milă.

— La ce să mă aştept de la unul care-şi împachetează chiloţii ca să fugă cu verişorii săi nespălaţi? Unde vreau să ajung? Vreau să ajung la evoluţie, băi, dacă ai auzit vreodată vorba asta. Nu, nu e o marcă de rachiu.

M-am resemnat, aşteptând să continue.

— Pur şi simplu nu văd ce evoluţie a cunoscut viaţa pe nenorocita asta de planetă, cum supravieţuieşte sistemul cu atât de puţine variante. Câteva sute de specii? Fugi de-aici! Nu există echilibru natural cu doar câteva sute de specii. Ecosistemele pământene au nevoie şi de cea mai amărâtă dintre musculiţele care se lăfăie în urechea unei vaci, ca să fiinţeze, într-un echilibru fragil. Şi-mi spui mie că aici, în fundul curţii,

viaţa a găsit o soluţie cu numai câteva sute de specii? Mă laşi. Auzi, n-ai nimic de pileală?

Am adus ultima sticlă capturată de la „Check Point” şi două pahare. Petra îmi luă sticla şi trase o duşcă.

— Explică-mi şi mie, cu vorbele tale, care sunt şansele, într-o lume la sute de ani lumină de sistemul nostru solar, să se regăsească plante pământene!

Şi mai gâlgâi două-trei gâturi. Asta nu putea decât s-o binedispună.

— Bine, am zis, ai motivele tale să intri la idei. Şi? Asta-i lumea, asta-i menajeria, ăştia suntem invitaţii. Ce nu-ţi convine?

Petra Ianthe, savant xenobiolog recunoscut de cele mai mari universităţi ale lumilor, scuipă pur şi simplu pe peretele meu, probabil un rest de dop. Merse să se spele pe faţă şi reveni ceva mai senină.

— Dacă mă întrebi pe mine, mi se pare că totul e făcătură, Daniel. Nu ştiu ce, nu ştiu cum, nu mă pune să-ţi explic că-ţi mut fălcile. Lucrurile nu se petrec cum ar trebui să se petreacă.

Deodată ochii i se umbriră şi-mi vorbi în şoaptă, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

— Adică în loc să-ţi iei rămas bun cum se cuvine, nevertebrat fără inimă, tu mă manipulezi să-ţi ţin un curs de evoluţionism? Treci aici!

M-am supus fără să crâcnesc.

— Chiar o să faci ce i se năzare comandorului?

— Suntem mercenari, Pet, am îngăimat operând clişee jenante. Furnizăm ce ni se cere, contra cost.

Petra se ridică zâmbind amărui.

— Scuteşte-mă de limonada asta, vrei? Te mai întreb o dată, chiar pleci?

Am încuviinţat cu o grimasă. Atunci ea se duse la uşă, răsuci cheia şi o vârî sub elasticul chiloţilor „Victoria secret”, pe

care-i purta la ocazii festive cu pantalonii de camuflaj.

— Ei, dacă-i pe-aşa, rânji, o să ai de lucru, băiete.

17. Râie, din labirintul de straie.

Cercetaşul mă abandonă înainte să ieşim din pavăza dealurilor de la est de Noul Aragon. Plecară în linişte, îndată ce trupa sateliţilor geostaţionari raportase că în jur nu există iscoade. Din spaţiu, nu se distingea decât pustietatea câmpului, pe suprafaţa căruia, când şi când, se târau grupuri de mogâldeţe. Fugari.

Am pornit, exersând mersul unui om extenuat, care a făcut cincizeci de kilometri fără oprire. Recuziterii îmi aranjaseră de minune hainele, să arate ca ale unuia mai mult mort decât viu. Au mers cu talentul până acolo încât unul dintre ei mi-a găurit încălţările cu o sârmă.

Luasem cu mine doar şnurul de noduri pe care Dante mi-l dăruise în ziua când le-am trecut hotarul gospodăriei. Mi l-a pus în palmă şi, continuând să mă privească în ochi, mi-a închis degetele peste sfoara primitivă, împletită de Ţăran pentru treburile lui. M-am înapoiat în tabără, la căderea serii, şi am început descifrarea acestei scrieri vechi, nerăbdător să aflu ce se ascunde în labirintul ei. Ceea ce am aşternut pe hârtie s-a dovedit a fi o poezie despre pasărea tai, vieţuitoare banală a faunei atât de sărace de pe LFSP 77. Am transcris-o, cu sentimentul că nodurile sforii lui Dante şi vorbele tălmăcite de mine nu emană nici pe departe aceleaşi înţelesuri.

„Aripa brună nu muşcă văzduh.
Ochii sticloşi nu clipesc în îngheţ.
Pana de fum nu-i nici vlagă nici duh.
Cântecul ţi-este doar ţipăt răzleţ.
Gheara nu prinde fuiorul de tuc.
Oul e piatră cu miezul deşert.
Norii tristeţii te duc şi te-aduc.

Moartea ţi-e-ntreagă, viaţa doar sfert.

Dacă pasărea asta nu-i bună de nimic, nu cântă, nu zboară, nu-ţi încântă privirea, de ce s-ar osteni cineva să-i scrie versuri?

Către amiază mi s-a părut că zăresc, prin valurile de aer cald, un petec de ţesătură colorată. Dante şi ai lui se opriseră la umbră, într-un pâlc de copaci. M-am apropiat, ştiind prea bine ce avea să urmeze. Când am ajuns la vreo cincizeci de paşi, ei întoarseră capetele spre mine, urmărindu-mă liniştiţi. Am ridicat mâna, într-un salut.

Atunci, pământul din spatele meu izbucni într-un muşuroi şi Moacă îmi sări în spinare, doborându-mă. Îmi înfipse o mână în păr. Am simţit pe beregată lama Cuţitului Mic.

— Salut, Moacă. Am rostit greu. Mă bucur şi eu să te văd.

Dintre copaci veni Judele, fără grabă, ca şi cum ar fi ieşit la plimbare.

Un proverb pământean spune că ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Urăsc proverbele. Cei de pe Tai nu au proverbe.

Ne aflam de cinci zile în inima împietrită a Înălţimilor Volnovoz. Eu, Judele, Dante şi ceilalţi. În plus, o femeie incredibil de fragilă, pe care Ţăranul, Mamaca şi Moacă o cărau cu rândul în spinare, pe cărările uneori mai înguste decât tulpina viţei care le acoperea. Departe, în urma noastră, războiul rămăsese prin văile acoperite de aburi denşi.

În preajma unui amurg, ne-am scufundat într-o pădure adâncă. Codrii Marelui Ocol, care poate că în urmă cu câteva sute de ani acoperiseră întregul uscat. Am orbecăit călăuziţi de Moacă şi în cele din urmă am ieşit din nou la lumină. Văi pustii se deschideau peste tot în drumul nostru şi nu o dată părea că am pierdut drumul drept. Când nu mai credeam, am răzbătut dincolo de pereţii suri, în căldarea uriaşă a unui crater. Prin iarba până la genunchi, am mai mers vreun ceas, până la un adăpost mare, din trunchiuri îmbinate. În vreme ce ne prăbuşeam, unul

câte unul, Ţăranul dădu roată lucrării, fluierând admirativ.

— E locul în care am venit pe lume, ne lămuri Judele, tot atât de emoţionat precum unul dintre buştenii îmbinării.

Am căzut într-un somn adânc, fără vise. Când m-am trezit, peisajul suferise schimbări. Era noapte. Focul ardea într-o vatră de bolovani. Moacă lipsise o vreme şi se întorsese pe întuneric, mânând două vite rătăcite cine ştie cum prin pustietatea aceea. Animalele care-i dăduseră atâta bătaie de cap comandorului Ivor Malanian, prăpădindu-i sumedenie de vehicule şi câţiva oameni, suflau acum greu, într-un soi de hambar, din spate.

Am ridicat ochii spre cerul luminat de constelaţii străine, pomenindu-mă deodată mai singur decât cel mai îndepărtat dintre aştri. Dante dădu ascultare unui simţ necunoscut şi veni să-mi ţină de urât. Aproape de foc, cu feţele pictate în roşu, portocaliu şi alb incandescent, am tăcut mult împreună. Doi oameni care nu au nevoie să-şi spună orice.

— Dani, îmi zise, când mă aplecasem să scormonesc în jar cu o crenguţă, mă bucur că eşti aici, cu noi.

Nu m-am putut împiedica să-mi amintesc că Moacă fusese într-adevăr la un fir de păr să-mi ia gâtul. Dar, până la urmă, Malanian avusese dreptate.

— De mâncare! Zbieră Mamaca invitaţia răguşită, cu acelaşi ton cu care ne-ar fi dat dracului.

O noapte, o zi, încă o noapte şi din nou zi.

La urma-urmei, fierturile şi bucatele Mamacăi, altele decât acelea cu care mă îmbiase odinioară ca oaspete, nici nu sunt atât de searbăde. Gusturile, la început aventuri, mi-au devenit treptat obişnuinţe, iar acum am chiar şi unele preferinţe. Nu că locanta femeii ar avea un meniu prea sofisticat.

Am pornit în sus pe firul de apă, sărindu-l din când în când, cu gândul să mă aşez la liziera pădurii de foioase şi să iscodesc de acolo forfota celorlalţi. Nu departe, pe o piatră care răsărea

din iarba înaltă, am dat peste femeia pe care-o adoptaseră, dintr-un motiv care-mi scăpa deocamdată. M-am apropiat încet, să n-o sperii şi i-am zâmbit. N-a avut nici un fel de reacţie. Şedea pur şi simplu, privind spre pădure, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca de-acolo să răsară ceva.

Am profitat de tăcere ca s-o studiez în voie. Avea paloarea unui portret pământean în peniţă. Cumva însă şi o asprime nedefinită, care prindea privirea. Sub mulţimea tradiţională a straielor tai, abia dacă puteam ghici un trup bine proporţionat, dar uluitor de firav. Ceea ce, cunoscând canoanele privind alcătuirea şi atribuţiile femeii în lumea aceasta, m-a intrigat.

Nu făcea altceva decât să respire liniştit şi să se uite spre pădure, oferindu-mi profilul. Când m-am mişcat, rupând o ramură uscată, s-a întors spre mine. I-am făcut semn că o să mă întorc la adăpost. Atunci coborî de pe piatră şi aşteptă, cu privirile coborâte, s-o iau înainte. Am făcut cum dorea.

Când am ajuns în ceea ce Mamaca şi Ţăranul deja aranjaseră să semene cu o ogradă, m-am întors către femeie şi i-am surâs iar. Părea totuşi că zâmbetele mele nu fac multe parale în aşteptările ei de la viaţă. Mi-am ales cu grijă vorbele în dialectul pe care nu încetasem să-l răsucesc pe toate părţile şi, mai ales, mi-am ales intonaţia potrivită.

— Care este numele tău? Numele?

Se sperie, cine ştie de ce, făcu un pas înapoi.

— Râie. Rosti şovăind, şi m-am aşteptat ca dintr-o clipă-n alta, sforţarea să-i risipească trupul de fum. Eu. Râie.

Deodată, din spate, Ţăranul se împinse în mine cu umărul, exprimând maximum de afecţiune de care era în stare.

— Hă, hă, şefu’ Dani, da’ nu-i dăm şi lu’ dânsa un nume de-ale matale, d-ălea frumoasele, cum ne-ai dat nouă? „Ţâţoasa”, ori „Proasta”, ori „Slăbănoaga”. Ce zici? Hă, hă, hă.

Şi-ar continuat să râdă cu poftă dacă Mamaca nu l-ar fi

plesnit pe ceafă cu una dintre trenţele ei jilave. Apoi Râie fu ascunsă la pieptul colosal al femeii, iar acolo îşi potoli tremurul, furişându-mi în răstimpuri priviri curioase.

Sfatul cu sine al Judelui „Când hotărăşti, eşti singur, ce singur, prea singur. Până acolo nimeni nu-ţi dă pace, ştiu toţi cum ar trebui să gândeşti, ce-ar trebui să faci. Nu vine niciunul să-mi spună asta, dar le simt privirile în ceafă şi le-aud gândurile, uneori asurzitoare.

Ce-ar trebui să hotărăsc acum, cu Dani? L-am primit printre noi, l-am scos din cuţitele lui Moacă, l-am îngrijit cum am putut, l-am adus aici. El s-a rupt de-ai lui, nu s-a mai putut întoarce printre ei fiindcă s-a apropiat prea tare de noi. Ciudat cum a ştiut unde suntem, dar ei au ochi şi-n cer.

Ciudaţi şi aceşti străini, şi atât de naivi. Dacă e adevărat ce povesteşte Dani, ei sunt demni de dispreţ pentru noi. Cum să-l goneşti pe unul de-ai tăi? Dacă nu e adevărat, înseamnă că la mijloc e un vicleşug. Dar câtă vreme avem viaţa lui în mâini, aştept să desluşesc acel vicleşug. N-am de ce să mă grăbesc. E un joc frumos.

Ce-ar trebui să hotărăsc acum despre el? Poţi să râzi de tine însuţi, judecătorule, dar chiar îmi vine să-l întreb pe Dani însuşi ce să fac.

Dante, Moacă, Ţăranul, Mamaca. Ştiu şi ei la fel de bine ca mine că locul lui nu-i aici. Deschizând „mâna” noastră pentru el, am călcat alcătuirea lucrurilor. Am schimbat neschimbarea. Am deschis poate un şir lung de necazuri şi nenoroace, care ne vor urmări până la sfârşitul zilelor.

Dar n-am deschis-o şi pentru Râie?

Dar Râie e de-ai noştri şi au scris/hotărât demult judecătorii că la vreme de război să primim şi să salvăm pe oricine.

Dar Dani nu este şi el unul dintre aceşti „oricine”?

Dar înainte de asta a fost cu aceia care vor să ne facă rău.

Dar şi mai înainte ne-a fost tuturor binevoitor.

Nu, nu ştiu încă ce voi hotărî, e greu, e foarte greu.

Poate dacă l-am separa cumva. Asta ar însemna că nu schimbăm cu adevărat nimic important în viaţa noastră. Însă aici suntem numai noi, niciodată nu va fi destul de departe.

Şi Râie aceasta. Am luat-o cu noi fără să ne gândim prea mult, fără să ne gândim deloc, cine ar fi gândit în clipa aia? Toată lumea fugea, peste tot în jur fum şi ţipete şi moarte. Toată lumea fugea.

La urma urmei, de unde vine ea? Ce „mână” a fost aceea cu care a trăit până acum? Pare că n-ar fi dat niciodată viaţă, cum ar putea când abia se ţine pe picioare?

Aduce mai mult cu una dintre femeile din lumea lui Dani. Poate că. Poate că. Nu, asta nu e aşa, însă ei doi par să se potrivească mai bine decât fiecare cu ceilalţi, cu noi adică.

Acum, şi aceste potriveli pot fi primejdioase, când nu ştii unde să le pui capăt. Iată, dacă n-am fi cu băgare de seamă, Mamaca şi Ţăranul, care se potrivesc în mai tot ceea ce fac, s-ar lipi unul de celălalt că n-ar mai putea să-i dezlipească nimeni. Şi-atunci n-am mai alcătui o mână aşa cum se cuvine. Eu ştiu asta, o ştiu şi ei, trebuie să fim cu băgare de seamă. Fără potriveli.

Oare ce voi hotărî în cele din urmă? Ce va fi mai bine pentru ei, pentru noi? Când hotărăşti eşti singur, prea singur.”

18. Râie, din labirintul de straie.

Prin jocul flăcărilor, de cealaltă parte a vetrei, îl văd bine pe Jude şopăcăind la urechea lui Dante, iar ăsta dă din cap ascultător. E limpede că despre mine e vorba. Altfel, toate s-ar rosti tare, aşa cum e obiceiul în jurul focului, iar Ţăranul, Moacă, Mamaca şi chiar Râie cea fantomatică ar fi îndemnaţi să-şi dea cu părerea. Dar dacă cineva nu trebuie să audă vorbele judecătorului, nu e greu de ghicit care-i ăla.

În acest timp, căldura jarului şi turtele de tuc dezmorţesc limbile.

— Pe o noapte ca asta, se trezeşte povestind Moacă, am avut arcul cel mai încordat din viaţa-vieţilor-vieţilor mele. Când am ieşit după alba, abia am putut să-l îndoi, se laudă.

— A, mi-amintesc, zice Ţăranul scuipând într-o parte. A fost atunci când am dres zidul dinspre râu. Da' parcă nu era un arc aşa de tare.

— Eh, lasă, ce-o fi numa' să fie bine. Îngaimă şi Mamaca, speriată că nerozii ăştia or să se încaiere iar, doar fiindcă unul nu-l laudă pe celălalt că are ceva tare. Bărbaţi, deh.

— Adică cum nu era? Începe, într-adevăr, să se înfoaie Moacă.

— Era, era, se grăbesc de peste flăcări Judele şi Dante să dezamorseze situaţia. Nu-ţi aminteşti tu bine, Ţărane.

— O fi. Rânjeşte Ţăranul, scuipând iarăşi. Eu atâta ştiu, că am cărat singur bolovanii, singur am făcut mortar cu piatră albă pisată şi cenuşă. Arcul se încordează şi apoi nu mai este, da' zidul ăla o să rămână cât e piatra piatră. Nu-i aşa, şefu' Dani?

Dau din cap pe diagonală, aşa încât să nu se înţeleagă nici da, nici ba. Mai mult decât vârtoşenia braţului-arc comemorat de Moacă şi stabilitatea zidului dres de Ţăran mă interesează şoaptele pe care Judele le-a reluat la urechea lui Dante.

— Lasă, ce-o fi numa' să fie bine. Îmi sare şi Mamaca în ajutor.

Când, nu ştiu cum, cumva, am simţit că e miezul nopţii, Dante se ridică de la locul lui, venind să se aşeze lângă mine.

— Ce faci, Dani? Cum îţi este?

I-am răspuns că bine. Cu asta conversaţia noastră a luat sfârşit. Moacă şi Ţăranul se mai înţepară o vreme, apoi renunţară şi ei.

— Mamaca, spuse Judele vioi, ia adă ceva de băut! A

trecut destulă vreme de când nu ne-am veselit. O să ne gândim mâine la ce mai avem de făcut, dar în noaptea asta.

Înainte să sfârşească, Mamaca se furişă în întuneric, de unde aduse un ulcior astupat pe care i-l întinse umilă. Iar Judele nu stătu mult pe gânduri.

— Să ne-ajungă zilele! Rosti urarea care se cuvenea şi dădu ulciorul pe gât. Dante!

Dante se duse să-l primească, îşi înmuie şi el buzele, dar mai cumpătat, aşa cum i se cade celui mai puţin bărbat din alcătuirea „mâinii”.

— Bea cu noi, Dani! Mă invită Judele.

— Să-ţi ajungă zilele, făcu Dante, privindu-mă cu ochi luminoşi.

— Să ne-ajungă zilele, am repetat.

Am înghiţit de două ori din infuzia de tuc, ştiind că voi dormi buştean după asta, dar în nici un caz n-aş fi putut să refuz. I-am întins ulciorul lui Moacă. El aproape că mi-l smulse, fixându-mă duşmănos. Adică Judele ne poftise pe mine şi pe Dante să bem înaintea unuia care într-o noapte ca asta încordase din braţ cel mai tare arc din viaţa-vieţilor-vieţilor lui.

Apoi fiecare se întoarse la vorbele cu cel de alături, oprindu-se doar să asculte zgomotele monotone ale pădurii şi să adulmece aerul. Dante se întinsese pe o parte, îngânând unul dintre cântecelele sale, ticluit pesemne chiar atunci.

Poveştile se stinseră una după alta. Pe boltă, o stea luă locul alteia. În foc, lemnelor arse li se adăugară alte uscături. Nu mai aveam nimic de făcut decât să prind liniştea şi să simt noaptea trecând.

Am aşteptat semnele somnului, dar ele întârziară să se ivească. După o vreme am simţit chiar că oboseala se risipeşte cu totul. În locul ei, mai întâi o furnicătură prin buricele degetelor, treptat un soi de vibraţie interioară, creştea ceva, o

energie necunoscută.

Am încercat să schimb poziţia piciorului stâng, care amorţise sub mine, şi rezultatul a fost zero. Deodată, cumva ieşindu-mi din mine, l-am privit amuzat pe Daniel Ayana apucându-şi gamba cu mâinile, trăgând de ea fără vlagă. Aşa cum se mişca, părea beat, ori dus din minţile lui.

În sfârşit, am avut o ultimă reflexie coerentă a unui gând, „n-a fost numai tuc în ulcior”, după care ţesătura s-a rearanjat, devenind „tuc în fost numai ulcior”, sau nici măcar atât.

Dante se apropie şi mă prinse de braţ, deasupra cotului, ajutându-mă să mă ridic. M-am împleticit doat o secundă, apoi vibraţia aceea străină mă luă în stăpânire cu totul. Brusc, m-am simţit o minte hiperlucidă captivă într-un trup de oţel.

— Dani, îmi vorbi molcom Dante, să nu te sperii. Noi nu-ţi vrem răul. Tu eşti. Tu eşti prietenul meu, Dani.

Doar ca o ceaţă mi-a trecut prin gând că aşa prieteni să tot am şi m-am amuzat teribil. Apoi Judele o împinse lângă mine pe Râie.

Eram atât de aproape că îi simţeam respiraţia, pe obraji şi pe buze. Peste fruntea înaltă, Mamaca îi prinsese părul într-un coc plin, auriu brăzdat de şuviţe argintii. Arcul de sprâncene se desena deasupra ochilor. Avea obrajii albi, însă focul îi îmbujorase. Şi chiar în clipa în care i-am privit buzele, ele se deschiseră într-un zâmbet, cel dintâi.

— Mergeţi amândoi, Dani, făcu Judele. Râie e femeia ta în noaptea asta.

— Să. Jungă. Opţile. Îl îngână Dante, abia auzit din flăcări.

În întuneric o caut şi o găsesc. Licoarea mi-a închis pleoapele din naştere, dar mi le-a deschis pe acelea care-mi îngăduie să văd suflete. De unde ştim că aşa trebuie, să fim amândoi în noaptea asta? Pentru că aşa a spus Judele? De dragul lui Dante? Sub lucrarea pe care mi-a picurat-o taianul în zeama

de tuc?

Ce însemnătate are răspunsul? Niciuna, când iau în palmă surâsul fetei.

Am tras-o spre mine şi am sărutat-o foarte uşor pe buze, iar ea îmi răspunse, strângându-mă în braţe. Avea gust de măr, fruct cules o dată, demult, în paradisul terestru. I-am desfăcut încet şireturile straielor, unul câte unul, făcându-le să cadă cu foşnet. Erau şase sau şapte, un labirint de fibră vegetală înăuntrul căruia ardea mocnit carnea. Când am sfârşit, m-a apucat, lăsându-se pe spate, în culcuşul moale pregătit de Mamaca.

— Dă-mi, îmi şopti în ureche, tremurând, cu toate astea, de spaimă şi încordare.

Mi-am petrecut braţele pe sub genunchii ei, ridicându-i pulpele, şi mi-am lipit gura de fierbinţeala umedă a labiilor. Coapsele se încordară prinzându-mi tâmplele ca într-o menghină. M-am jucat îndelung cu pubisul de copil, până la primul geamăt. Atunci m-am lăsat cu toată greutatea peste trupul ca un arc viu, elastic. Singură se răsuci, potrivind ascunzişul sexului. Am pătruns foarte lent, foarte adânc, până când n-am mai putut înainta şi am zăbovit înăuntrul ei, simţind că n-a mai avut bărbat de foarte multă vreme. Apoi m-am retras la fel de încet, frământându-i şoldurile cu palmele şi am mai intrat o dată, rapid. Scoase un oftat prelung, care era plăcere şi durere la un loc, şi uimire. Ne-am rostogolit amândoi, în toate părţile, fără a înceta să ne pătrundem unul pe celălalt. Oftatul se prefăcuse în icnete apăsate. La sfârşit, scăldaţi în sudoare, ne izbeam unul de altul, tot mai rar, iar apăsarea devenise dureroasă. M-am încordat încă o dată. Ea se chirci tremurând şi se încovoie peste mine, ca albina care-şi lasă oul cu un ultim spasm al abdomenului.

Abia atunci se deschiseră din nou pleoapele şi auzul şi toate celelalte simţuri obişnuite. Am auzit din nou vaierele

monotone ale pădurii, sforăitul lui Moacă într-o altă încăpere, mormăielile Ţăranului. Am simţit usturimea zgârieturilor pe care mi le făcuseră unghiile şi dinţii femeii cu părul de aur şi argint. Râie îşi potrivi tâmpla în scobitura umărului meu. Încă mai tremura, dar curând respiraţia ei se linişti, profundă. Am ascultat-o o vreme de pe marginea somnului, apoi m-am lăsat să alunec în abis.

Dimineţile începuseră să fie răcoroase. Nu mă trezise nici un zgomot. Cu toate astea, am deschis ochii în cenuşiul urâcios, descoperind peste tot, până departe, pâcla care năclăia copaci, stânci şi o bună parte din poalele umede ale cerului.

Încă mă dezmeticeam.

Am auzit un sunet slab. Din celălalt colţ al odăii, ghemuită, Râie îmi urmărea atentă mişcările. Mi-am amintit brusc apăsarea tâmplei aurii şi imediat după aceea, într-un val de căldură, tot ceea ce făcusem, cele mai mici detalii ale împreunării noastre. M-am simţit copleşit şi ruşinat, un ins alergând cu paşi mari spre 50 de ani, scăpând din frâiele stăpânirii de sine.

— Foame? Zise ea.

Am făcut semn că nu. Dar Râie lucră prin firidele peretelui de bârne şi curând se apropie, cu privirea în pământ, să-mi întindă pe un fund de lemn câteva îmbucături, resturi din seara trecută. Din încăperea alăturată, se auzea cum Ţăranul şi Moacă se ciorovăiau până şi-n somn, pe înfundate.

I-am făcut semn din nou femeii că nu-mi trebuie nimic şi-am ieşit clătinându-mă la aer. Încet, am pus două-trei lucruri cap la cap. Spre deosebire de colibele „mâinilor”, unde fiecare îşi ţinea încăperea lui, adăpostul acesta nu avea decât trei odăi. Iar aici, unde mă trezisem, nu mai dormise nimeni în afară de noi doi. Asta nu putea să fie doar o întâmplare.

Am simţit furia încolţind în acea parte din mine care-şi venise suficient în fire. Am lăsat-o să crească, îmi făcea bine.

Dar mai departe n-aş fi ştiut cum să procedez.

Atunci, în spatele meu, straiele foşniră iarăşi şi Râie veni să-mi cuprindă mijlocul, din spate, cu braţele ei subţiri. Am rămas câteva clipe încremenit, fără să înţeleg ce trebuie să fac. Apoi am luat-o uşurel de încheieturi şi i-am desfăcut din strânsoarea slabă. Mă prinse iarăşi, îmi dădu drumul singură.

— Ziua, spuse, arătându-mi prima geană de lumină a lui Aldan, revărsându-se peste coama de stânci.

Însemnările Petrei Ianthe.

Studiul xeno-bio „Shake Hands”

LFSP 77 – Tanganyika.

Data 08.14.087

001 De departe fenomenul cel mai spectaculos cărel oferă evoluţia unei „mâini” este cel al maternităţi programate repetitive (MPR).

002 Când judecătorul decide că femela trebuie să dea viaţă unui copil, aceasta nu este urmarea unei necesităţi a grupului. „Comanda” vine din vârful unei ierarhi încă insuficient descifrate, care nu face obiectul acestei specialităţi. Tatăl este specificat în mod explicit, fincă scopul este acela de a reproduce caracteristici genetice de care „mâna” are nevoie.

003 Odată sarcina instalată, ea progreseaază rapid, aşa încât femela dă naştere unui copil trei luni mai târziu, mai exact 93 de zile, după care este perfect capabilă să procreze din nou. Detalile acestei gestaţi rapide vor fi descifrate când va fi posibilă o examinare detaililiată a organismului taian, eventual o autopsie a gestantei.

004 Este remarcabil între caracteristicile MPR că în tot acest interval „mama” nu îs întrerupe activităţile cotidiene, iar travaliul se desfăşoară fără nici un fel de asistenţă. Am ţinut să subliniez inadecvarea termenului de „mamă”, având în vedere că orce legătură a lăuzei cu sugarul încetează la 24-48 de ore

după naştere. Nici măcar termenul de „sugar” nu este adecvat, fincă femela nu alăptează, ci îl hrăneşte de la bun început cu ceea ce le pregătește și celorlalţ membri ai „mâini” când acesta este dus întrun loc despre care deocamdată nu avem informaţi, un amplasament necunoscut din zona Înălţimilor Volnovoz. Cei care îndeplinesc „transferul” sunt, prin tradiţie, judecătorul „mâini” și aşazisul gânditor taian.

005 În numai un an de la naştere, copiii devin adolecsenţi, gata sas încheie educaţia, iar după încă trei-patru luni – adulţi capabili sas preia rolul în cadrul „mâinilor”. Această accelerare este o altă minune a biologiei taiene, preluată poate în consens cu restul organismelor vii de pe LFSP 77.

006 Trebuie precizat că o „mână” nuş produce niciodată propri membrii. De fiecare dată când unul din ei moare (accidental, ori de bătrâneţe – pe la 10-12 ani), conducători trimit un înlocuitor, care va avea în cadrul „mâini” aceleaş îndatoriri cu ale predecesorului său.

007 Am expus în cele de mai sus componenta programatică a MPR. Caracterul său repetitiv, înlesnit de durata mică a gestaţiei, se manifestă exclusiv în situaţi de criză, precum calamităţi naturale, sau conflicte de amploare, cu victime. În acest din urmă caz, femeia produce războinici, evident cu implicarea acelui membru al „mâini” capabil să furnizeze genele corespunzătoare.

008 Hei, cear fi mai potrivit, în încheierea acestei caterinci de fiţe şi termeni plictisitori (noroc că iam învăţat pe dinafară la şcoală), decât o fantezie cu mine şi drăguţul de Daniel Ayana exersând maternitatea repetitivă? Da el e dus pe coclauri acum şi odată cu el sa dus de asemenea bunătatea de „aparatură” cu care la dotat mama natură. Team prins, Kubiţă, iarăşi ai roşit! Puiule, nu uita să ştergi paragraful ăsta înainte să arhivezi!

19. Despre universalitatea masculinului

— Şefu’ Dani. Pst!

Ţăranul se proptise în coada „cazamalei” şi-mi făcea semn din sprâncene. M-am apropiat oarecum intrigat. El ar fi putut să deprindă astfel de gesturi doar cu Mamaca. Restul l-ar fi gonit îndată, căci ei nu cunosc plăcerile şi binefacerile bârfei.

— Ce-i, Ţărane? Am întrebat la fel, în şoaptă, ceea ce îl făcu să se înfioare de plăcere.

Adică, uite că-şi găsise un complice, la săpat.

— Şefu’ Dani. Ce vream eu să te-ntreb.

— Întreabă-mă.

Atunci pe chip i se lăţi cel mai cunoscut dintre rânjetele masculine. Am ştiut cu o clipă înainte ce avea să spună.

— Şefu’ Dani. Domne. Când, ştii mata. Cu femeia.

— Ei?

Înghiţi în sec.

— Ce vorbe îi spui? Adică acolo, la voi. Ce spuneţi, cum faceţi?

L-am privit câteva secunde.

— Vorbe?

— Da, şefu’ Dani. Ştii mata. De-alea care-i dau foc când. Şi cu mâinile. Ce faci cu mâinile? Şi cu mai ce?

Se pornise, nu mai putea fi oprit. Ţăranului i se făcuse de vorbe şi detalii porcoase de pe alte planete. M-am gândit cum ar arăta un schimb de experienţă erotică între civilizaţiile noastre şi am început din nou să sap. El dădu din cap satisfăcut, ca și cum m-ar fi prins la înghesuială. Fără îndoială că avea planuri mari cu mine. Am înţeles asta şi pentru că îndată ce se apucă la rândul său de săpat, coada cazmalei se frânse în mâinile lui ca o nuieluşă.

Trecuseră două săptămâni. Nu l-am întrebat niciodată pe Jude dacă acesta era locul în care aveam să rămânem definitiv sau doar un popas mai lung. Nu l-am întrebat unde mergem.

Undeva, pe unul din ecranele comandorului Ivor Malanian, emiţătorul ascuns în umărul meu stâng trimitea un impuls luminos, intermitent, pe care operatorii îl localizau cu precizie. Altundeva, în cer, un satelit învăţase „amprentele” noastre şi ne găsea oriunde ne-am fi vârât, în gaură de şarpe ori în miezul fierbinte al planetei. Făcuseră din mine un pachet de cifre şi parametri. Dar ca fiinţă de carne şi oase eram mai real pentru Mamaca şi gaşca decât pentru propriii mei semeni.

Râie îmi dădea târcoale în continuare, cocoloşindu-mă, iar eu nu ştiam ce să fac. Deja pântecul începuse să i se rotunjească, vizibil până şi sub veşmintele taiene. Din noaptea aceea nu mă mai atinsesem de ea. Nu-mi reproşa nimic, pesemne nici n-ar fi ştiut ce-nseamnă asta şi cum s-o facă, însă convieţuirea noastră era un joc de-a şoarecele şi pisica.

— Dani, îmi zise timid Dante, puţin după amiază. Putem vorbi?

Dante: „Râie îţi seamănă ţie mai mult decât nouă. Noi nu putem strica o rânduială în care ne aflăm de când ne ştim, care a mers atât de bine. Mamaca e de ajuns „mâinii „noastre. Râie este cu noi fiindcă „mâna „ei a fost risipită în zilele când ne-au atacat ai tăi.”

Dani: „Mai întâi că ei nu mai sunt ai mei, după cum nici eu nu mai sunt al lor, ştii asta bine. Iar despre Râie. Credeam că eu şi cu tine suntem prieteni. Am vorbit adesea, amândoi, despre prietenie. Ce aveţi voi de gând cu noi, Dante? Oare un om, orice om, nu are dreptul să aleagă?”

Dante: „Suntem cei mai buni prieteni, noi doi, Dani. Cum ai spus şi tu, zicala aceea, cum era? „Prietenul la nevoi îl recunoşti „, parcă. Dar nu noi am venit la tine. Tu ai venit la noi. Zici că n-ai de ales? Atunci ai ales, ai ales să fii cu noi. Iar dacă te afli aici, înseamnă că ai ales şi să trăieşti după regulile noastre”.

Dani: „Regulile voastre spun să-i daţi unuia otrăvuri şi să-i vârâţi în aşternut o femeie? Şi dacă tot îmi vorbeşti despre ele, ce reguli mai păstraţi voi acum, Dante? Nu mai semănaţi deloc cu „mâna „pe care am cunoscut-o odinioară”.

Dante: „Nici tu nu mai eşti acela care a venit întâia oară de pe malul celălalt al Taisei. Totul se schimbă. Noi toţi ne schimbăm, deşi nu vrem asta deloc. Dani, tot ce s-a pus la cale e pentru binele tău şi al lui Râie”.

Dani: „Poţi să-mi explici?”

Dante: „Fireşte. Voi doi vă aveţi acum unul pe altul. Dacă n-ar fi aşa, ar trebui să ne ocupăm noi ceilalţi de fiecare dintre voi şi atunci într-adevăr n-am mai fi o „mână „normală. Înţelege asta”.

Dani: „Mă străduiesc, Dante. Şi. Copilul? Copilul care va veni? Ce aveţi de gând cu el? De ce a fost nevoie.?”

Dante: „Copilul e pecetea legăturii voastre. Iar pentru noi. Cine poate şti?”

Dani: „Cine poate şti? Astea sunt vorbele goale ale Judelui. Le cunosc. Amice”.

Moacă reveni din vânătorile sale cu o expresie îngrijorată. Se întâmplase ceva mai rău decât o întâlnire cu ursul, din moment ce nu-şi putea ascunde trăirile.

— Judecătorule! Se răsti, privindu-mă anume cu severitate, ca să bag de seamă că nu folosea numele date de mine. Trebuie să-ţi vorbesc despre o primejdie care ne pândeşte.

Mai întâi Mamaca, apoi Dante şi Ţăranul, veniră aproape.

— Vorbeşte, zise Judele liniştit. N-avem taine faţă de Dani ori de Râie, de vreme ce se află cu noi aici şi împărţim toate. Să împărţim şi ameninţarea.

Moacă îşi dădu ochii peste cap, suficient cât să ne închipuim toţi ce crede el peste asta. Să lăsă pe pământul bătăturii, mai întâi într-un genunchi. Cu degetul schiţă iute

situaţia, în praf.

— Aici suntem noi, dincoace stâncile. În partea astălantă, la două, două zile jumate de mers întins, codrii.

Făcu o pauză de efect. Nimeni nu îl îndemnă să continue.

— Aici, pe la jumătatea drumului, am văzut o urmă de fum. Cineva a făcut focul.

— O fi de-ai noştri, mormăi ruşinoasă Mamaca.

Judele privi spre Moacă, iar acesta scutură capul cu îndârjire.

— Nu aşa se face focul. Ori îl faci, ori nu-l faci. Ăsta era fum albicios şi subţire de tot, cum faci ca să te ascunzi. Pe deasupra, ce să caute unii ca noi în direcţia aia, de unde fuge toată lumea?

— În cât timp ar putea ajunge aici?

— O zi jumate, poate două. Dacă nu cumva hotărăşti c-ar fi bine să nu mai ajungă.

Şi Moacă îl privi pe Jude cu subînţeles.

— Nu. Zise judecătorul. Ei pot fi în legătură cu alţii, mulţi alţii. Dacă nu mai sunt găsiţi, toţi îşi vor îndrepta atenţia aici.

— Vai de tine, Moacă, râse Ţăranul. Tot ce te duce capul e să sari la bătaie.

Atunci Judele făcu ceva cu adevărat surprinzător.

— Ce spui despre asta, Dani? Mă întrebă.

Cineva ar fi trebuit să imortalizeze cumva moaca lui Moacă. Icni, făcând un pas înapoi. Ţăranul mormăi şi el o înjurătură. Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Dacă aceia nu sunt de-ai voştri, nu pot fi decât militari. Prospectorii nu mai ies pe teren de când s-au înrăutăţit lucrurile.

— Dar militarii ăştia nu ştiu să ascundă un foc, în aşa fel încât să nu se vadă de la mare distanţă?

— Nu aşa de bine cum o puteţi face voi, judecătorule.

— De ce crezi că sunt aici?

Am dat din umeri, nu destul de convingător.

— Poate e o grupă de cercetare. Vor să vadă cum se comportă rămăşiţele oastei voastre. Poate vor să captureze câţiva fugari şi să-i interogheze. Adică să le pună multe întrebări. Sau poate îl caută pe Chau Chien, omul acela al nostru, care a dispărut.

Acum Judele ar fi trebuit să cadă în capcana stângace pe care i-o întindeam şi să-mi răspundă că vietnamezul a dispărut mult către sud, dincolo de malul drept al Taisei. Iar eu aş fi întrebat de unde ştie asta. Însă Judele nu spuse nimic.

— Totuşi, am insistat, de unde ştim că nu sunt alţii ca voi? Ca noi, vreau să spun. Şi noi facem focul în fiecare zi, în fiecare noapte şi nu-l mai ascundem de nimeni.

— Acela pe care l-a descoperit arcaşul nu este un foc aprins intenţionat la vedere, Dani, spuse încet Dante. Este doar un foc prost ascuns.

L-am ascultat toţi.

— Eu unul cred că aceia care l-au aprins te urmăresc pe tine, Dani. Mă întreb însă de unde ştiu ei că tu te afli aici. Şi dacă ştiu, de ce n-au venit în zbor, să te ia?

Asta îmi închipuiam eu prea bine, şi nu mai era mult până ce aveau să le afle şi ei.

Aşa că iată-ne, încă o dată pe drumuri, cinci bărbaţi şi două femei, cu tot ce-am apucat să luăm în spinare. Mergem mai mult pe înserat şi în zori, pentru ca jocul umbrelor să ne facă nevăzuţi cercetaşilor care-ar trece în zbor. Dar deocamdată nu trece nimic. Bâjbâim printre stâncile Volnovoz, din ce în ce mai duşmănoase, îmi face impresia. Nu vor fi la fel şi pentru urmăritorii noştri?

— Şefu’, mă dăscăli Ţăranul, când urci pe piatră, nu pe pământ, nu pune, domne, talpa pe muchie, că alunecă şi-ţi rupe încheietura. Pune talpa întreagă, chiar dacă ai călcat de-a

curmezişul.

Moacă veni din urmă gâfâind. Cu toate astea, ne depăşi în numai câteva minute, se lăsă înghiţit de labirintul stâncos. Alerga fără încetare între ceea ce ne aştepta în faţă şi aceia care veneau după noi, pe care trebuia să-i iscodească.

Către amiază, urcuşul devenise infernal. Pietrele mari, netede, erau aproape imposibil de urcat. Cele mijlocii, cu muchii tăioase, îmi însângeraseră picioarele şi palmele. Cele mai mici fugeau de sub tălpi, împiedicându-mă să înaintez.

M-am aplecat s-o ajut pe Râie, care se oprise cu răsuflarea tăiată. Atunci Moacă se întoarse iarăşi, ţopăind caraghios, de pe o stâncă pe alta, la vale.

— Nu mai e mult, îi spuse Judelui, arătându-i cu degetul. Imediat ce ajungem la pâlcul de brazi, nu primul, al doilea, ăla mai mărunt, ne dăm drumul pe râpă şi ieşim într-un luminiş. Acolo schimbăm direcţia şi ne pierdem urma pentru mai multe zile, poate de tot. Mă întorc acum pe drum, să văd dacă s-au apropiat.

— Stai! Făcu Judele.

Moacă îşi înfrână paşii, privindu-l mirat.

— Ia-l cu tine şi pe Dani. Ochii săi ne pot fi de mare folos. El ştie cum şi ce să privească, căci, la urma urmei aceia sunt semenii lui.

Moacă deschise gura, sufocat, să zică ceva, dar renunţă.

— N-am atâta putere, Jude, am mormăit eu însumi. Şi Râie.

— Nu te teme pentru femeie, mă întrerupse el. O ajutăm noi. Iar Moacă o să te sprijine pe tine. Nu-i aşa, Moacă?

Bătăuşul se răsuci spre mine.

— Ia-o înainte, la vale, îmi zise printre dinţi. Când îţi spun să păşeşti – păşeşti. Când îţi spun să încremeneşti – încremeneşti ca pietrele astea. Dacă suntem simţiţi din pricina ta, îţi iau gâtul.

I-am făcut semn că târgul mi se pare corect.

Şi-am coborât vreo oră, până ne-am aflat la marginea unei pădurici, în mijlocul căreia dormisem cu o noapte înainte. Acolo, Moacă îmi puse palma lui puturoasă peste gură şi mă duse printre arbuşti, ţinându-mă strâns deasupra cotului. Am mai înaintat târâş, cam un sfert de ceas. Apoi am înţepenit într-o scobitură a solului, înecată de gozuri şi bălării cu miros înţepător.

Erau şase, camuflaţi destul de neglijent. Cinci stăteau la sfat, pe vine, în vreme ce ultimul rămăsese de pază, ceva mai încolo, pe direcţia în care îşi rupeau picioarele Judele şi ai lui. Moacă avusese grijă să ne apropiem cumva din spate, de unde militarii n-ar fi bănuit că poate veni careva. Îmi mai făcu o dată semnele atât de dragi lui: arătătorul pe buze, apoi de-a curmezişul beregatei. Apoi mă îndemnă să-i observ. Nu m-am lăsat rugat.

Mi-am înăbuşit oftatul. Unul dintre ei îmi era cunoscut. Un căpitan, Gudrun, sau cam aşa ceva, care mă însoţise odată. Moacă mă ţinti cu privirea, încercând să priceapă reacţia mea. Dar, dacă aş fi stat să mă gândesc, alegerea lui Malanian nici nu putea fi alta. În grupa de urmărire trebuia să fie şi unul care mă cunoştea, pentru o identificare mai bună.

Am luat seamă la gesturile băieţilor. Unul corela datele pe care i le trimitea satelitul chiar în clipa aia, pentru implantul din frontal. Erau informaţii despre poziţia mea, prognoza meteo, mişcările trupelor rămase mult în urmă. Ceilalţi descifrau semnele hărţilor, căci până şi-n armată există mai mulţi deştepţi pe metrul pătrat când e vorba să te joci cu tehnica. Demult, în negurile vremurilor, bărbaţii se adunau, dând ascultare unui atavism, ori de câte ori vedeau pe unul încercând să rezolve o pană de motor. Acum până şi aceştia, instruiţi să fie o echipă, o dăduseră naibii de disciplină şi se ciorovăiau cu privire la ce

vedeau sateliţii din spaţiu. Adică erau stânci sau doar interferenţe produse de zăcământul uriaş aflat dedesubt?

Moacă, deloc obişnuit cu gesturile omeneşti, mă privea din când în când încruntat, aşteptând să-i explic. L-am lăsat să creadă că militarii sunt şi ei nişte vânători care se închină unui zeu binevoitor, îndeplinind acest ritual înainte de a relua urmărirea noastră.

Atunci mi-am schimba poziţia şi ceva trosni. Ne-am făcut una cu frunzele din care pâdeam, şi n-am respirat câteva zeci de secunde. Dar băieţii nici măcar nu priviră în direcţia noastră. Marele vânător şi războinic tai fu convins că e prea bun pentru simţurile atrofiate ale acestor pământeni demni de dispreţ. Eu m-am gândit însă că ei sunt prea bine antrenaţi ca să arate prosteşte că şi-au simţit advesarul. O ciocnire cu însoţitorii mei nu le era de nici un folos acum, ba chiar i-ar fi încurcat. A, mai târziu, când lucrurile se vor fi rezolvat, dacă ar fi primit o invitaţie la încăierare, poftim, nu ne dăm în lături.

Tot drumul până înapoi la „ai noştri”, Moacă mă boscorodi.

— Dacă nu te-aş fi avut şi pe tine în cârcă, stârpitura, acum toţi cinci ar fi hrănit câinii sălbatici.

Şi continuă vesel.

— Aşa sunt toţi de neştiutori? Au pus un singur om de strajă, şi ăla vai mama lui, puteam să-i frâng gâtul suflând.

Am tăcut chipurile ruşinat, căpătând astfel răgazul de a mă gândi în voie la ale mele.

De la o vreme, eu şi Râie stăteam mult de vorbă. Îmi dăduse de înţeles că îndatoririle femeieşti nu-i sunt nicicum suspendate de starea ei. Doamne, cu ce ocolişuri şi ezitări mi-a povestit astea, iar eu cu câtă mulţumire m-am făcut că nu pricep, silind-o să-mi dea cât mai multe amănunte, să spună lucrurile din ce în ce mai pe şleau. Nu ştiu ce găseam în acest joc crud.

Poate mă simţeam răzbunat pentru ce-mi făcuseră Judele şi Dante.

Pântecele ei era acum rotund ca o minge şi, îmi ziceam copleşit, îngrozitor de mare. Mai avea o săptămână până la soroc. Trecuseră aşadar cele trei luni de la contopirea noastră şi pesemne ceva mai mult de patru de când băteam ţinuturile alături de această „mână”. Dar îmi părea că se scurseseră ani.

Civilizaţia „mâinilor” nu cunoaşte oglinda ca obiect util şi doar uneori, cu totul întâmplător, ei îşi recunosc feţele într-un ochi de apă limpede, ori pe lama unui cuţit. De câte ori procedam astfel, zăream ca prin ceaţă, imaginea proastă a unui chip scofâlcit, cu barba de un deget. Bănuiam mai departe, ceea ce ne-oglinda nu putea să-mi redea, degradarea pielii, crăpăturile, dinţii îngălbeniţi. Cu toate astea, deşi nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să le privesc, resimţeam un soi de frustrare la gândul că sunt lipsit de un drept al meu. Noi, oamenii, suferim tare când nu ne putem oglindi în ceva, ori în cineva.

Purtam straiele grele, totuşi comode, ale taienilor, pe care Mamaca mi le cususe între două schimbări de direcţie. Mâncam bucatele lor, beam apa ori licorile lor, prin urmare transpiram şi miroseam aidoma lor. Împărţeam acelaşi foc, seară de seară, focul care arde şi încălzeşte, dar nu se vede de la mai mult de zece paşi, aşa încât face un fum care-ţi pătrunde până şi-n suflet, impregnându-l. Ascultam fără încetare poveştile lor, repetate la nesfârşit, iar mintea, cu toată împotrivirea de care eram în stare, mi se modela subtil. Ştiam asta, căci nu fusesem degeaba, ani de zile, cel mai apreciat „abordor” al Companiei, manipulatorul în stare să scoată iepuraşul chiar şi dintr-o scufie atât de previzibilă ca a Judelui, de pildă.

Dar nu mă mai împotriveam. Nume precum Malanian, Kalymnakis, Ianthe ori Kubitshek începuseră să prindă mâzga vorbelor care n-au mai fost folosite demult şi care treptat îşi

pierd înţelesul dintâi. Mă depărtam cu paşi repezi de ţinuturile în care se stabiliseră ai noştri, dar asta era nimic faţă de cât începusem să mă îndepărtez mental de oamenii cu care trăisem. Mă mai ţineam doar într-un fir de aţă, ideea că o dată misiunea sfârşită, voi reuşi procesul invers, să mă întorc pe drum acolo unde începusem să deraiez.

— Dani, spuse Râie, tu nu ai mai putut trăi printre ai tăi, asta ştiu, mi-a povestit-o judecătorul.

M-am mulţumit să încuviinţez tăcut şi să-mi trec degetele, distrat, prin minunăţia de păr care mă fascinase în primul moment, combinaţia de aur şi argint în proporţii desăvârşite.

— Dar tu, acolo, Dani. În lumea ta. Cum e la voi? Dante mi-a spus că fiecare bărbat e legat de o femeie, sau mai multe. Ce-i adevărat în toate astea?

O, mi-am zis, profesorii tăi nu-şi pierd vremea, naivă frumuseţe taiană, care nu vei cunoaşte în veci binefacerile rujului şi ale cosmeticii genetice.

— Vreau să spun, continuă ea roşind, tu nu erai legat de o femeie, când te aflai printre ai tăi? Ori poate de mai multe? Atunci, dacă e adevărat ce se spune, tu cum ai putut să te desprinzi din ea?

Am tăcut o vreme, uimit de stranietatea şi farmecul acestui involuntar „să te desprinzi din ea”. Dar imediat trecu pe acolo Ţăranul şi farmecul se risipi ca un fum, sub presiunea privirii sale chiorâşe, care spune întotdeauna „numai eu muncesc pentru voi toţi, trântorilor.”.

Judele nu mă mai trimisese cu Moacă să-i urmărim pe urmăritorii noştri. În ultima lună schimbaserăm direcţia de-atâtea ori încât mi se părea că deja ar fi trebuit să fi ajuns pe o cu totul altă planetă.

— Putem să ne-aşezăm, zicea Moacă de cel puţin două ori în fiecare zi, iar Judele se mulţumea să dea din cap, cu un

zâmbet care putea însemna orice.

— Vă zic tuturor, continua vânătorul, i-am pierdut demult pe ăia. Cine ştie prin ce muşuroi de furnici zace-acum îngropaţi, jumătate mâncaţi. Păi te joci cu pădurea? Nu te joci!

Nu numai eu, dar şi ceilalţi, rămâneam uimiţi de schimbarea petrecută cu acest ins, până nu demult (dar mai ştiu eu oare ce-nseamnă „demult”?) duşman înverşunat al vorbei.

Omul armelor se lăuda că ne-a scăpat de urmăritori. Ştiam însă că e imposibil. Erau acolo, pe undeva, aveau să apară la momentul cel mai potrivit, nici o clipă mai înainte. Şi oricum, care putea fi meritul său? Judele hotărâse să mergem mai departe.

Cumva am făcut ce-am făcut şi l-am tras deoparte pe Dante. Începând cu momentul în care alesese pentru mine, în locul meu, dialogurile noastre fuseseră tot mai rare, aplicate la ce-aveam de făcut ca să supravieţuim de la o zi la alta, de la o noapte la alta. Şi, fără îndoială, tot mai reci.

— Eu bănuiesc ce te apasă pe tine, prietene Dani, începu el, fără să-mi lase iniţiativa.

Aşadar tot învăţase câte ceva de la mine. Ca să nu mai zic că mi-era imposibil să disting culoarea acestui „prietene”. Ironie? Sinceritate? Am inventat pe loc un concept asortat situaţiei: „o ironie sinceră”.

— Tu eşti îngrijorat pentru starea în care se află Râie, continuă Dante. N-ai nici un motiv să simţi asta, Dani. Râie este o femeie tai. Ea trăieşte o stare firească, prin care va trece fără probleme. Ai să vezi, totul va fi bine în cele din urmă.

Ne-am privit câteva secunde şi n-am găsit nici urmă de nesiguranţă în ce-l privea.

— Moacă e convins că primejdia s-a dus, am zis atent să nu grăbesc lucrurile. Judele nu se mai arată nici el foarte îngrijorat. Tu eşti preocupat de asta, Dante?

— Nu mai mult decât ceilalţi, admise.

— Aşa. Ţăranul şi Mamaca văd că s-au apucat liniştiţi de treburile lor, am continuat. Şi doar ştii ce sperioasă e Mamaca. Ar simţi prima cel mai mic semn de. Aşadar pare că într-adevăr pericolul a trecut.

— Se prea poate.

— Atunci ce ne-mpiedică să ne-aşezăm şi să ducem iar viaţa dinainte? Dinainte de ciocnirea popoarelor noastre.

Pentru prima oară după foarte multă vreme, Dante îmi zâmbi larg.

— Ei. Zise. Vorbeşti acum ca unul de-al nostru.

Încerca să mă aburească, şi ce altceva era asta decât o formă simplă de manipulare?

— Eu ştiu, Dani, spuse, că doar jumătate din tine îmi vorbeşte acum. Cealaltă jumătate este bărbatul lui Râie şi acela nu gândeşte liber. El este stăpânit de iubirea pentru ea, aşa încât şi vorbele lui sunt gândite numai pe jumătate.

Am rânjit, mobilizând bruma de obrăznicie ce-o mai păstrasem după toate aceste luni şi i-am apucat braţul mai sus de cot, ceea ce, venind de la un alt bărbat, pentru un taian este foarte stânjenitor.

— Încetează cu căcaturile astea, vrei? Am zis, savurând dificultatea lingvistică în care-l plasam pe poetul din el. Ce ştii tu despre iubire, afară de ce ţi-am povestit eu însumi, ca să-mi dai lecţii acum? Tot ce cunoşti sunt vizitele periodice la Mamaca, şi alea vai de capul tău, o dată pe lună, ca să ştii o treabă.

Mă urmărea liniştit, fără să reacţioneze. Am continuat să savurez insultele.

— Scremetele voastre de masculi stătuţi nu ţin locul iubirii de care-mi vorbeşti mie. Şi nu ţi se face gura pungă când rosteşti cuvântul, gânditorule? Habar n-ai dacă, înainte de-a ne cunoaşte

noi doi, eu însumi am dat importanţă lucrului despre care îmi vorbeşti atât de convins. Ai face bine să te dedici mai departe panseurilor tale uşurele şi să ne laşi pe noi, oamenii care am inventat iubirea, să ne dăm cu părerea.

Asta era o răutate de serviciu.

Bravo 8 – Cmd.

Cmn 23/4

No multiply!

001. Domnule comandor, e foarte posibil ca desfăşurarea în siguranţă a misiunii să depindă de asta.

002 Nici nu se pune problema, căpitane. V-aţi demonstrat suficient limitele când v-aţi deconspirat poziţia. Nu poţi acoperi o gogomănie cu o gogomănie şi mai mare. Nu e stilul oamenilor de sub comanda mea.

003 E vorba doar despre Numărul Doi, domnule. Poziţia noastră este stabilă acum şi absolut nereperabilă. Mi-am permis doar să vă sugerez.

004 Nu te mai aud, Sven. Poţi să repeţi?

005 Sunt interferenţele pe care le induce zăcământul. Trec pe o altă frecvenţă. Acum mă recepţionaţi?

006 Da, te-ascult.

007 Am în vedere doar ipoteza, puţin probabilă, că Numărul Doi va interacţiona cu noi într-una din incursiunile sale.

008 Asta nu trebuie să se mai întâmple. Pur şi simplu, ipoteza asta nu există, m-ai înţeles? Dacă Numărului Doi i se năzare să-şi vâneze iepurii prin ograda voastră, în secunda următoare vă retrageţi un kilometru, doi, cât e nevoie. Ai senzori de mişcare, doi sateliţi după curul vostru, nu ştiu, descurcă-te. Ce mai vrei, să vin să vă fac cafelele?

009 Domnule, oamenii sunt obosiţi. Terenul e foarte accidentat şi pe alocuri face camuflarea dificilă. O retragere în

condiţiile astea, urmată de revenirea pe poziţie poate să fie pentru ei.

010 O să mă prefac că n-am auzit asta, căpitane Gudrun. Repet, n-ai permisiunea de a-l elimina pe Numărul Doi. Trupa lor rămâne intactă şi nimic nu trebuie să-i mai sperie de-acum încolo. Răspunzi în mod direct de asta, m-ai înţeles?

011 Am înţeles, domnule.

012 Foarte bine. Spune-mi cum stă treaba cu omul nostru.

013 Sunt convins că Numărul Zero a înţeles motivul prezenţei Bravo 8 în zonă. Semnalul pe care ni-l transmite este mai degrabă slab, dar stabil.

014 Asta văd şi eu, Sven. Zăcământul ăsta blestemat e de vină. Şi nici emiţătorul nu e genial, nu stricăm marfa de calitate pe civili. Ce poţi să-mi spui despre starea lui?

015 N-am mai avut contact vizual de două săptămâni, domnule comandor. Permiteţi?

016 Lasă fiţele, povesteşte!

017 Părerea mea e că Numărul Zero se descurcă bine, domnule. Am avut posibilitatea să-l urmărim în câteva rânduri. S-a integrat fără mari probleme, ţine ritmul. E doar puţin mototolit. Ca noi toţi de altfel.

018 Am înţeles aluzia, dar tot n-am ce-ţi face, Sven băiatule. Nu-mi place ca subalternii mei să se smiorcăie; pe de altă parte apreciez comandantul care-şi pune pielea-n băţ pentru oamenii lui. Sfârşeşte cum se cade porcăria asta şi-ţi promit zile însorite pe pajiştea mea.

019 Da, domnule.

020 Probabil că pe direcţia actuală vor atinge curând ţărmul mării. Am să mă gândesc la ceva până atunci.

021 Da, domnule comandor.

022 Altceva? Nimic neobişnuit?

023 Ar mai fi ceva, poate. E vorba despre una dintre

femele.

024 Numărul Cinci?

025 Nu, domnule, Numărul Şase. Cea mai tânără.

026 Ce-i cu ea? E important? Are legătură cu misiunea?

027 Încă nu ştiu. E nevoie de mai multe date. Am avut însă impresia, la ultima observaţie, că e un soi de relaţie între aceea şi Numărul Zero. Una mai specială, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

028 He, he, he, înţeleg. Ei, iată ceva nou. Trebuie să mă gândesc şi la asta. Trebuie să mă gândesc la toate. Continuă observarea şi ţine-mă la curent. Vreau toate amănuntele porcoase, Sven!

029 Fireşte, domnule. Rămâne doar de văzut dacă vom putea să ne mai apropiem suficient pentru un contact vizual.

030 Siguranţa poziţiei vine înaintea tuturor, căpitane. Nici o dramoletă sentimentală pe care o observi tu cu binoclul nu e importantă. Totuşi, repet, ţine-mă la curent.

031 Am înţeles. Atât pentru astăzi. Următoarea comunicare peste douăzeci şi patru de ore.

032 În regulă, sănătate, s-auzim numai de bine! Si. Sven?

033 Da, domnule comandor?

034 La câtă plajă faceţi zilele-astea, sper că v-aţi luat alifiile la voi.

20. Jurnalul căpitanului Sven Gudrun recuperări.

N-am făcut clăbuci la cur să ajung căpitan în compania Alfa, unde e de ajuns să-ntorci capul şi rămâi fără el, doar ca să-mi sfârşesc zilele în buda asta. Am colegi de şcoală militară care se lăfăie acum la umbră, pe plajele sistemului solar. Alţi ticăloşi schimbă femeile mai des decât îmi schimb eu ciorapii.

Între timp, am parte de tot ce-am visat. Comand cea mai de căcat grupă din ultimii cinci ani. Alerg după un ins pe care nimeni n-ar da doi bani dacă nu s-ar pricepe să prostească

maimuţele astea. Lumea de-aici te poate ucide în două sute de feluri diferite. În fiecare noapte visez că unul dintre războinicii nespălaţi îmi ia capul cu marele său cuţit.

Am vorbit de un milion de ori cu Mumia Pitică. De fiecare dată mi-a tras-o. şi întotdeauna cu limonada despre viaţa militarului, exemplul propriu. Parcă n-ar şti toată flota cum a ajuns comandor.

(.)

A trebuit să-l ating pe Fender, înainte să-i molipsească pe ceilalţi patru şi să-i scap din mână. Da, e cea mai futută grupă din câte-am avut. MP mi i-a băgat pe gât, nu m-a lăsat să-mi aleg oamenii, cică nu-i trebuie maşini de ucis, ci inşi cu iniţiativă, inteligenţi peste medie, unii care gândesc. O gândi şi Fender, nu zic ba, dar când l-am plesnit i-a dat acelaşi borş ca al ageamiilor. „Maşini de ucis”. Dacă moşul ar fi citit măcar jumătate din cât am citit eu, ar mai fi crescut un centimetru-doi.

(.)

Am făcut pe dracu-n patru să ne-apropiem destul ca să-l văd pe Numărul Zero. Să fie toată lumea mulţumită. Deşi ştie că suntem pe-aici, că doar e om, nu animal, ca animalele cu care umblă, n-a făcut nimic, nemernicul, să ne uşureze munca. Dacă e-adevărat ce presupun, că la un moment dat va trebui să-l recuperăm, ce i-am făcut naşpetului de Fender e nimic faţă de ce-o să şi-o fure Numărul Zero.

(.)

Femela după dosul căreia umblă e mai slabă ca lama cuţitului meu de asalt. Numai când mă gândesc cum poate s-arate dezbrăcată şi cum pute, mă ia cu tremurici în stomac. Doar între ei ar putea să se-mpreuneze.

(.)

Pliantele cu care-i intoxică pe băieţi la recrutare (cu care orice comandant bun se şterge la cur). Conţopiştii Companiei spun despre tai că sunt „o civilizaţie aparte”. „valori morale distincte”. „caractere speciale”. Dac-ar şti aceste labe triste câte „caractere speciale” am trimis noi pe lumea ailaltă, la „rugăminţile” Mumiei Pitice.

(.)

Imitaţiile de om spurcă cele mai bune locuri, în care-ar mai fi de trăit – o pajişte, o margine de lac, o vale verde, un crâng umbros. Acolo-şi cultivă porcăriile la care unii din băieţii noştri pun botul, că nu rezistă, acolo-şi cresc monştrii care i-au omorât în chinuri pe soldaţi. În vremea asta, noi stăm închişi în cele mai puturoase cotloane, piatră şi apă sălcie de puţ.

(.)

Am spus-o demult, dar cine stă să m-asculte? Mumia Pitică în nici un caz. Gaura asta trebuie curăţată cu Lava 12. Abia după aia, când încă va mai fumega, să vină oamenii Companiei să caute ce le trebuie. Eu unul m-aş mulţumi să ţopăi niţel pe oase de maimuţă.

O zi din viaţa femeii Mamaca.

Poate l-am supărat pe străinu’ ăsta care m-a-ntrebat o dată cum e viaţa mea, de la o zi la alta, iar eu n-am ştiut ce să-i zic, adică i-am zis „nu ştiu” de mai multe ori, de câte ori m-a-ntrebat. După o vreme s-a lăsat păgubaş, dar m-a urmărit ceasuri întregi, pândea tot ce făceam, a umblat după mine şi s-a uitat la toate cele. De-ntrebat nu m-a mai întrebat nimic.

Dacă s-a supărat, să-i fie de bine, de-aia nu mai pot eu. Mi-e frică doar să nu-i fi întristat pe judecător şi pe Dante, că ei

petrec multă vreme cu străinul ăsta.

La urma urmei, ce să-i spun? Cum le-ncep pe toate în zori şi le termin înainte de căderea serii, fără să-mi scape nimic? Nu ştiu. Cum îi împac pe toţi, de câte ori se simte-n aer c-or să se ia la harţă din te miri ce, ba se vor şi încăiera, stricând lucruri? Nu ştiu. Cum îl ascult pe fiecare, de la scrâşnetele de furie ale lui Moacă la vorbăria fără sfârşit a Ţăranului? Nu ştiu. Cum cos hainele, cum gătesc poamele, rădăcinile, carnea, până şi pietrele dac-o fi nevoie, cum pun peştele la afumat, să se usuce, cum alung viespile din casă, prepar tucul şi-l torn în ulcioare, ţin apa curată, păzesc sarea să nu se umezească, cum curăţ, croiesc, spăl, toc, mărunţesc, împachetez, desfac, mătur, deretic, aleg ierburile, amestec alifiile,? Nu ştiu, nu ştiu. Şi la urmă de tot cum le veghez noaptea somnul, la fiecare din ei chiar dacă înainte de răsărit m-apuc din nou de trebi.

Eram copilă, acu’ cinci-şase ani, când am venit să m-alătur acestei „mâini”, iar judecătorul Uran m-a dus de mână să-mi arate lucrurile din casă, ca şi pe celelalte. Tot el a fost şi cel dintâi cu care-am împărţit aşternutul, câteva nopţi mai târziu, însemnând astfel primirea mea de tot aici.

Despre cele ce s-au petrecut cu mine înainte de asta am numai unele vise, niciodată destule să le pot pune cap la cap. Şi-apoi, sunt atâtea de făcut că nu mai am eu vreme să mă gândesc la nişte vise. Doar Dante m-a cercetat o dată, curios, să vadă dacă ale mele se potrivesc în vreun fel cu-ale lui şi chiar aşa a şi fost. Ne-am amintit amândoi, cu mare cazană, o ceaţă uriaşă, ori o spumă prin care treceam dintr-un loc într-altul, ori un glob, ori un acoperiş, ori cerul încovoiat deasupra noastră, ca şi cum ar fi îngheţat chiar când se prăvălea pe noi.

Apoi chipuri, din care nu-nţelegeam mai nimic, fiindcă trecerea vremii, ca şi tulburarea în care te afli când visezi, le şterseseră în bună parte. Oricum, chipuri.

Ne-am mai amintit cioburi de vise în care-aveam mâini şi picioare tare mici, cu mâinile acelea nu se putea face nimic, erau mâini de copii.

Dante şi cu mine, doi caraghioşi, căznindu-ne să ne-amintim vise, de ne ieşiseră ochii din cap, iar pe la marginile pleoapelor strângeam lacrimi. Ba chiar, la o sforţare, pe mine m-a umflat de-a binelea plânsul şi-am fugit înapoi în casă, c-aveam şi ceva pe foc.

Până acum am dat viaţă de opt sau nouă ori. Nu mai ştiu, am fost prinsă cu trebile. Judecătorul şi Dante îmi iau de pe cap grija asta, chiar a doua zi. M-am uitat o dată, fiindcă-mi terminasem trebile mai repede, la viaţa pe care-o scosesem din mine şi n-am înţeles ce-i acolo. Avea ca şi noi ochi, urechi, nas şi gură, ce mai gură! Făcea mai multă gălăgie decât Moacă şi Ţăranul la un loc, când i-apucă. M-am întrebat la ce foloseşte, numai o clipă, asta e treaba judecătorului. Am avut aşa, o nemulţumire, însă când i-am dat fiertură de păstăi şi ceva apă le-a-nghiţit cu poftă, mi-a plăcut.

Trebile nu se sfârşesc niciodată, decât când se sfârşeşte viaţa. Trăim ce trăim şi după aia murim. Uite cum s-a sfârşit Uran, răpus de boală „în floarea vârstei” – cum zice Dante, la doar nouă ani. Chiar eu, cât am s-o mai duc, căci am obosit. Cât trăieşti oboseşti, însă la sfârşit pare uşor, căci moartea se petrece şi singură, nu trebuie să mai duci şi grija ei. Cu toate astea, între ale mele ţin legătura de prafuri care mi-a încredinţat-o judecătorul, adică eu am alcătuit-o, la porunca lui, rădăcină de tuc coaptă şi pisată, cu o măsură de cucută. Mi-a spus că atunci când unul de-ai noştri îmi va cere să-i iau viaţa să-i presar acest praf în mâncare, seara, pentru ca moartea să-l ia în somn. Însă nimeni nu mi-a cerut până acum.

De departe, îi văd pe Râie şi străinul care-a venit să trăiască printre noi, vorbind, atingându-se. Se vede că-i străin, habar

n-are să se poarte cu o femeie. Chiar îi spune vorbe, în loc să-i ceară ce are de cerut şi să-şi vadă apoi de ale lui. Chiar se hlizeşte şi-o ţine de mână, ţinând-o astfel şi de la trebile care altfel ea le-ar face. Judecătorul şi Dante nu spun nimic de toate astea, ba chiar mi-au zis să-mi văd de-ale mele, că aşa trebuie. Eu nu zisesem nimic, însă ei au citit pesemne din ochii mei. De-aia e bine să te uiţi mereu în pământ.

Dac-am găsi un fir de apă bună pentru gospodărie, poate ne-am aşeza şi noi o dată, că primejdia a fost îndepărtată de Moacă, aşa se laudă, şi Ţăranul ar alcătui o roată de apă, pentru tocilele lui şi blidele de lut. Pe mine nu m-ajută la nimic din ce-am de făcut, însă când obosesc îmi place s-o privesc o vreme cum se-învârte.

Daniel Ayana.

Puţin după amiază s-a-ntâmplat ceva care i-a dat pe toţi peste cap. Până şi pe mine, un străin în această încrengătură de obiceiuri, istorii şi semnificaţii, m-a şocat.

Puţin după amiază, când ne făceam toţi de lucru prin tabără, Moacă răsări pe una din culmi, cărând în spinare un animal mare, pe care-l vânase în pădure. Cobora încet, cu efort, şi aveau să treacă minute bune până să ajungă la noi.

M-a frapat liniştea îngheţată în care s-au cufundat brusc ceilalţi – Judele, Dante, Ţăranul, Mamaca. Râie sughiţă ascuţit şi se ascunse în spatele Mamacăi.

— Asta. Asta nu trebuie să se întâmple., l-am auzit pe Jude, şi m-am mirat iar, această reacţie nepotrivindu-i-se nici pe departe.

În sfârşit, Moacă ajunse în tabără, trecu triumfător printre noi, fără să ne învrednicească măcar cu o privire, se duse lângă cortul său de cetină şi azvârli din spinare animalul care-l cocoşase.

— Aşa! Icni.

Ne-am apropiat să vedem. Pe iarbă zăcea, cu membrele adunate sub ea, aşa cum o trântise vânătorul, o vietate mare, cu blana imaculată şi cea mai omenească expresie cu putinţă, acum încremenită în moarte. În rana grumazului sângele începuse să se închege, cleios. Alba.

Am tăcut multă vreme. Pesemne tocmai tăcerea asta începuse să-l cam strâmtoreze pe Moacă, căci râse prefăcut, făcând pe nepăsătorul.

— Ei, ce mai aveţi de zis acu'? Ne sfidă. De duşmani v-am scăpat. Carne pe săturate v-aduc în fiecare zi. De-aici avem ce mânca toţi o săptămână!

— O., făcu Dante şi se dădu un pas înapoi.

Am ştiut că va urma ceva nemaivăzut, căci tensiunea din aer devenise insuportabilă.

Şi într-adevăr se petrecu. Judele se apropie de Moacă, îl privi ţintă, apoi îl lovi cu pumnul în plină faţă, doborându-l. După şocul descoperirii albei, un vaier ieşi de pe buzele Ţăranului şi Mamacăi, la acest gest al Judelui. Dante rămăsese paralizat, iar Râie fugi în cortul pe care-l împărţeam amândoi. Cât despre mine, m-am simţit la fel de descumpănit ca şi ei. Ca şi Moacă, de altfel, care încremenise la pământ.

— De ce-ai făcut asta, judecătorule? Ţipă deodată, sărind ca ars în picioare. Din buza spartă i se scurgea un firicel de sânge. V-am adus carne, să trăiţi cu toţii, s-ajungeţi teferi la capătul călătoriei!

Judele ridică din nou pumnul, dar n-ar fi fost în stare să mai lovească o dată. Nu în această viaţă.

— Ai adus nenorocul asupra noastră, spuse rar. Acum nu este sezonul albei.

— Ei şi? Strigă Moacă încolţit. Ce contează dacă este sau nu sezonul ei? Ce căuta în pădure, poţi să-mi spui? De ce-a ieşit în bătaia mea, puteţi să-mi spuneţi vreunul?

Nu, n-am fi putut să-i spunem. Dante se apropie şi îngenunche lângă trupul albei. Îi mângâie creştetul, coborî cu degetele pe oglinda ochilor, închise pleoapele peste ei, apoi zăbovi pe marginea rănii.

— Cu ce ai răpus-o? Întrebă.

Moacă înghiţi un nod.

— Cu suliţa, fireşte, se prefăcu.

Atunci Ţăranul se aplecă şi scoase din cort suliţa pe care Moacă o lăsase acolo când plecase, în zori.

— Nu mai minţi, zise Judele. Spune-ne adevărul.

Asasinul lăsă privirea în pământ, dar imediat o ridică, dispreţuindu-ne.

— Cu arcul, mărturisi. Mi-am făcut în pădure un arc şi săgeţi.

Şi intuind următoarea întrebare:

— Arcul s-a rupt, l-am aruncat într-o tufă. Iar săgeţile s-au pierdut.

Se ghemui brusc şi ţâşni în cort, înainte ca vreunul să poată face ceva.

— Vă omor pe toţi! Ţipa de acolo. Vă omor pe toţi, ticăloşilor! Asta e mulţumirea pentru tot ce fac pentru voi? V-aţi molipsit de la iscoada care-aţi primit-o printre noi, de la şarpele ăsta.

Apoi nu mai zise nimic. Din câte învăţasem despre el de când îl văzusem întâia oară, acolo, pe malul stâng al Taisei, acum ar fi vrut să apuce alba de picioare şi s-o tragă în cort, să-i ia pielea, să taie bucăţi de carne şi aşa mai departe. Dar nu îndrăznea s-o facă de faţă cu toată „mâna” şi mai ales de faţă cu judecătorul.

Judele se întoarse spre mine.

— Fă asta pentru noi, Dani, zise şi pentru întâia oară am simţit în glasul său ceva care nu mai era doar înşiruirea de vorbe

anume compusă pentru mine. Mergi şi îngroapă alba asta, undeva. Şi arată-i puţină părere de rău. Noi nu putem, şi aşa am pângărit-o destul. Dacă o mai atingem acum, nenorocul o să ne urmărească până la sfârşitul vieţii. Haide, fă asta pentru noi.

Daniel Ayana, la groapa albei.

O dată, demult de tot, am avut un câine. Era un câine mare şi bleg, cu ochii mereu pe jumătate închişi, cu fălcile căzute şi blana flocoasă. Când a murit l-am plâns cu toţii, Bruna, Leni şi cu mine, fiindcă ne obişnuiserăm cu respiraţia lui repede şi fierbinte, ne distra râgâind după mesele prea copioase, iar când ţi-era lumea mai dragă, ori erai prins cu treburi, venea şi te lingea pe cap sau în ureche. Chiar la o săptămână după ce ne părăsise, tot mai aşteptam să apară greoi de după zidul casei, să latre o dată şi să ne enerveze iarăşi cu cine ştie ce poznă. Apoi l-am uitat.

Ştiu încă mai multe legate de acel patruped decât am să descifrez vreodată despre făptura pe care o s-o vâr în acum pământ. Nu văd de ce-ar trebui s-o plângem toţi, cum mi se pare că mi-a sugerat tonul Judelui, cu aceeaşi convingere cu care-am făcut-o atunci pentru animalul care chiar însemnase ceva în viaţa celor dragi mie.

Dar dacă acest hoit reprezintă pentru aceştia, cu care-am împărţit luni de zile acoperişul şi apa, un simbol, o idee, în fine ceva cât de cât însemnat, de care se-agaţă în ocolişurile vieţii lor vulnerabile, atunci o să mă port ca şi cum mi-ar păsa.

Dincolo de ridicolul faptului că îndeplinesc funeraliile unui animal, o să-mi stăpânesc pornirile şi-o să cuvântez, de fapt o să gândesc, în clişee culese de prin filmele siropoase ale antichităţii: voi spune că n-am avut cunoştinţă de unde a venit această albă, care-a fost existenţa ei, de ce s-a încrucişat drumul dânsei cu al nostru – mă rog, cu al marelui om de arme Moacă, unde-ar fi trebuit să fie dacă nu i-ar fi fost curmată viaţa, ce lasă

în urmă şi alte lucruri de felul ăsta.

Tot ce pot să adaug este că noi împreună suntem făpturi însufleţite şi ceea ce purtăm înăuntrul nostru e sfânt până la un moment dat. Contează şi viaţa mea şi cea a musculiţei care tocmai s-a aşezat pe botul albei. Şi dacă n-am aflat ce-a făcut acest animal, alba, cu viaţa care i-a fost dată, tot atât de puţine, ba chiar şi mai subţiri sunt cunoştinţele despre ce-o să fac mai departe cu a mea, ştiind prea bine ce am făcut până acum, adică mai nimic. Am trăit-o şi basta.

Mulţi dintre cei însufleţiţi rămân pe drum, vânaţi, ori bătrâni, ori răpuşi de boli şi n-o să spun acum gogomănia că noi ceilalţi trebuie să mergem mai departe pentru ei. Eu zic însă că dacă te uiţi în jur şi simţi miliardele care n-au reuşit, „they didn’t make it” – vorba de demult, iar tu, om, muscă, porc, taian, ori chiar albă, ai norocul să continui, poate-ar trebui să apreciezi şansa asta în vreun fel. Fii mai bun, sau îmbată-te criţă, sau spune o banalitate, în fine, fă ceva, arată că-ţi pasă.

Cam atât despre părerile de rău. Acum o să omor musculiţa cu podul palmei şi-o să-mping stârvul albei în groapa pe care-am săpat-o cu „cazamaua” Ţăranului.”

Venirea pe lume.

În cumpăna nopţii mă trezesc brusc, apăsat de un zgomot, ori de-o stare. Mi-e gura uscată, simt o usturime pe gâtlej, iar tâmplele-mi zvâcnesc, gata să se spargă.

Nici nu ştiu unde mă aflu.

Da, e un zgomot, mai degrabă un zvon, o ţesătură care mă-mpresoară. Până să-mi dau seama cum se alcătuieşte ea, refac lent locul meu în timp şi-n spaţiu. Aflu cine sunt, unde sunt, unde cred că mă duc.

Mă ridic clătinându-mă, bâjbâi după căuşul cu apă, beau fără să mă opresc şi focul dinăuntrul meu parcă se mai alină. Apoi caut ieşirea, îmi trebuie aer. Îmi trebuie aer.

Larma, dacă larmă poate fi numit curentul de şoapte repezi, în amestec cu acelea ale vântului de noapte, vine din marginea taberei noastre, marginea unei poieni sugrumate de stânci conice, ca dinţii unui saurian încremenit.

Mă duc acolo, cu picioarele tremurând. E un foc, dar nu focul nostru de fiecare seară, ci unul zdravăn, în care crengile trosnesc, iar căldura pârleşte puful obrajilor dacă nu-i fereşti la timp.

Iese din întuneric ca din iad umbra lui Dante, se-mpiedică de mine şi mă prinde în braţe, oprindu-mă.

— Dani, de ce nu dormi? Mergi şi culcă-te, mergi şi culcă-te.

Îl dau la o parte, hipnotizat de acest foc în jurul căruia se-ntâmplă ceva. Mă apropii. Ceaţa privirii se risipeşte. Îi văd pe toţi acolo, Judele, Mamaca, Ţăranul, Râie, Moacă.

— Dante, spune Judele liniştit, de ce nu doarme acesta?

Dante nu răspunde.

— Nu-i nimic, lasă-l să vină, să vadă.

Ţăranul şi Moacă sar cu gura, dar judecătorul îi linişteşte cu un gest. Atunci ei se feresc. În lumina schimbătoare a focului, iată ce văd:

Spatele lat al Mamacăi, lac de sudoare. Râie, întinsă pe-o piatră, cu faţa albă, din întâmplare chiar în clipa aceea privindu-mă. Apoi închide ochii, asunzându-se în sine, iar de acolo, după câteva clipe, iese un ţipăt ascuţit.

— Ce. Ce faceţi aici? Îngaim.

Râie ţipă iarăşi. Parcă m-a tăiat unul dintre cuţitele lui Moacă.

— Da’ trebuie neapărat să se uite? Strigă şi el.

A uitat deja că zilele trecute, ucigând alba, i-a nenorocit pe toţi cu trufia lui. Îmi împinge umărul, furios. Mi-ar vărsa sângele chiar acum, chiar aici, dacă Dante nu s-ar băga între noi.

Ţăranul se trage mai încolo.

— Uită-te, uită-te., mă-ndeamnă Judele.

Mai am puţin şi-o să vărs tot din mine. Sunt pe marginea unei gropi, de care mă ţin numai cu vârful unui deget, foarte curând mă voi prăbuşi în adâncul ei. Dar vreau să văd tot ce se petrece, vreau să fiu de faţă. Şi Râie ţipă iarăşi.

— Haida, haida, descântă Mamaca supărată, fii femeie, fii femeie, fii femeie, fii femeie.

Mai fac un pas. Sunt acum lângă copilul care va scoate la suprafaţa lumii un alt copil, asta se-ntâmplă. Acum m-am dezmeticit de tot, amănuntele mă copleşesc, mă sufocă prin mulţimea, prin cruzimea lor. Râie zace pe piatra mare lângă care Ţăranul şi Moacă au făcut acest foc. Piatra încinsă îi face bine bietei făpturi. Pare că nu găseşte puterea Mamacăi pentru a desăvârşi viaţa pe care-a purtat-o nouăzeci de zile. Nu pricep de ce se petrece asta. Nici ceilalţi nu-nţeleg, dar iau nenorocirea în piept, se luptă să treacă peste ea.

Râie plânge. Mamaca i-a suflecat veşmintele până la brâu. Trebăluieşte acolo, cu nepăsarea pe care-a căpătat-o trecând ea însăşi prin asta de-atâtea ori încât a uitat. Mă-ntorc spre umbra judecătorului.

— Jude, ce-i rău cu ea?

Iar el dă din umeri, descumpănit într-un fel. Viaţa lui e alcătuită din hotărâri pe care le-a luat bizuindu-se pe ce cunoaşte. A văzut multe femei aducând pe lume copii, le-a-nsoţit în nopţile când ele au făcut asta. Şi nu-şi aminteşte să mai fi trecut vreodată prin aşa ceva. Suferinţă a fost, da, dar niciodată atâta, suferinţă care nu se mai opreşte la cel ce suferă, ci trece la toţi ceilalţi, paralizându-i.

Când Râie deschide ochii, privirea ei este pentru mine. În durerea prin care trece, mi-a auzit glasul şi s-a agăţat de el. Vreau să-i apuc degetele mici în palmă, însă degetele ei se

încleştează atât de tare peste ale mele încât mă doare.

— Haida, haida, o aud pe Mamaca, fii femeie, fii femeie, fii femeie, fii femeie.

Iar Râie tremură. O dată cu ea tremur şi eu, deşi focul face să-mi curgă picături mari de sudoare pe frunte, pe tâmple, pe grumaz.

— Trebuie s-o ajutăm, mormăi aiurea.

Eu însumi am urmărit de câteva ori „chinurile facerii”, în celelalte două „mâini”. Iar o dată i-am ajutat Petrei să-şi scrie raportul, râzând de uşurinţa cu care se petrecea totul. Caut înăuntrul meu nepăsarea de-atunci, sunt un profesionist în plin studiu ştiinţific, înregistrez detalii pentru a le consemna cu precizie, iar detaliile, dincolo de logica şi înţelesurile lor, nu trebuie să mă afecteze în nici un chip. Sunt un ins matur şi atoateştiutor, pe care viaţa, fie ea nou-nouţă, ori pe alte lumi, nu-l mai impresionează. Avem aici, doamnelor şi domnilor, ultimul episod din procesul de reproducere al acestor mamifere evoluate, asemănătoare omului, dar plasate pe o scară inferioară a civilizaţiei. Lipsesc mijloacele moderne de asistare, n-are nici o importanţă, iată ce bine se descurcă.

Ceva se petrece cu mine. Mă uit în cerul spuzit de stele, dar privirea n-ajunge atât de departe cât mi-aş dori. Într-o noapte ca asta, într-un alt loc şi un alt timp, atât de îndepărtate încât se poate să nici nu fi existat, am tremurat la fel, impregnat în totalitate cu suferinţa Brunei, Bruna mea. Atunci a venit pe lume Leni, micul meu bătăuş. Ştiam totul despre el. Ştiam cum va fi şi cum îi voi spune şi toate câte le vom face împreună, toţi trei, încă înainte ca pruncul să scoată capul din maică-sa.

— Haida că vine, zice Mamaca.

Iar Râie ţipă, strângându-mi degetele de-mi trosnesc.

Mă uit iar în cerul străin şi mă pomenesc murmurând, e mai mult un gând decât un murmur, unul care nu poate fi

stăpânit. Şi nu-mi pasă de cei din jur, nu-mi pasă nici de mine, mi se rupe că stau deoparte, privindu-mă batjocoritor, că mă văd patetic şi ramolit, că mai târziu o să mă hărţuiesc cu toată răutatea de care sunt în stare, căci am avut timp s-o agonisesc o viaţă întreagă, am de unde, căca-m-aş pe ea şi pe voi toţi.

„Nu ştiu unde eşti, murmur, nu ştiu cine eşti, nu ştiu ce poţi, dar dacă vrei să faci ceva pentru ea şi pentru copilul ei, fă-o acum. Fă-o şi nu mă mai lăsa o dată să trec prin asta. N-am nimic să-ţi promit, eu nu mă voi schimba pesemne niciodată, fă-o doar pentru vieţile lor, nu aştepta o promisiune de la mine. Fă-o doar pentru ei, fiindcă ştii bine că lucrurile trebuie spuse, simplu, astfel: eu sunt rău, poate, dar ei sunt buni.”

E cu putinţă ca tot acest delir să fi fost socotit, acolo unde contează, ca o rugăciune. Deodată Râie geme din rărunchi şi strânsoarea ei se opreşte.

— Ăsta e! Ţipă Mamaca.

Ne-arată tuturor palmele mânjite, ţinând bucata de carne din care picură sângele. Trec câteva secunde. Când se-aud primele scâncete, mă reped în cea mai apropiată tufă. Iar acolo îmi vărs şi maţele din mine.

21. Suferinţele tânărului Kubitshek.

În fiecare dimineaţă, când se privea în oglindă, Nicolas ridica degetul mare, confirmând cu gestul acela al piloţilor o părere corespunzătoare în legătură cu propria persoană. Se trezea la şase, cu exactitatea cronometrului de pe „Capricorn”, şi în douăzeci de minute, proaspăt ras, deschidea uşa centrului de coordonare, pentru a se scufunda până peste cap în fişierele sale impecabile. Existau în viaţa tânărului Kubitschek persoane care contau şi care, printre alte calităţi, aveau convingerea că nimic nu s-ar fi putut petrece fără aceste fişiere, cuprinzând lumea întreagă.

Iată de ce, ori de câte ori se întâlnea, pe culoarele

întortocheate ale memoriilor, cu anomalii precum informările Petrei Ianthe, un sentiment de adâncă mâhnire punea stăpânire pe el, afectându-l pentru tot restul zilei. Ca şi acum, de pildă: „001 Kubitshek dacăţi închipui că eu fac anticameră la unu ca tine, înseamnă că eşti pe altă lume mă băiatule! Team căutat ieri să vorbim chestii importante. Miau spus că eşti la nuş ce instructaj cu răcanii lui Malanian. Apropo, şti că toată lumea îi zice „Mumia Pitică”? Ce pot să comentez decât că cine seaseamana seadună.

002 Da alta e daravera care vream so vorbesc cu tine craiule. De când nea oprit de la munca de teren ca să zic aşa mam plictisit de moarte, unde sunt şedinţele noastre de dimineaţa unde râdeam de ne pişam pe noi? Aşa cam stat mai mult în laborator şi nuţi spun cât sânge rău miam făcut. Iam povestit şi lui Dani nainte să plece şi vreau săţi povestesc şi ţie că am descoperit mai multe.

003 Ne vedem diseară la Check să vorbim chiar dacă stăm pe uscat ca oprit ăştia toată pileala. Dacă nu eşti acolo la opt fix nici să nu mai apari, că nu răspund de nervi mei! Iaţi ţoalele ăle bune dăţi şi tu cu un smac la subsuori, să pară că nentâlnim ca un ins cu gagica lui da sa nuţi faci gânduri că nus doritoare.”

Kubitshek şterse îngrozit înregistrarea cu pricina, în câteva fracţiuni de secundă. Din momentul acela, ziua lui de lucru se desfăşură sub apăsarea unei dileme absolut insolvabile. Numai o tâmpită ca Petra Ianthe putea să-şi imagineze că oamenii lui Malanian n-aveau acces, din clipa în care trecuseră la conducere, ba chiar şi mai înainte de asta, la tot ceea ce se transmitea şi se înregistra în toate mediile funcţionale, pe LFSP 77. Sau poate, aşa cum ştia toată lumea, pur şi simplu i se rupea. Şi de oamenii care ascultau, şi de jobul ei, şi – cel mai grav, de cariera promiţătoare a lui Nicolas însuşi.

Pe de altă parte, însă, nimic pe lumea asta, poate chiar în

toate lumile posibile, nu l-ar fi putut opri s-o întâlnească. Era mort după ea (ăsta fiind cel mai inofensiv eufemism) chiar din ziua în care preluase grupa de cercetători şi Ianthe îl săgetase din arcul sprâncenelor, ca pe-un iepure şchiop.

Nicolas Kubitshek, cea mai tânără speranţă a funcţionarilor Companiei, blocă grijuliu uşa biroului său şi se aşeză cu tâmplele în palme, pradă unei teribile agitaţii interioare. Cariera sau femeia? Oare ce trebuia să aleagă?

(.)

La opt şi zece, Petra îşi făcu apariţia în „Check Point”, îmbrăcată cu cea mai lălâie dintre salopetele ei de lucru. Spera să respingă măcare jumătate din privirile pe care altfel le colecta ca un magnet. Traversă salonul şi se aşeză la una din mesele de lângă perete.

— Hai noroc, Kub, făcu ea, cu un glas menit să reteze orice impuls masculin.

— Bună, mormăi Nicolas.

Se afla în cârciumă de la şapte şi jumătate. Ţinea strâns în pumn paharul cu suc de ţelină, de teamă că dacă ar fi încercat să-l ducă la gură, jumătate s-ar fi vărsat pe masă, din cauza tremurului. De când veniseră la putere, militarii botezaseră spelunca „Centru de recreere” şi-i ticsiseră rafturile cu răcoritoare din cele mai exotice.

— Ară. Arăţi superb în seara asta, rosti el sufocat ceea ce repetase toată după-amiaza, iar Petra îl privi ca pe nebuni.

— Da, sigur, zise.

Petra Ianthe însăşi arestase de la bar un nectar de cireşe amare. Îşi roti privirea, în căutarea curioşilor. Nicolas o imită. Afară de barman şi vreo două duzini de copilandri în uniforme, prea pătrunşi de importanţa frizurii lor ca peria, ca să-i mai bage în seamă pe cei doi civili, nimic nu părea să pună în pericol

viitorul. Încurajat, Kubitshek luă o gură de suc, încercând să compună în minte un alt compliment.

— Kub, îi întrerupse Petra procesul gândirii, acu' câteva luni am discutat neşte chestii cu Dani. Cu profesoru' Ayana. Era chiar c-o zi 'nainte ca el să fie detaşat la altă grupă. Fie vorba-ntre noi, ştim amândoi că detaşarea asta-i praf în ochi.

Nicolas se panică din nou, dar ce putea face?

— Continuă, îngăimă.

— I-am zis atunci că lumea asta pute rău, din mai multe puncte de vedere. Acu', după perioada care, vrând-nevrând, a trebuit s-o petrec în laborator, cred că am neşte dovezi.

— Dovezi pentru ce? Întrebă el aiurit.

Petra îl fixă miloasă.

— Alo, Pământu', recepţie! Păi despre ce vorbesc eu aicea, puişor? Concentrează-te, că ţi s-a suit sucul de ţelină la cap. E vorba c-am putut să fac neşte disecţii pe materialul obţinut din încăierările de-atunci. Şi, crede-mă, te caci pe tine dacă-ţi povestesc.

Era tocmai ceea ce Nicolas Kubitshek n-ar fi dorit să i se întâmple. Se hotărî să tragă de timp.

— Tot nu înţeleg. Ce legătură au toate astea cu mine?

Din privirea cu care-l măsura, înţelegea că oricum seara era compromisă din punct de vedere erotic.

— Cum adică ce legătură? Păi nu eşti tu, ca să zic aşa, tata-l nostru cu caş la gură? Asta-i o chestie ştiinţifică, puştiule, nu mai are nici o legătură cu fiţele militarilor. Tre' să informezi Compania, să ia măsuri. Tre' să trecem din nou în faţă. M-aş fi ocupat eu singură, că te văd pierdut în abis, da' n-am încredere în Hector Kalymnakis nici cât într-un şarpe.

Câteva secunde nu mai spuse niciunul nimic. Nicolas simţi disperat că lucrurile, care oricum nu fuseseră sub controlul său la începutul serii, se deplasau acum spre haosul de care se temea

cel mai tare pe lumea asta. Pur şi simplu nu-i mai trecea prin minte nimic de zis, aşa că nu mai rosti nimic, mărginindu-se să privească ba spre paharul de suc, ba spre salon, ba spre Petra.

Atunci făcu ea mutarea de geniu.

— Hai că-i prea mult pentru tine într-o singură seară. Bea-ţi sucu' liniştit şi să mai ne râdem, ca pe vremuri. Te-aştept mâine dimineaţă la mine, să-ţi arăt despre ce-i vorba. Găseşti tu un pretext bun ca să vii. O să fim numa' noi doi.

În vreme ce-i vorbea astfel, scoţându-l din criză, extrase din buzunarul salopetei uriaşe o sticluţă plată, îi deşurubă capacul pe sub masă şi într-o clipită îmbogăţi conţinutul paharelor cu suc. Damful de alcool păru să-l învioreze instantaneu pe Nicolas.

— Da, sigur, bâigui el, dacă avem răbdare şi. Adică problema cere o examinare din.

Apoi îşi mai făcu o dată curaj.

— Pet, şi eu am multe să-ţi spun. Mai ales în legătură cu noi doi. În situaţia actuală mi se deschid perspective profesionale atrăgătoare.

Petra Ianthe se forţă să zâmbească.

— Aha, făcu vag.

Îşi petrecură următoarele cincizeci de minute tocând flecuşteţe, care pe el îl făceau fericit, iar ei îi ofereau răgazul să golească sticluţa plată din adâncurile salopetei.

(.)

Nicolas Kubitshek îşi petrecu noaptea zvârcolindu-se, pradă unor trăiri intense şi a unor fantezii pe măsură. Cu toate astea, chiar dacă somnul îl răpusese într-un anumit moment, la ora şase fu în picioare, gata de bărbierit şi de acţiune. La şase şi un sfert, gonea cu douăzeci la oră, în şaua minimobilului său electric, spre laboratoare. Era ceva mai bine dispus şi ceva mai

stăpân pe sine. Gândurile nopţii de nesomn se închegaseră într-un scurt speech, numai bun pentru a-i abate atenţia Petrei de la prostiile periculoase şi a i-o redirecţiona către lucrurile cu adevărat importante. Precum viitorul lor împreună, într-una din structurile superioare ale Companiei. Fireşte, ea va trebui să înţeleagă că o legătură oficială nu e posibilă pentru moment, şi să nu-şi facă prea multe iluzii.

La şase şi douăzeci, micul mobil coti pe aleea doisprezece, la accesul în barăcile laboratoarelor. Nicolas frână aşa cum nu-i stătea în obicei.

Câteva secunde se strădui să asimileze ceea ce vedea. Mai multe vehicule militare blocau intrarea şi restul aleilor. O duzină de soldaţi populau locul, intrând şi ieşind din barăci, făcându-şi de lucru cu aparatura. Kubitshek se apropie pe jos, fascinat. Un militar îi bară drumul.

— Accesu-i restricţionat, domnu'.

Era mai scund cu un cap decât Nicolas şi cu toate astea îl privea de sus. Kubitshek remarcă toate detaliile armei care-i spânzura de umăr, cu ţeava în jos.

— Sunt şef aici, spuse fără convingere, căutându-şi ecusonul.

Militarul îl opri cu un gest.

— Înţeleg, domnu'. Accesu-i oprit pentru tot personalu' civil. Îi o situaţie provizorie.

— Bine, dar poţi să-mi spui măcar despre ce este vorba, nu? Răspund de locul ăsta.

Celălalt dădu din umeri, privind prin el. Atunci, din baraca în care se afla laboratorul de biologie, ieşiră doi militari, purtând o targă pe rotile. Ceva asemănător unui sac mare, negru, balansa peste margine.

— Ăăă. Acela este un. Acela este un.? Făcu Nicolas Kubitshek buimac.

Ceva în privirea lui păru să trezească un grăunte de indulgenţă în militarul din faţa sa. Omul privi iute în spate şi-i vorbi printre dinţi.

— Se poate c-a fost un accident azi-noapte. O nebună şi-a dat foc, într-o experienţă. Domnu’, eliberaţi drumu’!

Nicolas se întoarse la mobilul său, cu picioare de gumă. Deschise transul şi formă codul Petrei Ianthe.

„Pentru moment, îi spunea o voce suavă, abonatul transfor nu poate fi contactat. Vă rugăm reveniţi.”

Ascultă aceste cuvinte minute în şir.

Bravo 8 – Cmd.

Cmnc 52/2

Multiplicare – 0

001 Sven, ascultă, băiete. Situaţia se poate schimba radical dintr-un moment în altul.

002 Am aceeaşi impresie, domnule comandor. Adică toate datele. Din această dimineaţă, Numărul Trei a început să amenajeze adăposturi mai solide decât cele de până acum. Pare să se gândească la o aşezare stabilă.

003 Gudrun, fii cu ochii în patru. Ce s-a petrecut noaptea trecută va precipita lucrurile de-o să vă intre nădragii-n fund. Acum nu mai au de ales. Cel puţin din ce cunoaştem despre ei, de nişte ani încoace.

004 Da, domnule, suntem conştienţi de asta şi gata de intervenţie. Deci faptul că Numărul Şase a produs.

005 Exact. În cel mult patrușopt de ore trebuie să predea copilul la centrul de colectare, ca să zic aşa. Viaţa lor nu e decât o lungă înşiruire de tabieturi şi dogme. Ai habar ce-s alea?

006 Reguli care nu pot fi încălcate, domnule, ne-au explicat la şcoală. Deci ne-aşteptăm că se vor pune în mişcare către obiectivul nostru.

007 Da, ai prins ideea. Căpitane, am două lucruri

importante să-ţi subliniez.

008 V-ascult cu toată atenţia. Domnule comandor? Am probleme cu emisia. Domnule comandor?

009 E tot afurisitul de zăcământ. Câteodată mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine să ne lipsim de el. M-auzi acum?

010 Foarte bine, domnule.

011 Aşa. În primul rând vreau să dublezi frecvenţa comunicărilot.

012 Am priceput, două transmisii zilnic. Nici o problemă. Vă ţin la curent cu tot ce se-ntâmplă.

013 Asta-i o chestie. Doi la mână, îmi garantezi discreţia. Dcă pân-acum v-am cerut să fiţi invizibili, acum vă oblig să nu existaţi. M-ai înţeles?

014 Da, domnule. E valabil şi pentru Numărul Zero?

015 E valabil şi pentru mama Numărului Zero! Pur şi simplu nimeni nu trebuie să aibă cunoştinţă despre voi. Nu vă permiteţi nici un pas greşit de-acum încolo. De altfel, nici nu mai aveţi prea mulţi de făcut.

016 Fireşte, domnule comandor. Vă asigur că veţi fi foarte mulţumit de rezultatul misiunii, oricare veţi hotărî că va fi aceea.

017 A, umbli la ironii, bravo, eşti tare, căpitane. O să aflaţi la momentul potrivit şi momentul nu e departe. Spune-mi, cum stau oamenii cu moralul?

018 Satisfăcător, domnule. Drept să spun, m-aşteptam să mă-ntrebaţi mai degrabă despre disciplină.

019 Disciplină în armată? Glumeşti.

22. Vremea Cuţitului Mare.

Nimic nu mai seamănă cu nimic. Ei vor să îndeplinească ce trebuie îndeplinit, dar e ca şi cum s-ar fi pomenit brusc sub un alt soare, într-o altă lume, în care nu mai e adevărat nimic din ceea ce a alcătuit viaţa lor de până acum.

Ne privim unii pe ceilalţi, nu ştim ce să spunem, ce să facem.

Spre dimineaţă, doborâţi de oboseală, am adormit toţi, care pe unde s-a nimerit. Mamaca a aşezat copilul abia venit la lumină în braţele scheletice ale maică-si, după care s-a întins la rândul ei, aproape de aceşti doi slăbănogi, ca un parapet viu.

Ne-au trezit scâncetele lui Râie. Se ridicase, cu chiu cu vai, într-un cot. Alături mormăia Mamaca, frecându-şi o vânătaie grozavă care-i acoperea tâmpla dreaptă şi jumătate de frunte. Lovitura de măciucă nu fusese de ajuns s-o scoată din circulaţie.

— L-a luat, spuse.

N-am priceput. M-am întors către Jude, iar el mă surprinse încă o dată, dând din umeri.

— Ce-i? Am întrebat.

— Moacă. Zise Dante. „Ashre”, rosti, pentru a doua oară de când ne ştiam, numele adevărat al fratelui său născut să trăiască o viaţă cu armele. Oare de ce-şi amintea acum vorbe pe care mă străduisem să-i fac să le uite?

Am lăsat-o pe Mamaca s-o îngrijească pe Râie, care-şi venea în fire de la un ceas la altul. Judele şi Ţăranul porniră spre creastă, încercând să dea de urma vânătorului-soldat, acum şi hoţ de copii. Eu şi Dante am coborât spre vale.

Memoriile comandorului Ivor Malanian.

Recuperări”. Între toate grăunţele pe care l-am semănat, taman ăsta, al javrei de G., s-a nimerit să-ncolţească. Douăzeci şi patru de grupe, filează douăzeci şi patru de „mâini”, dincolo de Codri, departe de Noul Aragon, adânc în Tanganyika şi aşa mai departe. Tocmai Căpitanul Smiorcăilă a nimerit jackpotul, şi tocmai profesorache, măscăriciul cu o mie de diplome. Ce fel de semn poate să fie? Semnul că dacă-i vorba de civili trebuie să fii mereu cu ochii-n patru.

Această lume a fost greşit înţeleasă şi în consecinţă greşit

abordată. S-a pus, ca să folosesc o veche zicere, „carul înaintea boilor”. Mai întâi se vrea cunoscută, apoi controlată şi în cele din urmă folosită. Asta-i valabil în parametrii lumilor noastre, omeneşti, acolo unde arta militară cere informaţie înaintea acţiunii. Dar aici, unde contactul intim cu nativii înseamnă contaminare, ordinea corectă este „controlează – foloseşte” şi cam atât. „Cunoaşte”? Om mai vedea.

Ascultă-mă bine, viitorime: obiectivul meu e mult în adâncime faţă de poziţia de doi bani a Companiei. Şi nu mă opresc cu evaluarea la această Companie, ci mă refer la toate companiile care funcţionează pe baza impresiei eronate că forţa militară, ca accesoriu al accelerării proceselor economice, este suma armelor, structurilor, muniţiei, vehiculelor, puterii de foc. Niciodată funcţionarii Companiei nu vor putea percepe adevărata putere, ea fiind filosofia simplă, senină, pură, a omului în uniformă, care-a jurat. Uniforma lui poate să fie doar propriul suflet, iar jurământul – vezi bine, l-a făcut sinelui – un sine multiplicat în mii de camarazi.

Am nevoie de inamicul din adâncurile Tai, ca să ating superlativul controlului. Ayana e trasorul meu, nimic mai mult, un trasor sofisticat ce-i drept, dar la fel de bine mi-aş fi putut face treaba cu ultimul dintre oamenii lui G., dacă el s-ar fi bucurat de aceeaşi trecere printre maimuţele „mâinii”. Pesemne că, o dată treaba făcută, va trebui să-i sugerez brutei de G. să-l piardă pe profesor undeva, pe drumul de întoarcere. Fără complicaţii şi interferenţe.

Acestea nu sunt simple gânduri. Târziu, peste veacuri, când omenirea se va strădui din răsputeri să mă uite, ceea ce se petrece aici şi acum va împiedica uitarea.”

Cât noroc ne-ar fi trebuit să să găsim, în labirintul de stânci şi arbuşti, un bărbat obişnuit să se facă nevăzut?

— Avem şansa ca pruncul să plângă, zise Dante.

Simţeam doar o amorţeală a minţii, ca şi cum nu m-aş fi implicat în toate astea, ci doar le-aş fi urmărit de la distanţă, ele întâmplându-i-se altcuiva.

— De ce-a făcut-o? Am întrebat.

Dante şovăi.

— Nu mai judecă acum. Poate vrea să ducă el însuşi copilul acolo unde trebuie. Urma s-o-mplinim noi, judecătorul şi cu mine.

Din când în când, alunecam pe iarba umedă, căci ploile nu erau departe. Am ajuns la marginea pădurii şi-am şovăit, deşi picioarele mă purtau singure mai departe. Era ca şi cum am fi sperat să găsim o anume frunză printre milioanele de milioane care alcătuiau acest ocean vegetal. Codrii Marelui Ocol.

Şi dacă l-am fi găsit pe Moacă? Ce-aş fi putut face eu, ce-ar fi putut face Dante faţă-n faţă cu armele lui? Cum i-aş fi vobit, ce i-aş fi spus dac-ar fi stat să mă asculte?

Am umblat amândoi, vreme de un ceas şi mai bine, până când adâncimea pădurii a părut că începe să ne înghită. Senzaţia era una asemănătoare unei greutăţi în respiraţie. Intuiam că dacă m-aş fi îndepărtat de însoţitorul meu m-aş fi îndepărtat de lumea întreagă, poate pentru totdeauna.

— E-he-hei. Făcu jalnic Dante, iar ecoul codrilor preluă efortul său neînsemnat, prefăcându-l în numeroase strigăte asurzitoare.

Nu se putea să nu fi fost auzit, cel puţin la o sută de metri. Ei şi?

Deodată instinctul îmi spuse cel mai absurd dintre lucruri, iar eu m-am oprit, dându-i ascultare.

— Dante, am zis, să ne despărţim de aici. În felul ăsta acoperim o suprafaţă mai mare de căutare.

El dădu din cap cu îndoială.

— Ştiu şi eu, Dani? Ai să te pierzi imediat. Codrul nu este

un loc bun pentru tine.

— N-am să mă pierd. Am să merg în direcţia asta, nu foarte mult, doar cât să văd mai mult. Pot oricând să revin, şi-apoi ne strigăm unul pe celălalt. Mă găseşti cât ai bate din palme.

— Bine, zise Dante. Eu încoace şi tu încolo, dar nu mai mult de o sută de paşi. Strigi mereu, ca să ştiu unde eşti, da?

Făcusem doar câţiva metri şi el veni în fugă la mine, prinzându-mi umerii.

— Tu. Putu să zică doar. Eu sunt mereu cu tine.

Şi se îndepărtă iute.

Am pornt amândoi, pe laturile unui unghi de nouăzeci de grade, iar pădurea ne îndepărta unul de celălalt cu fiecare pas pe care-l făceam.

— E-he-heiii. Se auzea glasul anemic.

— E-he-heiii. Îi răspundeam.

Curând nu ne-am mai văzut unul pe celălalt.

Nu ştiu de ce, deodată am început să şoptesc prostiile despre pasărea tai. Dacă m-aş mai fi putut întoarce la cel ce fusesem cu luni în urmă, aş fi ştiut că acesta e delirul cu ochii deschişi al bolnavului de singurătate.

„. Norii tristeţii te duc şi te-aduc.

Moartea ţi-e-ntreagă, viaţa doar sfert.”

Am mai mers douăzeci de metri şi m-am oprit într-un loc cu nimic deosebit în desişul aparent de nepătruns. Mi-am tras sufletul, am răspuns semnalului îndepărtat. Dante era tot peacolo, la vreo sută de metri în dreapta mea.

Şi, cumva, am ştiut că acela e momentul.

— Gudrun. Am rostit cu glas scăzut. Căpitane Gudrun?

Doar un freamăt trecu printre ramuri, şi atât. I-am răspuns din nou lui Dante, căci aveam nevoie de acest răgaz. Altminteri, ar fi năvălit să se convingă că nu mi s-a întâmplat nimic rău.

Am aşteptat încă un minut nesfârşit, holbându-mă la frunze, iar ele la mine, cu sentimentul că-mi pierd încet minţile.

Apoi, în scoarţa copacului aflat chiar la doi paşi se deschiseră ochi şi o gură.

— Nu te mişca, Ayana, spuse arborele. Oamenii mei îţi ţintesc toate punctele vitale.

Dar ştia şi el că ăsta e ultimul lucru de pe lume care mă interesează.

— Gudrun, am şoptit febril, sună-l din partea mea pe comandor. Sună-l acum, nu mai pierde nici o secundă. Îţi va ordona să mi-l cauţi pe vânător.

Ochii din scoarţă clipiră o singură dată. Am avut, fugar, simţământul frământării pe care o încerca soldatul. Comandorul îi poruncise să se facă nevăzut. Dar ştiam toţi trei că, pentru moment, eu sunt cel mai important anonim din univers.

Şi aşteptând iarăşi, mi-am rotit încet privirea. Creanga aceea putea fi ţeava unui ruptor cu plasmă. Muşuroiul de colo – o cască. De sub covorul de frunze moarte, împăturit la marginea pârâului, mă pândeau poate braţe antrenate să sfărâme oase, să sfâşie carnea. Băieţii erau acolo.

001 Bravo 8, prioritate.

002 Bravo 8, prioritate.

003 Bravo 8, prioritate.

004 Spune, Bravo 8.

— Ayana, zise în cele din urmă căpitanul-copac. Am încuviinţarea.

Îmi împărtăşi cu eficienţă şi precizie coordonatele care mă interesau.

— Profesore, mai spuse, fără nici un fel de ranchiună. Comandorul îţi transmite că de data asta te descurci singur. Dacă am ocazia s-o fac fără să se surprindă ceilalţi, îl rad eu pe maimuţoi, pentru tine. Dacă nu.

Ochii şi gura de scoarţă se închiseră. M-am apropiat şi am privit cu atenţie trunchiul copacului. N-am văzut nimic.

O luasem la fugă de-a lungul firului de apă. Semnalul lui Dante răsuna din ce în ce mai înăbuşit.

— E-he-heiii.

L-am lăsat să-şi asculte propriul ecou. Oricum n-aş mai fi avut cum să-i adorm suspiciunile şi-n acelaşi timp să-l iau pe Moacă prin surprindere.

Am căzut, mi-am zdrelit palmele şi genunchii. M-am ridicat, am alergat iarăşi, din nou am căzut.

Apoi ne-am pomenit faţă în faţă.

Dacă ar fi vrut să dispară, ar fi făcut-o uşor. Între mine şi el erau genele războinice care-l făceau animalul perfect pentru camuflare, atac şi ucidere. Dar n-ar fi putut să se facă nevăzut şi-n ochii bestiilor trimise de Malanian să-l vâneze. Între ei şi el pândeau aparatele sateliţilor din cer.

Am înaintat cu inima-n gât. Moacă se ridică de pe vine, ca omul care are oaspeţi. Firesc, aduse în faţă Cuţitul Mare. Ceva mai încolo, copilul lui Râie şi al meu dormea liniştit, pe un aşternut de iarbă.

— Şefu’ Dani. Rânji asasinul local. Azi mori.

Sfârşitul Părţii Întâi.

PARTEA A DOUA

„Abisul”

Dante, în pădurea veche „Îl strig, iar el îmi răspunde, închipuindu-şi că mă păcăleşte.

Se aude din ce în ce mai departe glasul lui, înăbuşit de hăţiş. Însă eu sunt tot mai aproape, căci ştiu să străbat pădurea în opt feluri diferite, cum ne-a arătat Moacă atunci când a venit la noi. Doar pare că ne îndepărtăm unul de celălalt. Trebuie să fiu departe şi aproape în acelaşi timp. Trebuie să ajung o dată cu el acolo unde se află pruncul.

E un fel de joc ceea ce facem, cum se mai întâmpla uneori în jurul focului, demult, înainte să fugim. Nici nu-mi mai amintesc limpede vremurile acelea. Parcă le-ar fi trăit altcineva, nu eu. Nu noi.

Dar la capătul jocului îşi va întâlni destinul. Vânătorul e prin preajmă, i-am simţit izul dulceag de moarte încă de când am făcut primii paşi în Codrii Marelui Ocol. Noi toţi ne-adulmecăm şi ne recunoaştem de departe, cu toate că ucigaşul albei e cel mai înzestrat pentru asta.

Dani îşi deşiră acum soarta. Vânătorul e pregătit pentru ce ştie el cel mai bine, jocul cu care a venit în lume. Alba nu mai este, dar uite, a venit în loc acest străin.

Iar eu încă nu ştiu ce-am să fac. Merg mai departe, cu ai mei, spre propriul nostru destin, lăsându-l în urmă pe acest cel dintâi prieten? Împlinesc împreună cu judecătorul meu ceea ce trebuie să împlinim?

Ori o să mă apropii iar de Dani, în ciuda a tot ce ne desparte, tot ce-a făcut ca să ne îndepărtăm?

I-auzi, auzi-l cum strigă.”

Vremea Cuţitului Mare.

Am privit iute în jur, căutând ceva, orice-ar fi înclinat balanţa de partea mea. O piatră pe care să i-o arunc în cap, un ciomag care să-l sperie pe cel mai obişnuit cu durerea decât cu somnul? Ori poate flăcăii căpitanului Gudrun, ieşind la vedere, să-l taie în bucăţi pe hoţul de sugari?

Pesemne nu-mi mai ajungea destul sânge la creier, dacă-mi închipuiam că dintr-o mişcare smulg bolovanul de două sute de kilograme şi-l azvârl atletic spre fruntea lui, în vreme ce Moacă aştepta s-o încaseze, continuând zâmbetul cu care mă hipnotiza ca şarpele.

— Vino mai aproape, şefu’ Dani, spuse cântat, iar eu am făcut un pas, ascultător.

Pe frunzele unei tufe de ferigă, copilul lui Râie dormea greu, ambalat în cârpele cu care-l înfofolise Mamaca, smulgându-l din baia de umori şi sânge a facerii. M-am mirat doar o clipă că glasul luptătorului nu l-a trezit. O suliţă de lumină şi căldură, o rază de soare, străpunse acoperişul de frunze, înfigându-se în covorul putred, la vreun metru. Abia se mişca, pe măsură ce Aldan îşi urma nepăsător calea pe cer. Am înregistrat fără voie acest amănunt şi m-am întors la Cuţitul Mare pe care Moacă mi-l arăta vesel. Părea, pentru moment, singurul lucru din univers care merita atenţie.

— De ce-ai făcut asta, Moacă? Am întrebat cu glas alb, încercând să mai câştig secunde. De ce l-ai luat?

Aveam acum doar cinci-şase metri între noi doi. Noi trei, căci tăişul era mai însufleţit decât mine. Încet, fără să smucesc, am desfăcut catarama centurii care-mi ţinea nădragii cârpiţi de Mamaca. Pentru el, gestul nu însemna nimic şi nu-l băgă în seamă, căci nu se încăierase niciodată cu răcanii lui Malanian, prin cârciumi. Am tras centura şi-am ascuns-o la spate.

— Numele meu nu e ăsta, hârâi asasinul, aşa încrâncenat că vorbele ieşiră din piept într-o arteziană de scuipat. Nu aşa mă cheamă. pe mine.

Şi după câteva momente, în care căutase aer, cu disperare ascunsă:

— Pe mine mă cheamă. Pe mine mă cheamă.

Atât.

Nu putea mai mult, fiindcă numele său nu se mai găsea în memoria puţină cu care-l blestemase mama natură. Prea multă vreme se obişnuiseră toţi cu felul în care-i botezasem la primele noastre întâlniri. Dispăruse numele lui adevărat.

Am mai făcut un pas prin frunzele uscate şi încă unul în mintea primitivă.

— De ce-ai făcut asta? De ce l-ai luat? Judelui i-e greaţă de

tine. A zis că nu eşti războinic, ci hoţ.

Ăsta fusese un şut în boaşe, dar era prea însetat de sângele meu ca să se prindă de tertip. Rupsesem ultimul fir de aţă care-l mai ţinuse legat de ai lui: gândul că judecătorul, de la ale cărui vorbe nu te abaţi, cel mai înalt cuget, vede în el purtătorul desăvârşit al armelor, luptătorul, soldatul fără cusur. Călcase toate legile „mâinii”, dar mai păstra pe fundul sufletului nădejdea firavă că Judele chiar şi-aşa îi admiră iscusinţa. Iar eu îi mânjisem această ultimă alinare.

— Am făcut. Ce trebuie, răbufni; pe măsură ce se descărca, găsea tot mai multe de spus, incoerent, necontrolat. Gândurile, aşa puţine şi fixe cum îi veneau, îi întreceau puterea de-a alcătui fraze.

— Eu. Noi. Până ce tu să. Eu a trebuit să fac. ’Nainte ca judecătorul. Să-l prosteşti tu. Unul care. Tu.

— Copilul? De ce i-ai făcut rău? De ce l-ai furat?

Nu mai respira. Mi-am dat seama că risc să-i atrag atenţia asupra pruncului şi n-aveam nevoie de asta acum.

— Ăsta nu. Nu e. Ăsta nu e de-al nostru, stârpitură. E sămânţa împuţită. Din tine. Şarpe, şi.

Am pândit clipa în care trebuia să tragă aer.

— Judecătorul şi ceilalţi zic că le trebuie un bărbat adevărat. Unul ca mine.

Să fi fost în locul lui, şi eu m-aş fi indispus. Deodată degetele i se albiră pe plăselele Cuţitului Mare, dar nu mă-ndoiam că l-ar fi strâns şi de lamă, fără să-i pese. Veni cam la doi metri. Un sunet grav urca din el, trădând saltul. N-aveam alt plan decât nădejdea că, de furie, primul atac urma să eşueze.

Atunci se petrecu ce aşteptasem. Suliţa soarelui se mai mişcă trei centimetri, şi prefăcându-se într-un pămătuf mângâie obrazul mic. Iar copilul, pe care zbieretele noastre nu-l treziseră, tresări sub ploaia aurului fin picurat de Aldan şi plânse în

somnul lui, nemulţumit.

Moacă întoarse capul fără voie. Instinctul de prădător i-o poruncise.

L-am lovit peste încheietură cu catarama grea de la capătul centurii. A ţâşnit sângele, dar Cuţitul Mare a rămas. Moacă îşi privi curios pumnul. La următoarea lovitură, prinse centura şi mi-o smulse. O studie fascinat. De-acum ştia câte parale face o pereche de nădragi, la bătaie.

Am luat din stratul de frunze un lemn greu, dar putred, căci când l-am pălit pe gladiator peste grumaz s-a rupt în aşchii. Moacă râse de-a binelea.

— Şi Mamaca izbeşte mai tare c-o ţâţă! Ţi-e frică, şefu' Dani?

Vârî Cuţitul Mare la loc, în teaca păroasă de pe spinare.

— N-o să-l murdăresc în zeama ta puturoasă, zise scârbit. O să te fărâm cu mâinile goale, scârnă de porc, os cu os.

N-avea prea mult de făcut. Mă îmbrânci. Am căzut pe spate, iar el fu într-o clipă deasupra, cu genunchii pe braţele mele. Pruncul adormise la loc.

Asasinul îmi sparse nasul cu podul palmei şi continua să apese. Nu ştiu de ce n-am leşinat, căci durea ca dracu'. Sângele mă împiedica să respir. Aveau să urmeze clavicula, coşul pieptului, umerii, şira spinării, genunchii.

Deodată presiunea încetă. Am scuipat, am deschis ochii.

Moacă vântura aerul cu braţele, încercând să-l apuce pe cel care-i sărise în spinare. M-am eliberat şi i-am smuls de la şold Cuţitul Mic. Restul s-a petrecut în fracţiuni de secundă, dar cea dintâi a fost interminabilă, ca şi cum timpul îngheţase înainte de-a exploda. Am văzut limpede sfoara cu noduri pe care Dante o răsucise pe gâtul asasinului. Şi fiecare nod adâncindu-se sub presiunea strânsorii, în piele. Poate era unul din poemele pe care Dante le căra cu el. Stihurile se înfigeau acum în carnea fratelui

său obişnuit mai degrabă să ucidă decât să fie ucis. Negreşit, astea erau versuri pe care n-avea să le mai uite, până la moarte.

Dacă moartea ar fi venit. Asasinul reuşi să-l prindă pe Dante şi în momentul ăla, cum stătea cu braţele ridicate, i-am înfipt Cuţitul Mic în inimă. Scoase un „hâât!” pătrunzător, care singur m-ar fi doborât. Chiar şi-aşa, cu cea mai grozavă uimire întipărită vreodată pe un chip, Moacă se ridică. Îl zvârli pe Dante la zece paşi, oscilă câteva secunde, încercând să mă agaţe, şi căzu cu faţa în frunze.

Nu mai mişca nimic în Codrii Marelui Ocol.

L-am lăsat pe visător să-şi înfăşoare la loc poemul sforii cu noduri, în vreme ce se scutura de plâns mut, ca unul care-a ucis prima oară în viaţa lui. M-am dus să iau copilul în braţe. Nu se trezi nici acum.

La un minut după ce totul se sfârşise, picioarele lui Moacă încă mai zvâcneau, ca şi cum ar fi alergat pe lumea cealaltă, după alba pe care o ucisese împotriva naturii, s-o doboare iarăşi, la nesfârşit. Că doar acum aveau amândoi timp berechet. Dar ochii lui nu mai erau decât două bile de sticlă. Iar cuţitele nişte vechituri.

Și, venind vorba despre ochi, când am dat roată luminișului, împreună cu Dante, căutând ieşirea din labirintul vegetal, mi-a părut din nou că din scoarţa tuturor arborilor ne pândeau priviri şi surâsuri răutăcioase. Copiii căpitanului Gudrun? Ori mai degrabă delirul cu care se însoţea amiaza.

*”. În fine, numeroasele observaţii ale primilor cercetători au permis descifrarea acestui mecanism delicat care este musonul taian. Nimic nou faţă de cel pământean. Când vine vremea, aerul de deasupra solului se încălzeşte mai rapid decât cel de deasupra mării taiene. Stratul cald se ridică şi îl antrenează pe cel rece, provenit din mare, acela care aduce precipitaţiile. Fenomenul atmosferic are aşadar două consecinţe:

ploaia răceşte suprafaţa, dar în acelaşi timp eliberează căldura latentă când vaporii de apă se condensează în picături. Cu cât aerul transportat către zona continentală este mai umed, cu atât mai multă căldură latentă este eliberată de ploaie. Ca rezultat al acestui proces, cu atât mai mult aer umed este împins către sol, printr-un mecanism de auto-amplificare ce menţine diferenţa de temperatură şi prin urmare întreaga circulaţie musonică.

Este sezonul ploilor târzii.”

Insomniile lui Kubitshek.

Zilele deveniseră din ce în ce mai apăsătoare pentru Nicolas Kubitshek, însă nopţile, ei bine nopţile erau de-a dreptul infernale. Nici măcar nu-şi mai amintea când dormise patru ore cap la cap, şi asta cu sprijinul unei sticle de votcă „Staroka”. Întâi îi mângâiase gâtul prelung, amintindu-şi că aşa făcea şi. (Atenţie, K, îţi pierzi stăpânirea de sine şi asta nu e bine, nu e bine deloc!). În fine, gestul îi amintea de aceea pentru care nutrise un sentiment puternic şi care se dusese.

Apoi pusese un strop pe limbă, înfiorându-se la gândul că încearcă senzaţiile pe care le trăise şi. Mă rog, în cele din urmă îşi turnase într-o ceaşcă mare şi-o dăduse pe gât. După un sfert de oră în care tuşise sufocat, lăcrimând, viaţa – fără să devină, dacă nu mai frumoasă, măcar suportabilă, căpătase alura unui sfârşit de lume. Căzuse într-un somn agitat, vecin cu delirul, în timpul căruia coşmarele îl purtaseră prin galaxii şi ere străine.

Aparent monotone, zilele de lucru se preschimbaseră în pânde nesfârşite, pe cât de nedesluşite, vagi, pe atât de obositoare, o uzură copleşitoare. Trecuse de faza în care se întorcea de zeci de ori fiindcă simţea privirile cuiva aţintite în ceafă. Acum punea cap la cap toate elementele înconjurătoare – persoane, sunete, frânturi de fraze, situaţii ori întâmplări banale (atenţie, K, doar în aparenţă banale!), totalul lor alcătuind un păienjeniş de netrecut, care-l învăluia, o conspiraţie a cărei ţintă

era fără doar şi poate. Colo, un funcţionar se aplecase pe interfeţele complexe ale SAI-ului, chipurile interpretând sateliţii de monitorizare a vieţii. Nicolas era sigur că, de fapt, chiar în momentul ăla i se contabilizează convorbirile şi deplasările. Dincoace, un vehicul de întreţinere se oprise la marginea aleii, iar şoferul coborâse să se dezmorţească. Aiurea, îşi zicea Kubitshek, parcă nu ştim că înăuntru o armată de tehnicieni îmi ascultă şi pârţurile, pe care le bagă apoi în maşina de decriptări. O gânganie scăpase cine ştie cum prin filtrele sistemului de aer. Dar dacă era o vietate cu venin mortal, programată să-i transmită boala fatală pe care Ei o creaseră anume pentru el? Raza de soare care străpungea norii putea fi ghidajul unei emisii laser letale, care, de la patru sute de kilometri, i-ar fi retezat milimetric traheea. Şi aşa mai departe.

Doar o dată, nefericitul Nicolas Kubitshek se trezi lac de sudoare, în puterea nopţii, să mai ia o duşcă din sticla de amintiri despre Petra Ianthe (fără nume, K, fără nume!) şi atunci un gând limpede îi explodă sub ţeastă, năucitor: dacă Ei ar vrea să-l elimine, otrăvească, vaporizeze, ori să pună mâna pe el, în fine, să-i facă ceva rău, ce i-ar împiedica s-o facă în clipa următoare? Adică de ce s-ar ostenit atât, şi n-ar năvăli pur şi simplu, chiar acum, să-l umfle, cu hainele de pe dânsul?

De-atunci, începuse parcă să doarmă mai bine, dar somnul lui suferise două mici amendamente: se culca pe jumătate îmbrăcat şi împingea seară de seară un container greu în dreptul uşii.

Iar „Ei”, îl contactară, într-adevăr, nu după multă vreme.

— Cristoase, Kub, scheună căţelul Companiei, Hector Kalymnakis, n-oi fi luat vreo boală, ceva, de la prăpădiţii ăştia de taieni? Arăţi ca frăţiorul mai urât al lui Nosferatu, după ce-a făcut pojar.

Nicolas K. se lăsă moale pe unul din scaunele cu care

Kalymnakis nici n-apucase să-l îmbie. Într-un gând rătăcit, îşi notă să caute neapărat în bazele lui de date, dacă va ieşi viu din angrenajele conspiraţiei, cine naiba mai e şi Nefrotatu ăsta.

— Am muncit mult în ultima vreme, îngăimă neconvingător. Nu prea m-am odihnit.

Hector îl privi ţintă câteva secunde, apoi izbucni în râs. Jucau deja pe terenul lui.

— Muncă, zici? Ce faci, cuvinte încrucişate? Suntem în război, Kub, las-o mai moale cu. Munca asta.

Şi râse din nou, ştergându-şi o lacrimă.

— Serios, băiete, tot ce ţi se cere acum e să cooperezi perfect cu militarii noştri. Statisticile, folclorul, dicţionarele, nu mai sunt prioritătile zilei. N-avem nevoie de tine surmenat.

Se scremuse sincer pentru un ton frăţesc, iar Nicolas Kubitshek era oricum suficient de labil încât să cadă în capcana simpatiei simulate. Însă anii petrecuţi printre experţi într-ale manipulării mascate îl ajutau să sesizeze detaliile chiar şi fără să vrea. Observă aşadar cât de natural rostise grecul „militarii noştri” şi „n-avem nevoie”.

— Nicolas, reluă Kalymnakis, schimbând registrul aşa cum un clovn înlocuieşte zâmbetul cu suspinul, nici nu ştii cât de rău îmi pare de Petra.

Băgă de seamă că tânărul se încordase în scaun şi continuă dulceag.

— Ştiu cât ai ţinut la dânsa.

— Asta n-are nici un fel de importanţă acum, şopti Kubitshek.

— Fireşte, fireşte, totuşi. Noi toţi suntem neconsolaţi după această teribilă pierdere. Mai ales că nimeni nu poate înlocui cercetările extraordinare şi observaţiile „analfabetei”. Scuză-mă, toţi îi ziceam aşa, cu drag, nu?

— Nu înţeleg, domnule.

— Eşti surmenat, într-adevăr. Poate nu ţi-ar strica o vacanţă, fiule. Nu-i nimic de neînţeles aici. După cum ştii, Petra era vârâtă până peste cap într-un proiect foarte important, în zona Tanganyika. Strânsese date de mare valoare, cum să spun? De mare valoare, în fine.

— Da, ştiu, am coordonat partea de corelare cu celelalte proiecte, făcu Nicolas, ceva mai înviorat de cotitura profesională a discuţiei. Dar n-am avut propriu-zis acces la datele ei, le vărsa direct la nivelul superior. Adică la dumneavoastră.

— Ei. Acum pot să-ţi spun câte ceva. Nici măcar eu nu le vedeam, Kub. Intrau pe ţeava specială. Secrete.

Kubitshek făcu ochii mari. Visase conspiraţii, dar pe undeva nădăjduise că sunt doar închipuiri ţesute de stres.

— Înţeleg. N-o să fie greu ca înlocuitorul lui Pet. Ăăă, succesorul lui Ianthe să reia proiectul de-acolo unde l-a lăsat ea.

— Problema, urmă Hector fără să-l bage în seamă, este că avem o problemă.

Schimbase din nou registrul. Nicolas nu mai auzise acest timbru de gheaţă, care nu-l ajuta deloc să se simtă bine.

— În incendiul care a răpit-o pe Ianthe, a fost distrus şi modulul de stocare. Nu-i vorba despre datele vechi, alea deja sunt acolo unde trebuie (şi zicând asta, ridică privirea, prin plafonul de beton translucid, către cerul unde orbitau persoane mai însemnate decât ei doi). Mă refer la ultimele cinci – şase tranşe.

— Acum chiar m-aţi pierdut, domnule. Cum adică cinci – şase? Nu era la zi cu transmiterea informaţiilor?

— Ăăă. Nu chiar. O vreme ne-a tot amânat. I-a tot amânat, vreau să zic, din pricina unor nesincronizări de interpretare. Ne-a asigurat că trimite tot, îndată ce rezolvă. Trebuia s-o facă de la o zi la alta, am presat-o un pic. Trebuie să înţelegi, Nicolas, când eu vă presez pe voi, nu sunt eu, ci Compania.

Înţelegi?

„Cum naiba să nu-nţeleg? Îşi zise Kubitshek. Şi când ne sufli în cur, e tot Compania, de fapt”.

Tot în gând roşi, observând că împrumutase una din expresiile favorite ale Petrei. Întortocheate sunt căile dragostei.

— Într-adevăr e o pierdere, spuse. Nu atât de ireparabilă ca moartea. Petrei.

Gheara care-i strângea gâtlejul îl împiedică să continue. Hector Kalymnakis aşteptă răbdător să-i treacă istericalele.

— Ne-ar fi de mare ajutor orice, orice legat de informaţiile care s-au pierdut, Nicolas.

— Pardon?

— Voi doi eraţi destul de apropiaţi. Nu, nu-i nevoie să negi, dragul meu, nu-i nimic condamnabil. Compania are ochi şi urechi pentru orice, dar nu striveşte relaţiile interumane. Cu atât mai puţin pe cele dintre exemplarele valoroase.

Spusese „exemplarele” fără nici o jenă. Şi se simţea stăpân, căci deschise unul din sertare de unde scoase nelipsita cutie cu praline.

— Înţeleg că dac-ai fi avut o copie a acelor informaţii. Să zicem că Petra ţi le-ar fi dat ca pe-o rezervă, deşi. hm, n-ar fi corespuns întocmai regulamentului. Mi-ai fi spus îndată ce-ai intrat aici. Nu?

— O copie? Păi accesaţi toate sistemele mele, şi SAI şi.

— Ei, ştim amândoi că-s multe alte posibilităţi. Dar am, avem mare încredere în tine, fiule, ştiu că nu mi-ai ascunde nimic. Mă gândeam doar că din discuţiile voastre.

Nicolas Kubitshek se hotărî brusc să nu-l ajute în nici un fel la momentele delicate ale dialogului, lăsându-l să spună tot ce pofteşte. Se simţea ca un mucos care-şi pedepseşte părinţii făcându-se c-a uitat poezia.

— În fine, mi-ai fi de mare ajutor dac-ai afla câte ceva

despre toate astea, spuse însă Kalymnakis, brusc, ca şi cum subiectul ar fi început să-l plictisească. Mergi şi odihneşte-te acum, băiete, nu-ţi mai face gânduri negre. O să vezi, timpul le vindecă pe toate. Ascultă-mă pe mine, sunt om bătrân, am văzut multe la viaţa mea.

Emise alte câteva platitudini, în vreme ce se ridicase şi-l împingea uşurel spre ieşire, lăsându-i chiar între omoplaţi o pată mică de ciocolată, care semăna cu una dintre lunile lui Aldan. În uşă îl bătu pe umăr.

— Dacă afli ceva, orice, despre informaţiile alea, dă-mi de ştire, oricând. Sigur, s-ar putea să se fi pierdut pentru totdeauna, dar. Tu ştii să cauţi!

Nicolas Kubitshek rămase dincolo de uşa care se închisese în spatele său, cu siguranţa că acest „Tu ştii să cauţi!” ar fi trebuit scris cu majuscule.

Ordine pe raftul cu puicuţe.

La zece mii de kilometri în adâncul cerului taian, Caprikorn, figurând mai exact prin registrele Flotei a Treia drept „1002, Crucişător de Impuls Caprikorn, clasa Antares”, îşi relua manevrele de rutină. Erau menite să menţină atenţia echipajului asupra bunei funcţionări a sistemelor, dar mai degrabă să combată cât de cât plictiseala celor 2344, pământeni şi „venetici”, maiştri, mateloţi, bucătari şi trupe de asalt, moşnegi aproape de lăsarea la vatră, ori copii care abia împliniseră 21 de ani, vârsta de la care legea îţi îngăduie să bombardezi sisteme solare.

Într-una din secţiunile punţii superioare, în cabina sa scandalos de spaţioasă – aproape doisprezece metri pătraţi, tânărul şi talentatul locotenent Nassar Makondo Jr. se încumetase, în sfârşit, să pună un pic de ordine prin nenumăratele flecuşteţe care-i invadaseră spaţiul intim. Erau, în cea mai mare măsură, roadele numeroaselor voiaje la care luase

parte, suveniruri, mici daruri din partea comunităţilor locale, ori „trofee” cucerite prin luptele grele purtate din când în când prin aşternuturi, cu vreo frumuseţe la scară planetară.

Terminase inventarierea unuia dintre rafturile ticsite, când deodată ochii îi căzură pe o imagine laminată în auriu, portretul unei femei extraordinare, ale cărei trăsături îl încătuşară instantaneu. Trecuseră aproape doi ani de la ultima lor. Confruntare şi cu toate astea o privi fascinat un minut întreg.

„Ah, frumuseţe, unde mi-ai stat ascunsă până acum? Pe raftul doi, vezi bine, îşi răspunse îndată. Pe unde mai eşti? Ce mai faci? Care mai e viaţa ta?”

Fie şi din pricina plictisului care-i impregnase pe toţi, ca o mâzgă, fie numai datorită însuşirilor ieşite din comun ale fetei, pe care le rememora acum febril, Makondo Jr. simţi urcând în el, ofiţer exemplar al Flotei a Treia, dorinţa insuportabilă de-a o vedea, de a-i vorbi, de-a o atinge.

Îşi privi ceasul şi în câteva fracţiuni de secundă puse la punct strategia unei operaţiuni de mică anvergură. Era ora la care zăcea de serviciu Jimmy Peaches, operatorul său preferat, un artist al SAI şi în general un băiat de la care puteai auzi şi altceva decât „Da, domnule! Am înţeles, domnule!”. În plus, de ce să n-o fi recunoscut, din când în când, mai ales la voiajele cu personal civil, se dovedea a fi un codoş uluitor de. Competent.

Zece minute mai târziu, cei doi se aflau faţă în faţă, la nivelul terminalelor SAI ale punţii.

— Sal, Jimmy! Făcu oarecum surescitat locotenentul.

Peaches cunoştea de prea multă vreme privirea asta ca să se mai poată înşela asupra naturii ei. Întinse mâna cuminte. Makondo îi dădu portretul laminat.

— Ianthe, zise. Petra Ianthe. Debarcată pe LFSP 77 acum vreo douăzeci de luni. Găseşte-o, marinare!

Vacanţa la mare.

Judele mi-a arătat azi linia tulbure a orizontului. Dacă mă-ntrebi pe mine, acest ţinut nici măcar nu are un orizont. Acolo se vălureşte totul, nimic precis, ca în câmpiile pământene, unde cerul şi depărtările trasează o linie. Aici e una din acele închipuiri antice, lumea ca o farfurie, la marginea căreia totul se revarsă în abis.

— Vezi? Îmi spuse el, fixând cu braţul întins ceva care nu se vedea.

Nu cu ochii mei, maturizaţi în grotele de beton expandat ale conglomeratului Nordamerica, chinuiţi de lumina lui Aldan şi a lunilor.

Mă durea osul spart al nasului, când respiram, chiar după fierturile Mamacăi, zeamă de tuc, picior de broască, găinaţul lui tai şi mai ştiu eu ce, pe care mă silise, cu o mână înfiptă în ceafă, s-o trag pe nări fierbinte cum era. M-am uitat totuşi cu osteneală şi parcă-parcă am zărit iluzia unui parapet albastru, estompat, foarte departe.

— Ultimele înălţimi, zise. Dincolo de ele începe marea. O să fim acolo în trei-patru-cinci zile, poate.

Nu l-am întrebat de unde această nesiguranţă, căci mai sunt de-ajuns de deştept s-o pricep şi singur. Depinde de mine dacă o să întârzii întregul grup, ori o să rămân în rând cu ceilalţi.

Râie e teafără, merge cu copilul în spinare, de-abia ne putem ţine după ea. Ţăranul şi Mamaca s-au născut pentru trudă, ei ar atinge marea şi mâine. Noi ceilalţi dăm, de fapt, ritmul de mers. Ritmul celui mai slab.

Dante i-a spus Judelui c-am găsit copilul dormind pe o tufă de ferigă, o parte a adevărului, iar Moacă pesemne s-a pierdut în adâncimile fără speranţă ale Codrilor. Povestind asta, cu glas alb, i-a privit pe rând pe toţi cei rămaşi. Numai eu ştiu că mi-a luat o jumătate de ceas să-l ridic pe picioarele lui, după ce l-am ucis împreună pe hoţul de copii. Abia am reuşit să-l aduc înapoi,

în realitate. Era prăbuşit în el însuşi. De atunci mă ocoleşte şi nu-mi răspunde decât cu gesturi vagi.

Ţăranul a dat din umeri şi s-a dus la ale lui. Femeile s-au apucat să cerceteze copilul cu de-amănuntul. Judele a pipăit fără milă nasul meu strivit, apoi a cules de pe sprânceana lui Dante o picătură de sânge închegat, care nu era a lui.

— Nu vreau să ştiu nimic, ne-a spus. La drum, acum!

La amiază îmi explică în vorbe puţine că trebuie să ajungem la mare cât mai curând, căci ploile târzii aveau să curgă peste noi de la o zi la alta.

— Atunci puţina putere pe care o mai strângem acum se va risipi şi ne vom lăsa ciolanele pe-aici, la doi paşi de ţinta noastră.

Ieşiserăm aşadar din strânsoarea stâncilor şi poteca se vărsa într-un şes arid, nesfârşit, dispărând. De-acum, oricare era calea noastră, câtă vreme o ţineam tot către nord, spre ţărm.

M-am întrebat cum aveau să facă oamenii lui Gudrun să se ţină după noi neobservaţi, căci la o primă privire, acolo nu se putea ascunde nici măcar o familie de şoareci. Întinderea era netedă ca palma, şi doar din loc în loc, prea arareori, câte un smoc anemic de iarbă ieşea din ţărână. Dar nu lor le duceam eu grija.

— Ţi-e bine? Vă e bine? M-am corectat, ajutând-o pe Râie, la un popas, să dea jos hamul în care purta jucăria însufleţită.

Ea mă privi cu o recunoştinţă atât de intensă încât o clipă m-am întrebat ce făcusem oare s-o merit. A stat, câtă vreme ne-am odihnit, spânzurată de braţul meu drept, ţinându-l strâns îmbrăţişat, ca pe propriul ei copil. Ceilalţi păreau că nu observă asta, sau poate aşa li se părea firesc să fie.

Şi peste noapte ne-am iubit din nou, lângă foc, lângă copil, lângă semenii noştri, strânşi unul în altul, sub o învelitoare mare, fără să scoatem un sunet. Ne sorbeam doar unul celuilalt

respiraţia, sufletele din noi, şi picăturile de sudoare, sărate.

Am mers din nou, a doua zi, până aproape de asfinţit, păstrând pentru noi atâta lumină din zi cât să adunăm uscături şi să încropim vatra focului, din pietre. Înainte ca Aldan să apună, am văzut peretele peste care urma să trecem la amiaza zilei următoare şi să atingem marea. Nu mai era o iluzie, ci stâncă vineţie, brăzdată de fisuri uriaşe. Prin ele aveam să ne strecurăm. Iar la căderea întunericului, lunile lui Tai au luminat pe rând acel perete şi lumina lor îngemănându-se năştea umbre pe rocă, strigoi de care n-aveam să temem. Strigoii de spaimă erau în urma noastră. Numai eu ştiam asta.

Două lucruri s-au întâmplat în noaptea şi ziua care au urmat şi amândouă mi-au apăsat gândurile. Orice făceam, orice spuneam, mă întorceam la ele.

Mai întâi, în cea de-a doua noapte, m-am trezit să beau apă. Am bâjbâit puţin după burduful vârât pe jumătate sub tâmpla lui Râie. N-aş fi vrut s-o trezesc. Asta era o nerozie, căci taienii, dacă simt că nu merită să-şi întrerupă somnul, dorm mai departe.

Am luat două înghiţituri şi am încremenit cu muştiucul burdufului la gură. O şuviţă de apă preţioasă mi s-a prelins pe bărbie, în ţărână. Departe în noapte, poate la doi, sau trei kilometri, spre dreapta, pâlpâia slab lumina unui foc. Am înţepenit dopul de cocean şi, nu ştiu de ce, am întors încet capul spre stânga. Aproape nu m-a surprins că şi acolo, la fel de departe, un alt foc sclipea în întuneric, abia vizibil.

Mi-era imposibil să cred că Gudrun e atât de fraier încât să se lase descoperit pentru a doua oară. Malanian l-ar fi mâncat de data asta cu tot cu bocanci. Şi-apoi, de ce două focuri? Grupele de asalt nu-şi împartă oamenii. Forţa lor are nevoie să rămână laolaltă. O altfel de „mână”, de data asta strânsă ca un pumn.

M-am dus tiptil lângă mogâldeaţa pe care o bănuiam a fi

Dante şi-am scuturat-o încet. N-am avut nevoie de multe cuvinte, noi doi. Se ridică într-un cot, iar eu i-am arătat una din petele de lumină.

— Culcă-te, Dani, îmi şopti. Culcă-te la loc. Aceia sunt alţii ca noi. Toţi vor să ajungă pe ţărm.

L-am ascultat şi am adormit cât ai clipi, între jarul focului şi cel al lui Râie.

Apoi, la amiaza zilei următoare, am văzut o haită nu prea mare de câini, care ne urmau. Nu îndrăzneau să se apropie la mai puţin de patru-cinci sute de metri. Iar asta, din nou, nu avea nici o noimă pentru mine. Hălăduind pe-acolo, parcă nehotărâţi, era greu de crezut că găsesc ceva care să le astâmpere foamea. Nu mai vorbesc de apă, căci ploile încă nu începuseră, să prefacă orice adâncitură într-o băltoacă gustoasă, foşgăind de gângănii. Pe de altă parte, nu veneau suficient de aproape ca să se bucure de resturile noastre. Şi care resturi? Nu lăsam în urmă aproape nimic. Doar tăciunii morţi.

Nu mă îndoiesc că toată trupa îi văzuse. Nimeni nu vorbea despre asta. Am renunţat şi eu să întreb.

Bravo 8 – Cmd.

Cmnc 52/2

Multiplicare – 0

001 Ca să zic aşa, Sven, moşul ţi-a adus darurile mai devreme anul ăsta; şi chiar ce-ţi doreai: pe Numărul Doi, frumos tranşat şi prezentat. N-ai jucat nici un rol în opereta asta, fiule?

002 Nici măcar figuraţie, domnule comandor. Eram pregătiţi în orice clipă, dar n-a fost nevoie. Aş zice că proful nu s-a descurcat rău.

003 Iar eu aş zice c-aţi întins coarda cam mult. Numărul Doi putea să-i facă felul într-o secundă, până să tragi tu o băşină de ordin. Nu te jena de cuvânt, stiliştii or să-l scoată din dosarul tău de avansare. Dacă o să fie vreunul.

004 Domnule comandor, vă rog să-mi permiteţi un confidenţial.

005 Vrei să mă muştruluieşti între patru ochi, soldat. Pică bine, şi eu abia aştept să-ţi arăt ce vorbe de duh mai ştiu. Confidenţial acordat!

(Domnule comandor, vă rog să precizaţi prioritătile misiunii)

(Adică)

(Obiectivul. Este el suficient de important ca să permită pierderi colaterale rezonabile? Am înţeles la instructaj că)

(Gudrun, mi-ai cerut confidenţialul ca să te sclifoseşti ca la manual? Fii bărbat, înjură-mă de mamă. Ce pierderi colaterale? Vrei pielea lui Ayana?)

(Nu neapărat. Dar jonglăm cu siguranţa Numărului Unu, discreţia acoperirii şi obiectivul. Fiţi de acord că dacă ultimele două sunt în pericol, viaţa lui nu mai face doi bani)

(Ei da, ăsta curaj în faţa inamicului. Data viitoare te trimit să sugrumi nişte gospodine infirme. În prostia mea, mă gândisem că i nevoie de el, ca să atingi ţinta)

(Implantul de localizare nu mai e indispensabil pentru misiune, domnule. Suntem aproape de zona vizată. Cu echipamentul de la sol, susţinut logistic de unitatea de pe orbită.)

(Găseşti şi acul în carul cu fân, nu?)

(Am redus aria de căutare sub cinci la sută. Ştiţi bine că de-aici încolo, nu mai am nevoie de trasor ca să descopăr ceva ascuns) Ce spuneţi, domnule comandor?)

(Spun că eşti subţire. Nu mă ostenesc acum să te lămuresc. Şi pentru prostiile tale nu era nevoie să-mi ceri un confidenţia,. Te-aş fi putut înjura şi-n meniul principal, căpitane. Confidenţial terminat!)

006 Continuă misiunea conform ordinelor, Gudrun. Şi raportezi permanent.

007 Am înţeles, domnule. Continuăm misiunea în termenii stabiliţi.

008 Şi ce-ai mai înţeles, băiete?

009 Am mai înţeles că nu vă omorâţi după mine. După noi.

010 Eu să mă omor? Asta nu intră în atribuţiunile mele, ci ale voastre, fraiere. Mai citeşte o dată contractul pe care l-ai semnat cu armata.

Jurnalul căpitanului Sven Gudrun.

Nr. Matricol 20465wwj29946

Recuperări.

Asta a fost picătura care-a umplut paharul; un pahar şi-aşa prea mic pentru setea care mă chinuie de când am ajuns în deşert.

Oamenii sunt la capătul puterilor. Nu din pricina duratei, nici a distanţei. Din cauza frustrării cu care trebuie să dea piept zilnic, ca luptători antrenaţi. De luni de zile se ascund.

Căcatul de zăcământ m-a adus aici. Aş fi fost şi-acum la bordul unui vas de impuls, să zicem „Sagitarius”, cu o blondă la rever, în locul medaliilor de tinichea. Aş fi urmărit maimuţoii doar din joystick. Şi-n gaură de şarpe i-aş fi găsit. N-ar fi trebuit să cobor în haznaua asta.

Zăcământul îi acoperă ca o plapumă. Din cauza lui, instrumentele sateliţilor nu fac mai mult ca metalul din care sunt lucrate, la kilogram.

Noaptea îi pândim termic. Facem cu schimbul, să nu cădem din picioare a doua zi. Căci nu ştiu niciodată când li se năzare s-o şteargă. Doar pete alburii, n-avem cum să ne apropiem mai mult. Şesul e mai neted decât creierul Mumiei Pitice. Unde să te ascunzi? Şi câinii care s-au ţinut după ei ne-ar da de gol chiar şi în modul mimetic.

Ţintele nu strălucesc ca la antrenamente, dar ne-am obişnuit cu ele, şi le recunoaştem. Proful pentru care iau pumni în gură e o ceaţă cu nuanţe verzui. Femeile, amândouă, bat în roşcat. Îndată ce se ghemuiesc aproape de foc, să adoarmă, nu mai e nimic de văzut.

Când totul se va termina, cele scrise acum vor fi probă la procesul moşneagului dement. Or să-l înfunde în ultima gaură de garnizoană, să comande plutoanele de şobolani.

Am două scenarii. Primul înseamnă capturarea grupului şi interogatoriu special. Dieter abia aşteaptă să-i facă să cânte. Nu ne-ar lua mai mult de două ceasuri ca să aflăm cu lux de amănunte ţinta acestor primitivi şi să ne ocupăm mai departe.

Dar dacă mă gândesc mai bine, scenariul doi e de preferat. N-am nevoie de balast uman în această misiune. Ne-au adus aproape de ce căutam. Nu ne mai trebuie. O dată ajunţi pe ţărmul mării, cât timp ne-ar lua să găsim o ascunzătoare de rahat? La ce i-ar putea duce mintea pe aceşti păduchi? O colibă camuflată cu frunze, cochilii, chestii de-astea? O grotă? Un tunel subteran? Jocuri de copii.

Insomniile lui Kubitshek (II) „Tu ştii unde să cauţi”. Vorbele lui Hector Kalymnakis, spre deosebire de multe altele, mii de vorbe goale, pe care grecul le împărţea cu generozitate, i se ştanţaseră pe scoarţă şi pulsau acolo.

În plus, glasul lui dulceag şi ameţitor, ca o duşcă de ouzo („Dicţionar de tabieturi ale Lumii Vechi” – ediţia revăzută şi adăugită), îi redeşteptase insuportabila amintire a Petrei Ianthe, în toată splendoarea ei. Or, privitor la durere, Nicolas Kubitshek adoptase două strategii: 1. Durerea trebuie, uitată, eliminată. 2. Sursa durerii trebuie identificată.

De uitat ori eliminat amintirea Petrei, nici nu putea fi vorba. Mai degrabă ar fi dat focului toate bazele de date peste care stăpânea ca un zeu al memoriilor, incluzând-o între ele şi pe a lui. Iar imaginea femeii ar fi continuat pesemne să dăinuie la nivel celular, dacă nu cumva molecular, în tot organismul său.

Rămânea aşadar cu numărul doi. Trebuia să descopere tot ce l-ar fi ajutat să înţeleagă mai bine tragica dispariţie. Şi poate durerea avea să se mai aline. Că în felul acesta făcea jocul lui Hector Kalymnakis şi al Companiei, nu-i mai păsa. De ce să nu cerceteze, dacă tot avea liber?

Încă o noapte îl prinse pe Nicolas cocoşat pe interfeţele SSI central şi ale propriilor sisteme de stocare a informaţiei. Habar n-avea ce caută, habar n-avea de unde ar trebui să înceapă, habar n-avea pe ce lume se află.

Ca prin minune, toate restricţiile căzuseră încă de la prima tentativă de accesare a domeniilor Petrei. Parcă paznicii masaţi în jurul porţilor virtuale îşi luaseră brusc vacanţă. Intră ca în unt prin toate ungherele mediilor ei, căci militarii dezactivaseră protecţiile şi le lăsaseră la îndemâna oricui s-ar fi descurcat cât de cât în dezordinea înfiorătoare. Iar Nicolas se descurca din ce în ce mai bine cu acest haos fermecător.

Într-adevăr, nici urmă de informaţiile după care tânjea Compania, prin purtătorul său de prefăcătorii, Hector Kalymnakis. Date erau cu duiumul, ar fi umplut cu ele o întreagă istorie a vieţii pe LFSP 77. Dar ochiul exersat al lui Kubitshek sesiză că succesiunea lor se încheia abrupt, ca un

puzzle încheiat corect, dar care-ţi dă senzaţia c-ar mai fi putut continua pe una dintre laturi. Şi, în general, se simţea ceva în neregulă.

Pentru orice eventualitate, Nicolas descărcă totul la el în ogradă. Nu se îndoia că manevra le sărise în ochi observatorilor cazoni, dar nu era momentul să-şi facă griji.

Petrecu astfel câteva ceasuri.

Pe măsură ce trecea vremea, creierul lui, deja obosit, devenea propriul său prizonier. Fenomenul, nu o dată remarcat la experţii care, luaţi de valul descoperirilor, exagerau în operarea SSI, semăna cu un fel de iluminare. Creierul devenea martor al tribulaţiilor creierului. Şi, în cele din urmă, martor al unei paralizii care-l lua în stăpânire treptat, martor al propriului refuz de a continua.

Fireşte, căzu într-un somn adânc, chiar acolo – în „Twister”, scaunul său preferat, chiar aşa – pe jumătate îmbrăcat.

Se trezi spre prânz. Nimeni nu găsise de cuviinţă să-i întrerupă somnul. De fapt, părea că nici nu mai există pentru forfota lumii înconjurătoare, ale cărei manifestări sonore răzbăteau totuşi prin pereţii inteligenţi ai barăcii.

Nici o informare, nici un mesaj, nici o atenţionare.

Se dezbrăcă şi se mută în pat, unde adormi iarăşi, într-o clipă.

În noaptea următoare, Kubitshek abandonă pentru alte câteva ore domeniul colorat al biologiei tai, sistematizată de Petra Ianthe după o metodă personală, care-ţi făcea părul măciucă. Se dedică aşadar explorării savuroase şi (de ce n-ar fi recunoscut-o?) oarecum fetişiste, a „efectelor personale”.

Soldatul plantat lângă baraca dispărutei îi scană ecusonul într-o doară. Nu părea mirat de ora vizitei. Îndreptă doar telecomanda spre lacătul uşii şi în secunda următoare Nicolas se

afla înăuntru.

Numai el ştia de câte ori visase că trece pragul acestor încăperi, mai puţin decât austere, bântuite însă de parfumul iute, aţâţător, al femeii. Aprinse toate luminile cu un singur gest şi imediat, fără să-i pese că poate militarul de afară îl spiona curios pe fereastră, se duse glonţ la dulapul escamotabil din perete, care păstra garderoba fistichiu-funcţională a Petrei.

Dintr-o nepăsare nu neapărat ieşită din comun la cătanele vechi şi blazate ale Companiei, sau poate intenţionat, toate ţoalele „analfabetei” se aflau acolo, neatinse. Neatinse, doar un fel de-a spune, căci fiecare purta etichetă de înregistrare, şi trecuse prin scanere de mai multe ori. Unui utilizator abil al SSI, reţelele textile îi puteau servi pentru stocarea de date la fel de bine ca orice altă structură moleculară. Dar de data asta nu fusese să fie. Nu erau nimic altceva decât, vorba nesuferitei Mumii Pitice, „boarfele boarfei”.

Rămase un minut întreg în zonă, pe jumătate îngropat în arhiva foşnitoare de ţesături care atinseseră trupul de jar şi acumulă senzaţii cât pentru o viaţă. Apoi trecu la treabă, dar termină în treizeci de secunde. Salopete portocalii şi vernil, de foiţă, uşor deformate în deptul sânilor. Pantaloni de camuflaj. Colecţia maieurilor lesne de confundat, din pricina dimensiunilor, cu nişte batiste. O pălărie de soare, potrivită ieşirilor în Tanganiyka. Nu găsi nimic acolo.

Transa era pe sfârşite. Ceva nelămurit se insinua totuşi în circumvoluţiunile lui Nicolas Kubitshek, o idee ceţoasă, căreia nu putea încă să-i dea o formă. Ceva legat de haine. Renunţă s-o mai vâneze, căci ea avea să revină foarte curând, limpede şi strălucitoare. Îşi cunoştea prea bine modul de funcţionare.

Noaptea a patra.

Nici nu mai ştia, vorba unui maestru zen abia întrezărindu-se prin vremuri, dacă zace pe pat şi visează că şade

la consolă, urmărind fantoma Petrei Ianthe, ori este el însuşi doar un pachet de date, rătăcit într-o galaxie virtuală a SSI, tânjind să se concretizeze într-un Kubitshek real.

Epuizase toate căile. Citise sute de însemnări, de fapt recitise toate rapoartele pe care Ianthe i le furnizase în cele 14 luni ale proiectului „Shake Hands”. La sfârşitul acestui maraton, cu capul plesnind, nu se alesese decât cu vagi trăiri nostalgice, legate de o frază sau alta, pe care şi le reamintea. Asta scrisese Petra în ziua când dăduseră ochii prima oară, în sala mică. Cealaltă îi evoca dimineaţa când îi zâmbise parcă mai încurajator. Paragraful de dincoace.

Nu mai era nimic de făcut aici. Vânturase informaţiile, de trei, de patru, de cinci ori, până rămăsese doar cenuşa mohorâtă a cifrelor şi formulelor. Şi nu se îndoia că, înaintea lui, militarii le vânturaseră şi ei, cel puţin tot atât de meticulos.

Veniseră zorii când Nicolas Kubitshek se hotărî să renunţe. Deschise încă o dată ultima secţiune, care conţinea un singur text, una dintre acele scrisorele frivole pe care Petra obişnuia să i le trimită cu nonşalanţă. Rapoartele ei erau pur şi simplu împânzite cu astfel de obscenităţi. O reciti şi pe asta, surâzând cu un strop de amărăciune.

„Şi-aşa Kubiţă nu miai ascultat sfaturile care ţi leam dat şi miai făcut ochi dulci de sa uitat toată cârciuma la noi. Dacă nu era militarii acolo băeţii drăguţi să mă păzească de tine craiule mio puneai fără să mă mai întrebi. Hai băi că glumesc ştii că am avut o febleţe pentru tine din clipa când neam văzut prima dată la Point şi apoi la sediu sau invers nu mai ştiu că mai aprins toată. Acuma când neam revăzut salivam după moaca ta drăguţule m-ai ales că teai înţolit cum îmi place mie cu pantalonii strâmţi demi arată tot ce tânjesc eu mai tare şi cizmoacele cu carâmbi răsfrânţi care te face bărbat.”

Hop! Un semnal de alarmă transmise vibraţii în terciul care

devenise creierul Kubitshek. Pentru un individ atât de antrenat cu mişţoul Petrei Ianthe, bombardamentul capabil să slăbească şi cele mai impenetrabile defensive masculine, rândurile de faţă aveau ceva ciudat, ceva nepotrivit. Adică, scuzaţi, acest exemplar superb de femeie, care mai degrabă ar fi pierit în chinurile torturii decât să-i facă un minuscul compliment admiratorului său, să aştearnă vorbe precum „febleţe pentru tine.”, „mai aprins toată.”, „drăguţule.”, „te face bărbat”. şi aşa mai departe? Haida-de.

Ar fi putut fi doar o supradoză de sarcasm, însă Nicolas cunoscuse prea bine „marfa” ca să ştie că nu e cazul. Petra funcţiona după străvechea zicală „ce-i în guşă şi-n căpuşă”.

Revăzu cu ultimele puteri filmul ultimei lor întâlniri, la „centrul de recreere” în care se prefăcuse, spre groaza şi dezgustul general, „Check Point”, cu o seară înainte de accident. El îşi debitase milionul de fleacuri, căutând s-o seducă, iar ea pilise votca pitită în faldurile salopetei sale imperiale. De mai multe ori se aplecase sub masă, ca să scoată şi să bage sticluţa plată.

„Pantalonii ăia strâmţi demi arată tot ce tânjesc eu mai tare”.

„Cizmoacele cu carâmbi răsfrânţi care te face bărbat”.

Adică acelea de care râsese săptămâni la rând, până se scăpase pe ea.

La un moment dat, pe sub masă, îi atinsese carâmbul cizmei!

Era ziuă de-a binelea când Nicolas Kubitshek se desprinse cu un plescăit din „Twister”, care ameninţa să-i devină mormânt, şi se duse împleticindu-se spre sanctuarul propriei sale garderobe. Dădu la o parte tot ce nu-l interesa. În fund de tot ascunsese cizmele cu carâmbi răsfrânţi, pe care, din pricina Petrei, jurase să nu le mai poarte în viaţa lui. Îngenunche.

Încet, cu teamă, vârî degetele sub îndoitura uneia dintre încălţări şi-i pipăi circumferinţa. Nimic.

Procedă la fel cu cea de-a doua cizmă. Chiar în momentul în care desfăcea carâmbul, pe podea se rostogoli ţăcănind gângania minusculă de plastic. Un cip de memorie.

SFÂRŞIT